



REPUBLIC OF TURKEY
MINISTRY OF JUSTICE

DIŞ İLİŞKİLER VE AVRUPA BİRLİĞİ GENEL MÜDÜRLÜĞÜ
DIRECTORATE GENERAL FOR FOREIGN RELATIONS & EU AFFAIRS

ULUSLARARASI HUKUK BÜLTENİ

INTERNATIONAL LAW BULLETIN



Mayıs 2020 / May 2020

20. Sayı / Issue 20

4 ayda bir yayımlanır / Published in every four months



YURTDIŞI ADALET MÜŞAVİRLERİ 7. İSTİŞARE TOPLANTISI YAPILDI

7th CONSULTATION MEETING OF JUSTICE COUNSELORS WAS HELD



SUÇLULARIN İADESİNDE “NE BIS IN IDEM” İLKESİ

THE PRINCIPLE OF “NE BIS IN IDEM” IN EXTRADITION



AB ÜYELERİ ARASINDAKİ SINIR İHTİLAFINA DAİR AVRUPA BİRLİĞİ ADALET DİVANİ (ABAD) KARARI

THE JUDGEMENT OF THE COURT OF JUSTICE OF THE
EUROPEAN UNION ON BORDER CONFLICTS
AMONG EU MEMBER STATES



BU SAYIDA / IN THIS ISSUE

ADALET BAKANIMIZ SAYIN ABDULHAMİT GÜL, BELÇİKA FEDERAL BAŞSAVCISI SAYIN FRÉDÉRIC VAN LEEUW'U KABUL ETTİ
MINISTER OF JUSTICE MR. ABDULHAMİT GÜL RECEIVES FEDERAL PROSECUTOR OF BELGIUM MR. FRÉDÉRIC VAN LEEUW

Sahibi / The Owner

Dış İlişkiler ve Avrupa Birliği Genel Müdürlüğü Adına

Directorate General For Foreign Relations & Eu Affairs

Kasım ÇİÇEK

Genel Müdür / General Director

Yayın Kurulu / Editorial Board

Başkan / Head



Dr. Ahmet ULUTAŞ

Genel Müdür Yardımcısı
Deputy General Director

Üyeler / Members



Dr. Gökçen TÜRKER

Daire Başkanı / Head of Department

Selahattin DOĞAN, LL.M.

Daire Başkanı / Head of Department

Dr. Tamer SOYSAL

Daire Başkan Yrd. / Deputy Head of Department

Zehra Cansu ORHAN, LL.M.

Tetkik Hâkimi / Rapporteur Judge

Gökçen ÇEVİK, LL.M.

Tetkik Hâkimi / Rapporteur Judge

Ayla SERÇE

Uzman Yardımcısı / Assistant Expert

Z.Fulya DAŞKIN

Uzman Yardımcısı / Assistant Expert

Tercüme / Translation

Nilay AKALIN

Saygın KARABIYIK

Ayşe Esra ERDOĞAN

Berkan SEYHAN

Burhan BİLGİN

Ezgi AKKAYA

Tasarım - Dizgi / Graphic - Design

Öner ÇINAR

Adres / Address

Millî Müdafaa Cad.

Adalet Bakanlığı Ek Binası No:22 ANKARA
Tel: 0.312 414 80 51 Faks: 0.312 219 45 23

Bültende yer verilen yazılarda ileri sürülen görüşler yazarına aittir.

The opinions stated in this bulletin belong to the writers.

YURTDIŞI ADALET MÜŞAVİRLERİ 7. İSTİŞARE TOPLANTISI YAPILDI
7TH CONSULTATION MEETING OF JUSTICE COUNSELORS WAS HELD

DR. HARUN MERT
SUÇLULARIN İADESİNDE “NE BIS İN İDEM” İLKESİ
THE PRINCIPLE OF “NE BIS IN IDEM” IN EXTRADITION

ULUSLARARASI DENİZ HUKUKU İŞİĞİNDA
DOĞU AKDENİZ'DEKİ GELİŞMELER KONULU KONFERANS DÜZENLENDİ
CONFERENCE THEMED ON DEVELOPMENTS IN EAST MEDITERRANEAN IN THE LIGHT OF INTERNATIONAL MARITIME LAW WAS HELD

HÜSEYİN SERKAN YILDIZ
SİNGAPUR ARABULUCULUK SÖZLEŞMESİ
SINGAPORE CONVENTION ON MEDIATION

GÜLİZ OKYAR ÇALIŞKAN
AB ÜYELERİ ARASINDAKİ SINIR İHTİLAFINA DAİR
AVRUPA BİRLİĞİ ADALET DİVANI (ABAD) KARARI
THE JUDGEMENT OF THE COURT OF JUSTICE OF THE EUROPEAN UNION ON BORDER CONFLICTS AMONG EU MEMBER STATES

ABDULLAH ÖMEROĞLU
TRANSİT BÖLGEDE YAKALANAN SUÇLULARIN İADESİ
EXTRADITION OF OFFENDERS ARRESTED IN TRANSIT AREA

İLETİŞİM UZMANI FATİH AKBABA'DAN
“İLETİŞİM BECERİLERİ” KONULU SÖYLEŞİ GERÇEKLEŞTİRİLDİ
BULL SESSION BY THE COMMUNICATION SPECIALIST FATİH AKBABA WITH THE TOPIC “COMMUNICATION SKILLS” TOPIC “COMMUNICATION SKILLS”

ULUSLARARASI HUKUKTA VE TÜRK HUKUKUNDA
ULUSLARARASI ANLAŞMALAR KONULU KONFERANS
CONFERENCE ON INTERNATIONAL TREATIES IN INTERNATIONAL LAW AND TURKISH LAW

MUHAMMED TAHA BÜYÜKTAVŞAN
HELP İNSAN TİCARETİ İLE MÜCADELE VE İNSAN TİCARETİ
MAĞDURLARININ KORUNMASI KURSUNA BİR BAKIŞ
AN OVERVIEW OF THE HELP COURSE ON COMBATTING HUMAN TRAFFICKING AND PROTECTING ITS VICTIMS

ZELİHA İNCE
HUKUKİ VE TİCARİ KONULARDA YURTDIŞI TEBLİGATA İLİŞKİN
TÜRKİYE VE AVRUPA BİRLİĞİ DÜZENLEMELERİ
THE LEGISLATIONS OF TURKEY AND THE EUROPEAN UNION TOWARDS SERVICE ABROAD IN CIVIL OR COMMERCIAL MATTERS

SONER AKKUŞ
IPA PROJE DÖNGÜSÜ
IPA PROJECT CYCLE

MUSTAFA AKSOYAK
MÜLTECİLİK STATÜSÜ VE İADE EDİLEBİLİRLİK
REFUGEE STATUS AND EXTRADITABILITY

2

4

6

12

13

20

30

36

37

38

44

53

58

SUNUŞ \ IN THIS ISSUE

Kıymetli okurlarımız,

Yeni bir sayı ile karşınızdayız. Malumunuz tüm dünyada yeni tip Koronavirüs (Covid-19) olarak bilinen virüs nedeniyle önemli gelişmeler yaşanmaktadır. 2. Dünya Savaşı'ndan bu yana insanlığın karşı karşıya kaldığı en büyük tehdit olarak kabul edilen bu salgın

nedeniyle ülkemizde de ilk vakanın görüldüğü 11 Mart tarihinden itibaren önemli tedbirler alınmış ve alınmaya devam etmektedir.

Genel Müdürlüğümüz tarafından her yıl yapılan Yurtdışı Adalet Müşavirleri İstişare Toplantıları'nın 7'ncisi 25-27 Şubat 2020 tarihlerinde yapılmıştır. Ayrıca hizmet içi eğitim kapsamında Genel Müdürlüğümüzde yeni göreve başlayan hâkimlerimize yönelik resmi yazışma kuralları ve uluslararası adli yardımlaşma konularında sunumlar yapılmıştır.

Salgın önlemleri başlamadan evvel Genel Müdürlüğümüzce düzenlenen uluslararası hukuk konferanslarına devam edilmiştir. Bu kapsamda güncel meselelerden olan Uluslararası Deniz Hukuku Işığında Doğu Akdeniz'deki Gelişmeler ve Uluslararası Hukukta ve Türk Hukukunda Uluslararası Anlaşmalar konularında iki ayrı konferans düzenlenmiştir. Ayrıca kurum personelimizin kişisel gelişimine yönelik İletişim Becerileri konulu bir Söyleşi gerçekleştirilmiştir.

Bültenimize, 2015-2018 yılları arasında Genel Müdürlüğümüzy yapan Yargıtay Üyesi sayın Dr. Harun Mert'in Suçluların İadesinde 'Ne Bis in Idem' ilkesini anlatan bir yazısı ile başladık. Akabinde Mültecilik Statüsü ve İade Edilebilirlik ile Avrupa Konseyi'nin HELP eğitim ağının insan ticareti mağdurlarının korunmasına yönelik faaliyetlerine ilişkin yazılar yer almaktadır. Bu sayımızda Avrupa Birliği Proje Uygulamaları Bürosunun tanıtımı ile proje hazırlanmasına ilişkin teknik hususları içeren yazılar ve AB Üye Devletleri Arasındaki Hukuki ve Ticari Konularda Tebligat, Slovenya-Hırvatistan arasında yaşanan sınır uyuşmazlığı yazılarına da yer verdik. Genel Müdürlüğümüzce uluslararası alanda yaşanan gelişmeler yakından takip edilmekte olup, bu zor dönemde görevlerimizin aksamadan yerine getirilebilmesi için özverili şekilde görev yapan yurt içi ve yurt dışında bulunan tüm personelimize teşekkürü borç bilirim. Bu zor dönemleri en kısa sürede geride bırakmak dileğiyle tüm mesai arkadaşlarıma işlerinde kolaylıklar diliyor, saygılarımı sunuyorum.



Dear Readers,

Welcome to the new issue of our Bulletin. As it is known, there are many significant developments in the world due to the virus known as the new type of Coronavirus (Covid-19). As a result of this pandemic, accepted as the greatest threat that the humanity has faced since World War II, many important measures

have been taken and are continued to be taken since 11th of March, when the first case was detected in our Country.

The Judicial Counsellors' Seventh Consultation Meeting, organized each year by our Directorate General, was held on 25-27 February 2020. In addition, within the scope of in-service training, the presentations on official correspondence rules and international legal assistance were made towards our judges, newly-appointed to our Directorate General.

Before the measures towards the pandemic were taken, the international law conferences were continued to be held by our Directorate General. In this regard, two conferences on current issues, the Recent Developments in Eastern Mediterranean in the light of International Maritime Law and International Agreements in International Law and Turkish Law, were organized. In addition, an interview was organized on Communication Abilities towards the personal improvement of our staff.

In this Bulletin, there is an article on The Principle of 'Non-Bis in Idem' in Extradition, written by our former General Director between 2015 and 2018, Dr. Harun Mert, the Member of the Court of Cassation, at the beginning. Following this article, articles included with regard to the status of refugee and refoulement and the activities towards the protection of human trafficking victims organized by HELP training network of the Council of Europe. In this issue, we also included articles related with the introduction of European Union Project Implementation Bureau and technical details for project preparations, Service of Documents in Civil or Commercial Matters among the Member States of the European Union, and border disputes between Slovenia and Croatia.

The recent developments in the international arena are closely followed by our Directorate General. I owe all staff working devotedly, domestic and abroad, in order to fulfill our duties properly in these difficult times, a debt of gratitude. I take this opportunity to thank my dear colleagues having contributed to this Bulletin for their sincere efforts, by wishing to overcome these difficult times, and I present my sincere compliments hoping to meet you in the next issue.

Kasım ÇİÇEK

Hâkim / Judge

Genel Müdür / General Director

ADALET BAKANIMIZ SAYIN ABDULHAMİT GÜL, BELÇİKA FEDERAL BAŞSAVCISI SAYIN FRÉDÉRIC VAN LEEUW'U KABUL ETTİ

MINISTER OF JUSTICE MR. ABDULHAMİT GÜL RECEIVES FEDERAL PROSECUTOR OF BELGIUM MR. FRÉDÉRIC VAN LEEUW

Adalet Bakanımız Sayın Abdulhamit Gül, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı Sayın Mehmet Akarca'nın davetlisi olarak ülkemizde bulunan Belçika Federal Başsavcısı Sayın Frédéric Van Leeuw ve beraberindeki heyeti, 28 Ocak 2020 tarihinde kabul etmiştir.

Nezaket ziyareti kapsamında gerçekleşen görüşmede iki ülke arasındaki dostane



ilişkilerin önemine vurgu yapılarak, adli iş birliği konuları ele alınmış ve mevcut ilişkinin daha da geliştirilmesi hususunda görüş birliğine varılmış, ileride gerçekleştirilecek müşterek çalışmalar hakkında fikir alışverişinde bulunulmuştur.

Görüşme kapsamında, Belçika'da devam etmekte olan PKK mensubu şahısların yargılanmasına ilişkin süreç (Ariadna Davası) de gündeme getirilmiştir. Sayın Federal Başsavcı'ya terörle mücadele konusunda uluslararası işbirliğinin önemi hatırlatılarak, PKK mensuplarının Belçika'yı merkez olarak kullandıklarının üzüntüyle görüldüğü, söz konusu davada çıkacak kararın hem Ülkemizin terörle mücadelesi hem de Belçika'nın terörle mücadeleye verdiği desteği göstermesi açısından önemine dikkat çekilmiştir.

Yine başta terörle mücadele olmak üzere çeşitli konularda Türkiye ile Belçika arasındaki adli işbirliğinin geliştirilmesinin önemini her iki taraf da dile getirmiştir. Bu kapsamda işbirliğini geliştirmek ve karşılaşılan sorunları çözmek adına iki ülke yetkilileri arasında teknik düzeyde toplantı yapılması konusunda mutabık kalınmıştır.

Minister of Justice, Mr. Abdulhamit Gül, received Federal Prosecutor of Belgium, Mr. Frédéric Van Leeuw and his accompanying delegation who were present in our country as the guests of the Chief Public Prosecutor of the Court of Cassation, Mr. Mehmet Akarca, on 28 January 2020.

During the meeting held within the scope of courtesy

visit, by emphasizing the importance of the amicable relations between the two countries, matters of judicial cooperation were discussed and a consensus on further improvement of the current relations was reached, views were exchanged regarding the mutual works to be realized in the future.

Within the meeting, the ongoing process in Belgium related to the trial of PKK members (Ariadna Case), was also brought forward as a topic. By reminding Mr. Federal Prosecutor the importance of international cooperation concerning the fight against terrorism, it was stated that it was sadly observed that PKK members are using Belgium as headquarters, and attention was drawn to the importance, in terms of both the fight against terrorism of our country and the support given to the fight against terrorism by Belgium, of the decision to be rendered regarding the case in question.

Both parties expressed the importance of improving judicial cooperation between Turkey and Belgium on many matters, again, fight against terrorism in particular. Within this framework, on behalf of improving the cooperation and settling the problems occurred, it was agreed upon to arrange a meeting on a technical level among the authorities of the two countries.

BAKAN YARDIMCIMIZ SAYIN ZEKERİYA BİRKAN SİNGAPUR'UN ANKARA BÜYÜKELÇİSİNİ KABUL ETTİ THE DEPUTY MINISTER MR ZEKERİYA BİRKAN RECEIVES THE AMBASSADOR OF SINGAPORE TO ANKARA

Bakan Yardımcımız Sayın Zekeriya Birkan, 3 Mart 2020 tarihinde Singapur'un Ankara Büyükelçisi Sayın Jonathan Tow'u makamında kabul etmiştir.

Görüşmede, Ülkemiz ile Singapur arasında ekonomi ve ticaret başta olmak üzere mevcut iyi ilişkilerin artarak güçlendirilmesinin önemine vurgu yapılmıştır. Bu minvalde, Arabuluculuk Sonucunda Yapılan Uluslararası Sulh Anlaşmaları hakkında Birleşmiş Milletler Sözleşmesi'nin (Singapur Arabuluculuk Sözleşmesi) uluslararası ticarî ilişkilerden kaynaklı hukukî uyuşmazlıkların çözümünde sağlayacağı kolaylıklar konusunda fikir alışverişinde bulunulmuş ve Büyükelçi Tow tarafından, Sözleşme'nin iç hukukumuzdaki onay sürecinin mümkün olan en kısa sürede tamamlanmasından memnuniyet duyulacağı dile getirilmiştir.

Birleşmiş Milletlerin (BM), 20 Aralık 2018 tarihinde gerçekleştirilen 62. Genel Kurul toplantısında kabul edilen Sözleşme'nin amaçları; uluslararası ticaret hukukunun kademeli olarak uyumlaştırılması, uluslararası ticarî ilişkilerden doğan uyuşmazlıkların adil ve etkili bir şekilde çözümlenmesi için uyumlu bir hukukî çerçeve oluşturmak, ticari uyuşmazlıkların, ticarî bir ilişkinin sona ermesine yol açtığı durumların azaltılmasıdır.

Ayrıca uluslararası işlemlerin tacir taraflarca idare edilmesinin kolaylaştırılması, devletlerin adalet yönetiminde tasarruf sağlamalarına yardımcı olunması ve farklı yasal, sosyal ve ekonomik sistemlere sahip Devletlerce kabul edilebilir uluslararası arabuluculuk uzlaşma anlaşmaları için bir çerçeve oluşturulması da amaçları arasındadır.

Singapur Sözleşmesi, 7 Ağustos 2019 tarihinde Singapur'da gerçekleştirilen imza töreninde ülkemiz adına Adalet Bakan Yardımcısı Sayın Zekeriya Birkan tarafından imzalanmıştır. Sözleşme, ülkemiz dâhil 46 ülke tarafından imzalanmıştır. Sözleşme, 1 Ağustos 2019 tarihinde Singapur'da, sonrasında ise New York'taki Birleşmiş Milletler Merkezinde tüm Devletlerin imzasına açık olacaktır.



The Deputy Minister Mr Zekeriya Birkan received the Ambassador of Singapore to Ankara Mr. Jonathan Tow on 3 March 2020.

The importance of enhancing existing good relations, especially in economy and trade between our country

and Singapore was emphasized at the meeting. In this regard, views were exchanged on the convenience to be provided by the United Nations Convention on International Settlement Agreements Resulting from Mediation (the "Singapore Convention on Mediation") on the settlement of legal disputes arising from international trade relations, and the Ambassador Tow stated that it would be appreciated if the ratification process of the Convention in our domestic law is completed as soon as possible.

The purposes of the Convention which was adopted in 62nd General Assembly of the United Nations held on 20 December 2018 are; gradual harmonization of international trade law, to create a harmonious legal framework for fair and effective resolution of disputes arising from international trade relations, to reduce the instances where commercial disputes lead to the termination of a commercial relationship.

Furthermore, it also has the purposes of facilitating the administration of international transactions by commercial parties, producing savings in the administration of justice by States, and establishing a framework for international settlement agreements resulting from mediation that is acceptable to States with different legal, social and economic systems.

The Singapore Convention, , was signed by the Deputy Minister of Justice, Mr. Zekeriya Birkan, on behalf of our country at the signing ceremony held in Singapore on 7 August 2019. The Convention was signed by 46 countries, including our country. The Convention shall be open for signature by all States in Singapore on 1 August 2019, and thereafter, at United Nations Headquarters in New York.

YURTDIŞI ADALET MÜŞAVİRLERİ 7. İSTİŞARE TOPLANTISI YAPILDI 7th CONSULTATION MEETING OF JUSTICE COUNSELORS WAS HELD



YurtdiŐi Adalet Müşavirleri 7. İstişare Toplantısı 25 - 27 Şubat 2020 tarihleri arasında Bakanlığımızda yapılmıştır.

25 Şubat 2020 tarihinde Bakan Yardımcımız Sayın UĞurhan KUŐ'un katılımları ile Genel Müdürlüğü-

Seventh Consultation Meeting of Justice Counselors was held at our Ministry between 25-27 February 2020.

At the meeting held in the Protocol Hall of our Directorate General with the participation of Deputy Min-



müz Protokol Toplantı Salonunda gerçekleştirilen toplantıda, büyükelçilikler ve daimi temsilcilikler nezdinde görev yapan adalet müşavirlerimiz ile Bakanlığımız temsilcileri karşılıklı görüş alışverişinde bulunmuş ve adalet müşavirlerimiz tarafından günlük faaliyetlerine ilişkin sunumlar yapılmıştır.

26 Şubat 2020 tarihinde, Genel Müdür Yardımcılarımız başkanlığında, Birim İçi Değerlendirme ve İstişare toplantıları yapılmıştır. Söz konusu toplantılarda, adalet müşavirlerimiz ile Genel Müdürlüğümüz temsilcileri, uluslararası adli işbirliğine ilişkin

ister Mr. Uğurhan KUŐ on 25 February 2020, justice counselors charged in embassies and permanent representations as well as the representatives of our Ministry exchanged views, and presentations were made by justice counselors regarding their current activities.

On 26 February 2020, Internal Assessment and Consultation meetings were held under the chairmanship of Deputy General Directors. At these meetings, justice counselors and representatives of our Directorate General had the opportunity to handle



sorun ve çözümleri teknik düzeyde ele alma imkânı bulmuşlardır.

27 Şubat 2020 tarihinde ise Adalet Bakanımız Sayın Abdulhamit GÜL, adalet müşavirlerimizi Dikmen Hakimevi'nde kabul etmiştir. Sayın Bakanımız, adalet müşavirlerimizin yurtdışında görev yaptıkları dış temsilciliklerde karşılaştıkları sorunlara ilişkin bilgi almış ve onlarla fikir alışverişinde bulunmuştur.

the problems and solutions related to international judicial cooperation at a technical level.

On 27 February 2020, Minister of Justice, Mr. Abdulhamit GÜL, received the justice counselors at Dikmen Judge House. Our Minister received information about the problems faced by our judicial counselors in their foreign missions abroad and exchanged views with them.

SUÇLULARIN İADESİNDE “NE BIS IN IDEM” İLKESİ THE PRINCIPLE OF “NE BIS IN IDEM” IN EXTRADITION



Dr. Harun MERT
Yargıtay Üyesi

Member of the Court of Cassation

.....
“*Ne bis in idem*” ilkesi, aynı kişinin aynı fiilden dolayı iki kez yargılanamayacağını ve cezalandırılmayacağını ifade eden bir ceza muhakemesi hukuku ilkesidir. Esas itibarıyla iç hukuk bakımından geçerli olan bu ilke, zaman içinde ikili veya çok taraflı sözleşmelerle ya da devletlerin iç mevzuatında yapılan düzenlemelerle, uluslararası alanda da geçerlilik kazanmıştır.

Türk hukukunda *ne bis in idem* ilkesine dair temel düzenleme 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu’nun (CMK) 223/7. maddesinde yer almaktadır. Buna göre, “*Aynı fiil nedeniyle, aynı sanık için önceden verilmiş bir hüküm veya açılmış bir dava varsa davanın reddine karar verilir.*” Türkiye’nin 2016 yılında onayladığı İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesine Ek 7. Protokol’ün 4. maddesinde de aynı devletin yargı yetkisi içindeki ceza yargılamaları açısından “aynı suçtan iki kez yargılanmama ve cezalandırılmama hakkı” kabul edilmiştir.

5237 sayılı Türk Ceza Kanunu’nun (TCK) yer bakımından uygulama alanına ilişkin 11/1, 12/2 ve 13/3. maddelerinde ise, yabancı ülkede aynı fiilden dolayı haklarında daha önce hüküm verilmiş olan kişilerin Türkiye’de ikinci kez yargılanamayacağı kabul edilmek suretiyle *ne bis in idem* ilkesine uluslararası geçerlilik tanınmıştır. 5 Mayıs 2016 tarihinde yürürlüğe giren 6706 sayılı Cezai Konularda Uluslararası Adli İş Birliği Kanunu’nda da yabancı devletlerle yürütülen çeşitli adli işbirliği yöntemleri bakımından *ne bis in idem* ilkesini düzenleyen hükümlere yer verilmiştir.

The principle of “*ne bis in idem*” is a principle of criminal procedure law, which describes that any one shall not be tried and punished twice due to the same act. Although this principle is primarily effective in terms of domestic law, it has gradually become effective in international area through bilateral and multilateral conventions or the regulations made in internal legislations by the States.

In Turkish Law, the main regulation with regard to the principle of *ne bis in idem* is prescribed in article 223 (7) of the Criminal Procedure Code (CPC - Law no. 5271). This article is as follows: “*If there is a previously rendered judgment or a pending case against the same accused because of the same act, the case shall be dismissed.*” In Article 4 of the Seventh Additional Protocol to the European Convention on Human Rights, ratified by Turkey in 2016, “*the right not to be tried or punished twice for the same offence*” has been accepted in terms of the criminal proceedings under the jurisdiction of the same State.

In articles 11 (1), 12 (2) and 13 (3) of the Turkish Penal Code (TPC - Law no. 5237) with regard to the scope of application in terms of place, as it was adopted that the persons against whom there is a previously rendered judgment for the same offence in a foreign country shall not be tried in Turkey again, the principle of *ne bis in idem* became internationally effective. Also, in the Law on International Judicial Cooperation in Criminal Matters (Law no. 6706) which entered into force on 5 May 2016, the provisions related with the principle of *ne bis in idem* were included in terms of various judicial cooperation modalities carried out with foreign States.

The *ne bis in idem* principle with regard to extradition is crucial as one of the reasons for the refusal of extradition requests of foreign States. The provision in article 9 of the European Convention on Extradition, one of the main international instruments relevant to this



Suçluların iadesi açısından *ne bis in idem* ilkesi, yabancı devletlerin iade taleplerinin ret nedenlerinden biri olarak önem taşımaktadır. Konuyla ilgili uluslararası düzenlemelerin başında gelen Suçluların İadesine Dair Avrupa Sözleşmesi'nin (SİDAS) 9. maddesindeki hüküm şöyledir: “*Talep edilen şahıs hakkında kendisinden iade talep edilen tarafın salâhiyetli makamlarınca iade talebine sebep olan bir veya birkaç fiilden dolayı nihâi olarak karar verilmiş ise iadeye cevaz yoktur. Kendisinden iade talep edilen tarafın salâhiyetli makamlarınca aynı fiil veya fiiller hakkında takibat yapılmamasına veya yaptıkları takibata son verilmesine karar verilmiş ise iade talebi ret olunabilir.*”

Sözleşmedeki düzenlemeye göre, yabancı bir devlet tarafından iadesi istenilen kişi hakkında talep edilen devletin yetkili makamlarınca iade talebine konu fiilden dolayı daha önce yargılama yapılmış ve bir hüküm verilmişse, bu durum iadenin mutlak bir ret nedenini oluşturmaktadır. Burada *ne bis in idem* ilkesinin uygulanabilmesi için hükmün kesinleşmiş olması gerekmekte olup, hüküm çeşitleri bakımından bir sınırlama getirilmemiştir. Sözleşmenin açıklayıcı raporunda belirtildiği üzere, böyle bir durumda iade talebinin reddedilmesinin sebebi, kesin hükmün kaziyeyi mahkûmunbiha (*res judicata*) etkisine sahip olması nedeniyle kişi hakkında yeniden yargılama yapılmasının mümkün olmamasıdır. Maddenin ikinci cümlesinde ise, iadesi istenilen kişi hakkında, talep edilen

issue, is as follows: “*Extradition shall not be granted if final judgment has been passed by the competent authorities of the requested Party upon the person claimed in respect of the offence or offences for which extradition is requested. Extradition may be refused if the competent authorities of the requested Party have decided either not to institute or to terminate proceedings in respect of the same offence or offences.*”

According to the provision in the Convention, if legal proceedings are previously carried out and a judgment is rendered for an offence forming the subject of extradition, by the competent authorities of the requested State about the person for whom extradition is requested by a foreign State, this situation constitutes a definite reason for the refusal of extradition. In order for the principle of *ne bis in idem* to be applied in this situation, the judgment is required to be finalized, but no restriction is imposed in terms of the types of judgment. As stated in the explanatory report to the Convention, the reason for the refusal of extradition in such a situation is that, it is no longer possible to reopen the case, on the ground of the judgment in question having acquired the authority of *res judicata*. In the second sentence of the article, it is prescribed that extradition may be refused if the competent authorities of the requested party have decided either not to institute or to terminate proceedings. This provision, related with the decisions given as a result of the investigations carried out by the competent authorities, includes the discretionary reasons for the refusal of extradition.

With the Additional Protocol to the European Convention on Extradition, ratified by Turkey in 2016, the scope of application of the *ne bis in idem* principle was extended by including additional provisions in Article 9 of the European Convention on Extradition.

With Article 2 of the Additional Protocol, Article 9 of the Convention was supplemented by the following provisions, as paragraphs 2, 3 and 4:

“2) *The extradition of a person against whom a final judgment has been rendered in a third State, Contracting Party to the Convention, for the offence or of-*



devlet makamlarınca kovuşturma yapılmamasına ya da başlatılan bir kovuşturmanın sonlandırılmasına karar verilmesi halinde iade talebinin reddedilebileceği düzenlenmiştir. Yetkili makamlarca yürütülen soruşturmalar sonucunda verilen kararlara yönelik olan bu hüküm, iadenin takdiri ret nedenlerini içermektedir.

Türkiye'nin 2016 yılında onayladığı Suçluların İadesine Dair Avrupa Sözleşmesine Ek Protokol ile SİDAS'ın 9. maddesine ilave hükümler getirilerek *ne bis in idem* ilkesinin uygulama alanı genişletilmiştir. Ek Protokolün 2. maddesiyle, aşağıdaki hükümler SİDAS'ın 9. maddesine 2, 3 ve 4. fıkralar olarak eklenmiştir:

“2) Talebe konu suç veya suçlara ilişkin olarak, sözleşmeye Taraf üçüncü bir Devlette hakkında nihai hüküm verilmiş olan bir kişinin iadesi, aşağıdaki durumlarda kabul edilmez:

a. bahse konu hüküm kişinin beraatıyla sonuçlanmışsa;
b. hapis süresi veya kişinin mahkum olduğu diğer tedbir:

i tamamen infaz edilmişse;

ii tamamen veya infaz edilmemiş kısmı genel veya özel affa uğramışsa;

c. mahkeme suçluyu mahkum etmiş ancak müeyyideyi belirlememişse.

3) Ancak, 2. fıkrada belirtilen durumlarda, iade aşağıdaki koşullarda kabul edilebilir:

a. hakkında hüküm verilen suç talep eden Devlette bir kişiye, kuruma veya kamusal statüye sahip herhangi bir şeye karşı işlenmişse;

b. hakkında hüküm verilen kişinin kendisi talep eden

fences in respect of which the claim was made, shall not be granted:

a. *if the afore-mentioned judgment resulted in his acquittal;*

b. *if the term of imprisonment or other measure to which he was sentenced:*

i. *has been completely enforced;*

ii. *has been wholly, or with respect to the part not enforced, the subject of a pardon or an amnesty;*

c. *if the court convicted the offender without imposing a sanction.*

3) *However, in the cases referred to in paragraph 2, extradition may be granted:*

a. *if the offence in respect of which judgment has been rendered was committed against a person, an institution or any thing having public status in the requesting State;*

b. *if the person on whom judgment was passed had himself a public status in the requesting State;*

c. *if the offence in respect of which judgment was passed was committed completely or partly in the territory of the requesting State or in a place treated as its territory.*

4) *The provisions of paragraphs 2 and 3 shall not prevent the application of wider domestic provisions relating to the effect of ne bis in idem attached to foreign criminal judgments.”*

As it is seen in paragraph 2, if a final judgment has been rendered against a person whose extradition is requested, in a third state contracting party to the



Devlette kamusal statüye sahipse;

c. hakkında hüküm verilen suç tamamen veya kısmen talep eden Devletin ülkesinde veya ülkesi sayılan bir yerde işlenmişse.

4) 2. ve 3. fıkra hükümleri yabancı ceza yargılarına bağlı *ne bis in idem* etkisine ilişkin daha geniş iç hükümlerin uygulanmasına engel olmaz.”

Görüldüğü üzere 2. fıkrada, iadesi istenilen kişi hakkında iade talebine konu fiil nedeniyle SİDAS'a taraf üçüncü bir devlette kesin hüküm verilmiş olması, alt bentlerde öngörülen şartların mevcudiyeti halinde, iadenin mutlak bir ret nedeni olarak düzenlenmiştir. Ancak 3. fıkra uyarınca, kişinin, suçun ya da suçun işlendiği yerin talep eden devletle çeşitli şekillerde bağlantılı olması durumunda, o devletin kovuşturma yapabilme konusundaki özel çıkarları gözetilerek iade yolu tamamen kapatılmamış, iade isteğinin kabul edilip edilmemesi talep edilen devletin takdirine bırakılmıştır. Ayrıca SİDAS'tan farklı olarak, Ek Protokolde üçüncü devletlerde verilen kovuşturma yapılmamasına ilişkin kararlara *ne bis in idem* etkisi tanınmamıştır. Öte yandan, SİDAS'ın 8. maddesindeki hüküm de *ne bis in idem* ilkesinin diğer bir yönüne ilişkindir: “*Ken-disinden iade talep edilen taraf, iade talebine sebep olan bir veya birkaç fiilden dolayı hakkında takibat yapmakta olduğu şahsın iadesini reddedebilir.*” Bu düzenlemeye göre, bir fiilden dolayı talep edilen devlette daha önce hakkında dava açılmış olan kişinin, aynı fiil nedeniyle iadesine yönelik talep reddedilebilecektir. Böylece, SİDAS bakımından, daha önceden verilmiş kesin hüküm iade açısından mutlak bir ret nedeni teşkil ederken, görülmekte olan bir davanın

Convention, for the offence in respect of which the claim was made; this judgment shall be a definite reason for the refusal of extradition, in case of the existence of the circumstances prescribed in the subparagraphs. However, in accordance with paragraph 3; if the person, offence or place of offence is somehow connected with the requesting State, the possibility of extradition is not totally removed by taking into attention the special interests of that State towards prosecution, and the acceptance or non-acceptance of the request for extradition is left to the discretion of the requested State. In addition, as different from the European Convention on Extradition, the *ne bis in idem* effect is not granted in the Additional Protocol for the non-prosecution decisions given in the third States.

On the other hand, the provision in Article 8 of the Convention is related with another aspect of the *ne bis in idem* principle: “*The requested Party may refuse to extradite the person claimed if the competent authorities of such Party are proceeding against him in respect of the offence or offences for which extradition is requested.*” According to this provision, if there is an on-going proceeding against a person in respect of an act in the requested state, the request for extradition of that person due to the same act may be refused. Thus, in terms of the Convention, while a previously-rendered final judgment constitutes a reason for definite refusal in terms of extradition, the existence of a pending case is accepted as a reason for discretionary refusal.

When Turkish legislation is examined, it is observed that the provision related with the *ne bis in idem* principle in respect of extradition is in Article 11 of the Law on International Judicial Cooperation in Criminal Matters (Law no. 6706). According to the subparagraph 1-ç of the afore-mentioned article, titled as “*The cases for refusal of extradition*”, “*if the person who is requested to be extradited has previously been acquitted or convicted in Turkey for the act subject to the request*”, the request for extradition shall not be accepted.

Such a provision did not exist in Article 18 of Turkish

mevcudiyeti takdiri bir ret nedeni olarak kabul edilmiştir.

Türk mevzuatına bakıldığında, suçluların iadesi konusunda *ne bis in idem* ilkesiyle ilgili düzenlemenin 6706 sayılı Cezaî Konularda Uluslararası Adli İş Birliği Kanunu'nun 11. maddesinde yer aldığı görülmektedir. “İadenin kabul edilmeyeceği haller” başlıklı söz konusu maddenin 1-ç bendine göre, “iadesi talep edilen kişi hakkında, talebe konu fiil nedeniyle daha önce Türkiye’de beraat veya mahkûmiyet kararı verilmiş olması” halinde iade talebi kabul edilmeyecektir.

6706 sayılı Kanun yürürlüğe girmeden önce suçluların iadesini düzenleyen TCK'nın 18. maddesinde böyle bir hüküm mevcut değildi. Dolayısıyla 11/1-ç bendindeki hüküm SİDAS'ın 9. maddesinin Türk mevzuatına aktarılması açısından yerinde bir düzenleme olmuştur. Bununla birlikte, 6706 sayılı Kanunda *ne bis in idem* ilkesinin SİDAS'a ve Ek Protokole göre daha dar kapsamlı bir şekilde düzenlendiğini belirtmek gerekir.

SİDAS'ta *ne bis in idem* ilkesi bakımından hüküm çeşitleri arasında bir ayırım yapılmazken, 11/1-ç bendi sadece beraat veya mahkûmiyet kararları için geçerlidir. Ancak doktrinde CMK'da sayılan diğer bazı hükümlerin de bu bendin kapsamına gireceğini savunan görüşler vardır. Yine Sözleşmeye göre, kovuşturma yapılmamasına ya da başlatılan bir kovuşturmanın sonlandırılmasına ilişkin verilmiş kararlar *ne bis in idem* ilkesinin kapsamında bulunurken, 6706 sayılı Kanunda bu tür bir düzenleme yapılmamıştır. Ayrıca Ek Protokol uyarınca, üçüncü devletlerce verilmiş kesin hükümler de *ne bis in idem* etkisine sahip olurken, 11/1-ç bendinde böyle bir hükme yer verilmemiştir.

Diğer taraftan, Kanunda SİDAS'ın 8. maddesinin muadili bir düzenleme de mevcut değildir. Ancak, belirtti-

Penal Code which enacted the extradition before the Law number 6706 has entered into force. For this reason, the provision in the sub-paragraph 11 (1-ç) is an appropriate legal regulation in terms of the adaptation of Article 9 of the European Convention on Extradition into Turkish legislation. In addition, it must be expressed that the principle of *ne bis in idem* is enacted through a narrow-scope perspective in the Law number 6706, in comparison with the Convention and its Additional Protocol.

While there is not any distinction among the types of judgment in terms of *ne bis in idem* principle in the European Convention on Extradition, the sub-paragraph 11 (1-ç) is only effective for the decisions of acquittal or conviction. However, in the doctrine, there are opinions defending that some other judgments listed in the Criminal Procedure Code are also included within the scope of this sub-paragraph. Also, while the decisions

of non-prosecution or termination of prosecution are within the scope of the *ne bis in idem* principle pursuant to the Convention, such kind of a provision is not regulated in the Law number 6706. In addition, although the finalized judgments rendered in third States have the effect of *ne bis in idem* in accordance with the Additional Protocol, such a provision does not exist in the sub-paragraph 11 (1-ç).

On the other hand, there is not any provision, equivalent to Article 8 of the European Convention on Extradition, in the Law. However, such kind of requests may be refused upon being evaluated as within the scope of the fact that “the act forming the basis for the extradition request is an offence within the jurisdiction of Turkey”, listed among the circumstances for the refusal of extradition requests in Article 11.



len nitelikteki taleplerin, 11. maddede iadenin kabul edilmeyeceği haller arasında sayılan, “*iade talebine esas teşkil eden fiilin Türkiye'nin yargılama yetkisine giren bir suç olması*” kapsamında değerlendirilerek reddedilmesi mümkün bulunmaktadır.

6706 sayılı Kanununun 1/3. maddesinde yer alan “*Türkiye'nin taraf olduğu adli işbirliğine ilişkin milletlerarası anlaşmalar ile diğer kanun hükümleri saklıdır*” hükmü uyarınca, SİDAS'a ve Ek Protokole taraf devletler açısından Sözleşme hükümleri Kanuna göre öncelikli olarak uygulanacaktır. Bu durum adli işbirliği konusundaki diğer çok taraflı ve ikili anlaşmalar açısından da geçerlidir. Dolayısıyla, Kanun hükmü anlaşmalarda konuyla ilgili bir hükmün mevcut olmaması ya da Türkiye ile arasında iade anlaşması bulunmayan devletler açısından iade talebinin mütekabiliyet ilkesine göre yapıldığı hallerde uygulama alanı bulacaktır.

Son olarak belirtmek gerekir ki, hem SİDAS'ta hem de Kanunda iadenin kabul edilmeyeceği çok çeşitli durumlar düzenlenmiş olup, bunların değişik yönlerden birbirleriyle ilişkileri bulunmaktadır. Bu itibarla, *ne bis in idem* ilkesine dair yapılacak değerlendirmelerde konuyla bağlantılı diğer hükümlerin de göz önünde bulundurulması yararlı olacaktır.

In accordance with the provision in Article 1 (3) of the Law number 6706, “*The international treaties on judicial cooperation to which Turkey is a party and the provisions of other laws shall be reserved*”; the provisions of the European Convention on Extradition shall be primarily applied in terms of the States party to the Convention and its Additional Protocol, in comparison with the Law. This situation is valid in terms of other multilateral and bilateral treaties on judicial cooperation. For this reason, the provision of the Law shall be applied, in the cases that there is not any provision on this issue in the treaties or the requests for extradition are based on the principle of reciprocity in terms of the States which do not have an extradition treaty with Turkey.

Finally, it must be stated that various circumstances for the non-acceptance of extradition requests are enacted both in the Convention and in the Law, and they are related with each other in terms of many aspects. In this regard, it will be beneficial that while making evaluations on the principle of *ne bis in idem*, other provisions in connection with this issue should be taken into consideration.



ULUSLARARASI DENİZ HUKUKU IŞIĞINDA DOĞU AKDENİZ'DEKİ GELİŞMELER KONULU KONFERANS DÜZENLENDİ

CONFERENCE THEMED ON DEVELOPMENTS IN EAST MEDITERRANEAN IN THE LIGHT OF INTERNATIONAL MARITIME LAW WAS HELD



Genel Müdürlüğümüzce 5 Şubat 2020 tarihinde Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Hukuk Fakültesi, Milletlerarası Hukuk Öğretim Üyesi Prof. Yücel Acer'in iştirakleriyle "Uluslararası Deniz Hukuku Işığında Doğu Akdeniz'deki Gelişmeler" konulu Konferans düzenlenmiştir.

Söz konusu Konferans'ta öncelikle 2000'li yıllardan itibaren Doğu Akdeniz'de deniz alanlarına ilişkin yaşanan sorunlar ile bu kapsamda ülkelerin münhasır egemen yetkilere sahip oldukları kıta sahanlığı ve münhasır ekonomik deniz yetki alanlarından bahsedilmiştir. Ayrıca Türkiye ile Libya arasında 27 Kasım 2019 tarihinde iki ülkenin uluslararası huktan doğan haklarının muhafazası için akdedilen 'Akdeniz'de Deniz Yetki Alanlarının Sınırlandırılmasına İlişkin Mutabakat Muhtırası' ve bu Mutabakat Metni sonrası yaşanabilecek gelişmelerden bahsedilmiştir. Konferans kapsamında Türkiye'nin son yıllarda Doğu Akdeniz'deki uluslararası huktan kaynaklı haklarının korunması konusunda hem hukuken hem de fiilen yaptığı çalışmalara ilişkin ayrıntılı bilgiler paylaşılmıştır.

Conference themed on "Developments in East Mediterranean in the Light of International Maritime Law" was held by our Directorate General on 5 February 2020 with the participation of Prof. Yücel Acer, Lecturer of International Law from the Law Faculty of Yıldırım Beyazıt University.

During the conference in question; primarily, the problems encountered regarding the maritime zones in the East Mediterranean since the 2000s and within this scope, continental shelf in which the countries possess exclusive sovereign authorities and their exclusive economical maritime authority zones were mentioned. Furthermore, 'the Memorandum of Understanding on Delimitation of Maritime Jurisdiction Zones in the Mediterranean' signed between Turkey and Libya on November 27, 2019 for the safeguard of the rights of the two countries arising from international law, as well as the developments that might occur following this Memorandum were also mentioned for the safeguard of the rights arising from international law of the two countries and of the developments that might occur following this Understanding Letter. Within the scope of the conference, detailed information on the studies carried out both legally and actually about the protection of the rights arising from international law in East Mediterranean during the recent years of Turkey was shared.

ARABULUCULUK SONUCUNDA YAPILAN ULUSLARARASI SULH ANLAŞMALARI HAKKINDA BİRLEŞMİŞ MİLLETLER SÖZLEŞMESİ (SİNGAPUR ARABULUCULUK SÖZLEŞMESİ)

THE UNITED NATIONS CONVENTION ON INTERNATIONAL SETTLEMENT AGREEMENTS RESULTING FROM MEDIATION (SINGAPORE CONVENTION ON MEDIATION)

Hüseyin Serkan YILDIZ
Daire Başkanı
Head of Department

Birleşmiş Milletler Ticaret Hukuk Komisyonu (UNCITRAL) tarafından hazırlanan ve 20 Aralık 2018 tarihinde Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda kabul edilen “Arabuluculuk Sonucunda Yapılan Uluslararası Sulh Anlaşmaları hakkında Birleşmiş Milletler Sözleşmesi” (SAS), 7 Ağustos 2019 tarihinde Singapur’da düzenlenen törenle Ülkemizin de aralarında bulunduğu 46 ülke tarafından imzalanmış bulunmaktadır.

“Singapur Arabuluculuk Sözleşmesi” olarak da adlandırılan sözleşme’yi sonradan imzalayan ülkelerle birlikte imzalayan ülke sayısı halihazırda 52’ye ulaşmış bulunmaktadır. Singapur ve Fiji’nin ardından 12 Mart 2020’de Katar’ın da iç hukuk onay sürecini tamamlamasıyla birlikte sözleşme 12 Eylül 2020 tarihi itibarıyla yürürlüğe girecektir. Türkiye sözleşmeyi imzalamış olmakla birlikte, iç hukuk onay sürecine ilişkin yasal prosedür henüz tamamlanmamıştır.

Sözleşme esas olarak, bir devlette yapılan arabuluculuk anlaşmalarının diğer bir devlette icra edilebilmesi imkânı getirmektedir.

Sözleşmenin dibacesinde, bir uyuşmazlık çözümü yöntemi olarak arabuluculuğun, uluslararası ticaretteki önemine ve dava açmaya alternatif olarak uluslararası ve yerel ticarî uygulamada artarak kullanılmakta olduğuna vurgu yapılmaktadır. Ayrıca, arabuluculuğun taraflar arasındaki ticarî ilişkilerin devamlılığının sağlanması, uluslararası ticari ilişkilerin gelişmesi ve Devletlerce adalet yönetiminde tasarruf sağlanması gibi katkılar getirdiği ifade edilmektedir.

“The United Nations Convention on International Settlement Agreements Resulting from Mediation” prepared by the United Nations Commission on International Trade Law (UNCITRAL) and adopted by the UN General Assembly on December 20, 2018, was signed by 46 States, including Turkey, at the signing ceremony in Singapore on August 7, 2019.

The number of the signatory countries of the Convention, also known as the “Singapore Convention on Mediation”, reached to 52 countries at present, with

the countries which signed later. After Singapore and Fiji, following the finalization of the ratification process on March 12, 2020 in domestic law of Qatar, the Convention will enter into force as of September 12, 2020. Although Turkey has signed the Convention, the legal procedure with regard to the ratification process in domestic law has not yet been completed.

The Convention essentially enables mediation agreements concluded in one State to be enforced in another State.

The preamble of the Convention emphasizes the importance of mediation in international trade as a dispute resolution method and its growing use in international and domestic commercial practice as an alternative to litigation. In addition, it is indicated that the mediation contributes to the continuation of commercial relations between Parties, promotion of international commercial relations and ensuring savings in the administration of justice by States.

In respect of its scope, the Convention applies to settlement agreements (mediation agreements) resulting from mediation and concluded in writing by Par-



**SINGAPORE
CONVENTION
ON MEDIATION**



Sözleşme kapsamı itibariyle, uluslararası olan bir ticarî uyuşmazlığın çözümü için taraflarca arabuluculuk sonucunda ve yazılı olarak yapılan sulh anlaşmalarına (arabuluculuk anlaşmalarına) uygulanacaktır. Bunun yanı sıra, sulh anlaşmasının taraflarının en az ikisinin iş yerlerinin farklı Devletlerde olması veya sulh anlaşmasının taraflarının iş yerlerinin bulunduğu Devletin sulh anlaşması kapsamındaki yükümlülüklerin önemli bir kısmının yerine getirildiği Devletten ya da sulh anlaşmasının konusunun en yakından bağlantılı olduğu Devletten farklı olması gerekmektedir (SAS m. 1/1-a,b).

Diğer taraftan, Sözleşme hükümleri tüketici, aile, miras ve iş hukukuna ilişkin olan sulh anlaşmalarına uygulanmayacaktır. Ayrıca, mahkeme tarafından onaylanmış veya görülen bir dava sırasında sonuçlanmış sulh anlaşmaları ile mahkeme ilamı niteliğinde olan sulh anlaşmaları da Sözleşmenin kapsamına girmemektedir (SAS m. 1/2, 1/3).

Sözleşmede “işyeri” ibaresinin kapsamı belirtilmiş, sulh anlaşmasının “yazılı” sayılacağı haller gösterilmiş ve “arabuluculuk” kavramının tanımına yer verilmiştir (SAS m. 2).

Bu çerçevede, taraflardan birinin birden çok iş yeri varsa ilgili iş yeri, sulh anlaşmasının yapıldığı sırada taraflarca bilinen veya öngörülen durumlar göz önünde bulundurularak sulh anlaşmasıyla çözülen uyuşmazlığa en yakın ilişkisi olan iş yeri olarak kabul edilecektir. Ayrıca, iş yeri olmayan taraf açısından ise bu tarafın mutlak meskeni dikkate alınacaktır.

Yine, bir sulh anlaşmasının içeriği herhangi bir biçimde kaydedilmiş ise “yazılı” sayılacağı düzenlen-

ties to resolve an international commercial dispute. Furthermore, at least two parties to the settlement agreement should have their places of business in different States; or the State in which the parties to the settlement agreement should have their places of business is different from either the State in which a substantial part of the obligations under the settlement agreement is performed; or the State with which the subject matter of the settlement agreement is most closely connected. (Article 1/1-a,b of the Convention).

On the other hand, the provisions of the Convention do not apply to settlement agreements relating to consumer, family, inheritance or employment law. Furthermore, the settlement agreements that have been approved by a court or concluded in the course of proceedings before a court or that are enforceable as a judgment of court do not fall within the scope of the Convention (Article 1/2, 1/3 of the Convention).

The Convention describes the scope of “place of business”, circumstances that a settlement agreement is “in writing” and the concept of “mediation” (Article 2 of the Convention).

Within this scope, if a party has more than one place of business, the relevant place of business is that of which has the closest relation to the dispute resolved by the settlement agreement, having regard to the circumstances known to, or contemplated by the parties at the time of the conclusion of the settlement agreement. Moreover, if a party does not have a place of business, reference is to be made to the party’s habitual residence.

Likewise, a settlement agreement is “in writing” if its content is recorded in any form. The requirement that a settlement agreement be in writing is met by an electronic communication on the condition that the content of which is accessible.

Mediation is defined as a process, irrespective of the expression used or the basis upon which the process is carried out, whereby parties attempt to reach an amicable settlement of their dispute with the assistance of a third person or persons (the mediator) lacking the authority to impose a solution upon the par-

miştir. İçeriğine erişilebilir olmak kaydıyla elektronik ortamda oluşturulmuş olan sulh anlaşmaları da yazılılık şartını karşılamış kabul edilecektir.

Arbuluculuk ise, kullanılan ifadeler veya sürecin yerine getirildiği dayanağa bakılmaksızın, uyumsuzluğu, taraf olanlara bir çözümü zorla kabul ettirme yetkisi bulunmayan üçüncü bir kişinin veya kişilerin (arbulucu) yardımıyla dostane bir çözüme bağlamaya çalıştıkları bir süreç olarak tanımlanmaktadır.

Sözleşme'ye göre, her devletin sulh anlaşmalarını kendi usul kuralları uyarınca ve Sözleşme'de öngörülen koşullar altında icra edeceği hüküm altına alınmıştır. Bu itibarla, sulh anlaşmaları Sözleşme hükümleri çerçevesinde ilgili devletin iç hukuk kurallarına göre icra edilecektir (SAS m.3).

Sözleşme'yle bir devlette akdedilen uluslararası nitelikteki arbuluculuk anlaşmalarının taraflarına, anlaşmanın icra edilebilmesi hususunda diğer devletlerin yetkili makamlarına başvurma (yardım talep etme) imkânı sağlanmaktadır. Bir sulh anlaşmasına dayanmak isteyen taraf, sulh anlaşmasının bir arbuluculuk sonucunda yapılmış olduğunun kanıtı olarak; arbulucunun sulh anlaşmasındaki imzasını, arbuluculuğun gerçekleştirilmiş olduğunu gösteren arbulucu tarafından imzalanmış bir belgeyi ve arbuluculuğu idare eden kuruluşun tasdikini veya bunların yokluğu halinde, yetkili makam tarafından kabul edilebilir başka herhangi bir kanıtı sunması gerekmektedir (SAS m. 4).

Sulh anlaşmasının, yardım talep edilen devletin resmî dilinde düzenlenmemiş olması halinde, yetkili makam sulh anlaşmasının bu dildeki tercümesini talep edebilecektir. Ayrıca, yetkili makam Sözleşme'nin şartlarına uyulmuş olduğunu teyit etmek için

ties to the dispute.

According to the Convention, each Party shall enforce a settlement agreement in accordance with its rules of procedure and under the conditions laid down in this Convention. In this respect, settlement agreements shall be enforced according to the rules of the domestic law of the relevant State within the scope of the provisions of the Convention (Article 3 of the Convention).

The Convention enables the parties to an international mediation agreement concluded in one State to resort to (seek relief in) the competent authorities of the other States regarding the enforceability of the agreement. A party relying on a settlement agreement should present evidence that the settlement agreement resulted from mediation such as the mediator's signature on the settlement agreement; a document signed by the mediator indicating that the mediation was carried out; an attestation by the institution that administered the mediation or in the absence of these, any other evidence acceptable to the competent authority (Article 4 of the Convention).

If the settlement agreement is not in an official language of the Party to the Convention where relief is sought, the competent authority may request a translation thereof into her official language. Furthermore, the competent authority may require any necessary document in order to verify that the requirements of the Convention have been complied with. When considering the request for relief, the competent authority shall act expeditiously.

The competent authority may refuse to grant relief in case where a party to the settlement agreement was under some incapacity or the settlement agreement is null and void, inoperative or incapable of being performed. Likewise, the request for relief may be refused if the settlement agreement is not binding or is not final or has been subsequently modified; the obligations in the settlement agreement have been performed or are not clear or comprehensible; there are circumstances that raise justifiable doubts as to the mediator's impartiality and independence; granting relief would be contrary to the public policy of the



gerekli olan herhangi bir belgeyi de başvuran taraftan isteyebilir. Bununla birlikte, yetkili makamın yardım talebini değerlendirirken ivedilikle hareket ederek, gecikmeye mahal vermemesi gerekmektedir.

Yetkili makam, sulh anlaşmasının taraflarından birinin ehliyetsiz olması, sulh anlaşmasının hükümsüz, geçersiz veya yerine getirilemez olması durumunda yardım talebini reddedebilecektir. Yine, sulh anlaşmasının bağlayıcı veya nihai olmaması ya da sonradan tadil edilmiş olması, sulh anlaşmasındaki yükümlülüklerin yerine getirilmiş olması ya da açık veya anlaşılabilir olmaması, arabulucunun tarafsız ve bağımsızlığına halel getirecek durumların ortaya çıkması, yardımın sağlanmasının yardım istenilen devletin kamu politikasını ihlâl edecek olması red sebepleri arasında sayılmıştır (SAS m. 5).

Ayrıca, bir sulh anlaşmasıyla ilgili olarak bir mahkeme, tahkim kurulu veya diğer bir yetkili makam nezdinde, istenen yardımı etkileyebilecek nitelikte bir başvuruda veya talepte bulunulması halinde, ilgili yetkili makam uygun gördüğü takdirde, yardım talebine ilişkin olarak karar vermeyi erteleme ve ayrıca talep üzerine ilgili taraftan uygun bir teminat vermesini isteme yetkisine sahiptir (SAS m. 4).

Sözleşme'ye iki istisna haricinde çekince konulması mümkün değildir. Çekince konulabilecek haller şunlardır (SAS m.8):

-Bu Sözleşme'yi, beyanda belirtilen ölçüde, tarafı olduğu ya da herhangi bir devlet kurumunun veya bir devlet kurumu adına hareket eden herhangi bir kişi-

Party where relief is sought (Article 5 of the Convention).

Furthermore, if an application or a claim relating to a settlement agreement has been made to a court, an arbitral tribunal, or any other competent authority which may affect the relief being sought, the competent authority of the Party to the Convention where such relief is sought, if it considers it proper, may adjourn the decision and may also, on the request of a party, order the other party to give suitable indemnity (Article 4 of the Convention).

No reservations can be made to the Convention apart from two exceptions. A Party to the Convention may declare that (Article 8 of the Convention):

“- It shall not apply this Convention to settlement agreements to which it is a party, or to which any governmental agencies or any person acting on behalf of a governmental agency is a party, to the extent specified in the declaration;

-It shall apply this Convention only to the extent that the parties to the settlement agreement have agreed to the application of the Convention.”

The Convention or any reservation shall apply only to settlement agreements concluded after the date when the Convention or reservation enters into force for the Party to the Convention concerned. For the withdrawals, Convention shall apply to the settlement agreements concluded before the date when the withdrawal enters into force (Article 9 of the Con-



nin tarafı olduğu sulh anlaşmalarına uygulamamak.

-Bu Sözleşmeyi, yalnızca sulh anlaşmasının taraflarının bu Sözleşme'nin uygulanmasında mutabık kaldıkları ölçüde uygulamak.

Sözleşmenin veya her bir çekincenin yalnızca ilgili devlet bakımından bu Sözleşme veya çekincenin yürürlüğe girdiği tarihten sonra yapılan sulh anlaşmalarına uygulanması söz konusu olacaktır. Geri alma yönünden ise sözleşmenin geri almanın yürürlüğe girdiği tarihten önce yapılan sulh anlaşmalarına uygulanması söz konusu olacaktır (SAS m. 9).

Sözleşme'ye sadece egemen devletler taraf olabileceklerdir. Bunun yanı sıra egemen devletler tarafından kurulmuş olan ve bu Sözleşme konularında yetkisi olan "Bölgesel Ekonomik Entegrasyon Örgütleri"nin de bu Sözleşmeye taraf olabileceği düzenlenmiştir (SAS m. 12).

Singapur Arabuluculuk Sözleşmesi, sınır ötesi ticari işlemlerin öngörülebilirliğinin kuvvetlendirilmesi ve yeknesaklığın sağlanması ile ticaret hukukunun modernleşmesi amacıyla hazırlanmıştır. Sözleşme'yle birlikte yabancılık unsurlu arabuluculuk anlaşmalarının bir başka ülkede icra edilebilir olması, uluslararası alanda yapılan arabuluculuk anlaşmalarında bir diğer devlette icra edilebilmesi imkânı getirilmektedir. Bu sayede özellikle ticari uyuşmazlıklardan kaynaklı alacakların daha çabuk ve kolay şekilde tahsili sağlanabilecektir.

Singapur Arabuluculuk Sözleşmesi, arabuluculuk sonucu gerçekleşen anlaşmaların taraflarca yerine getirilmesi noktasında tarafların endişelerini büyük oranda ortadan kaldıracak olup, aynı zamanda uluslararası ticaret hukukunda uzlaşma kültürünün gelişmesine, ticari aktörlerin arabuluculuk yoluyla kendi sorunlarını kendilerinin çözmesine katkı sunacaktır.

Ayrıca, sözleşmenin hâlihazırda yatırımcı ile devlet arasındaki uyuşmazlıkların çözümü noktasında da yeni bir soluk getireceği özellikle yerel mevzuattan kaynaklı sıkıntılar nedeniyle uzayan mahkeme ve icra süreçlerine bir alternatif olacağı, bu sayede yatırım ortamının iyileştirilmesi açısından hem yatırımcılara hem de devletlere kazanç sağlayacağı değerlendirilmektedir.

vention).

Only sovereign states can be parties to the Convention. Moreover, "regional economic integration organizations" constituted by sovereign states and having competence over the matters governed by the Convention can also be parties to the Convention (Article 12 of the Convention).

The Singapore Convention on Mediation was prepared with a view to strengthening the predictability of cross-border commercial transactions and ensuring uniformity as well as modernizing commercial law. The Convention enables mediation agreements with foreign elements to be enforceable in another country and mediation agreements concluded on an international level to be enforced in another state. In this way, especially the receivables resulting from commercial disputes can be collected more rapidly and more easily.

The Singapore Convention on Mediation will, to a great extent, eliminate the concerns of the Parties regarding the enforcement by the Parties of agreements resulting from mediation and contribute to the creation of a culture of reconciliation in international commercial law as well as to the settlement of the problems of commercial actors through mediation by themselves.

Furthermore, it is considered that the Convention will provide a new perspective to the settlement of the existing disputes between the investor and the state and present an alternative to the court and execution processes prolonged due to problems stemming especially from domestic legislation, thereby securing gains for both the investors and states in terms of the improvement of the investment environment.



AZERBAIJAN ADALET BAKANLIĞI DIŞ İLİŞKİLER GENEL MÜDÜRÜ ADİL ABİLOV İLE BERABERİNDEKİ HEYETİN ZİYARETİ THE VISIT OF GENERAL DIRECTOR FOR FOREIGN RELATIONS OF THE MINISTRY OF JUSTICE OF AZERBAIJAN, ADİL ABİLOV AND HIS ACCOMPANYING DELEGATION



Azerbaycan Adalet Bakanlığı Dış İlişkiler Genel Müdürü Adil Abilov ile Azerbaycan Başsavcılığı Dış İlişkiler Genel Müdürü Erkin Alikhanov ve beraberlerindeki heyet 20 Ocak 2020 tarihinde Genel Müdürlüğümüzü ziyaret etmişlerdir.

Görüşmede iki Ülke arasındaki ilişkilerin geliştirilmesi ve bu kapsamda daha fazla bir araya gelmesi, ayrıca işlemlerin hızlandırılması amacıyla elektronik sisteme geçilmesi için hazırlık yapılması, ülkeler arası adli yardımlaşma ile çeşitli adli konular ele alınmıştır.

General Director for Foreign Relations of the Ministry of Justice of Azerbaijan, Adil Abilov and General Director for Foreign Relations of the Chief Prosecutor's Office of Azerbaijan, Erkin Alikhanov and their accompanying delegation visited our Directorate General on 20 January 2020.

During the meeting; development of the relations between the two countries and gathering together more often within this scope, and also, making preparations for passing to the electronic system with the purpose of accelerating the procedures, international legal assistance and various judicial matters were discussed.

**GENEL MÜDÜRLÜĞÜMÜZDE AVRUPA KONSEYİ
HELP ONLINE EĞİTİM PROGRAMI İKİNCİ GRUP
AÇILIŞ TOPLANTISI GERÇEKLEŞTİRİLDİ**
**OPENING MEETING OF THE COUNCIL OF EUROPE HELP
e-LEARNING COURSES FOR THE SECOND GROUP WAS
HELD IN OUR DIRECTORATE GENERAL**



Genel Müdürlüğümüzde Avrupa Konseyi Hukukçuları için İnsan Hakları Eğitimi Avrupa Programı (HELP) Online Eğitim Platformu kapsamında, 14 Şubat 2020 tarihinde daire başkanlarımız ve tetkik hakimlerimizin Uluslararası Ceza Hukuku ve Uluslararası Aile Hukuku alanındaki online eğitimlerine ilişkin ikinci grup açılış toplantısı gerçekleştirildi.

İki ay sürecek bu program kapsamında katılımcıların, suçluların iadesi ve çocuk kaçırma vakalarına ilişkin eğitim almaları planlanmıştır.

Opening meeting regarding the online training for the second group of our head of departments and rapporteur judges in the field of International Criminal Law and International Family Law within the scope of the Council of Europe Programme on Human Rights Education for Legal Professionals (HELP) e-Learning Platform was held in our directorate general on 14 February 2020.

It is planned that the participants undergo training regarding extradition and child abduction cases within the scope of this program which will continue for two months.



AB ÜYELERİ ARASINDAKİ SINIR İHTİLAFINA DAİR AVRUPA BİRLİĞİ ADALET DİVANI (ABAD) KARARI

JUDGEMENT OF THE COURT OF JUSTICE OF THE EUROPEAN UNION ON BORDER CONFLICTS AMONG EU MEMBER STATES

Güliz OKYAR ÇALIŞKAN

Tetkik Hâkimi

Rapporteur Judge

I.Giriş

Avrupa Birliği'nin (AB) en büyük başarılarından biri olan Schengen alanı, kuruluşuna ilişkin anlaşmanın imzalanmasının üzerinden geçen 35 yılın ardından büyük bir tehlikle karşı karşıya kalmıştır. Covid-19 pandemisi AB'ye üye devletleri, vatandaşlarının sağlıklarını koruma yükümlülükleri kapsamında sınırlarını kapatmaya zorlamıştır. Salgının pandemi halini almasıyla birlikte, Schengen üyesi 26 ülke AB Komisyonu tarafından Schengen Anlaşması'nın askıya alınması yönünde bir karar verilmemiş olmasına rağmen 2016/399 (EU) sayılı Schengen Sınır Kodu Tüzüğü'nün 28. maddesinin verdiği yetkiye dayanarak ya sınırlarını tamamen

kapatmış ya da tamamen veya kısmen sınır kontrollerini geri getirmiş durumdadır.

Üye devletler arasındaki sınır kontrollerinin geri gelmesi, AB hukukunun sağladığı en önemli haklardan biri olan serbest dolaşım hakkının

kullanılmaması anlamına gelmektedir. Bunun diğer sonuçlarından biri ise, AB üyesi devletler arasındaki sınır uyuşmazlıklarının gündemde daha fazla yer alması olabilecektir. AB, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra bir barış projesi olarak başlamış ve bu doğrultuda üyeleri arasındaki uyuşmazlıkları çözüme kavuşturmayı başarmıştır. Ancak, gerek üye devletler arasındaki gerekse üye devletlerle aday veya üçüncü ülkeler arasındaki çözülmemiş sınır uyuşmazlıkları, AB'nin gündemini meşgul etmeye devam etmektedir. Bu minvalde, bir örnek vermek gerekirse, her ikisi de AB üyesi olan Slovenya ve Hırvatistan arasındaki sınır uyuşmazlığını 1992 yılından beri çözmemişlerdir. Tarafların sorunun çözümü yönündeki girişimlerinin başarısızlıkla sonuçlanması üzerine, iki üye devlet arasındaki uyuşmazlık aşağıda incele-

I.Introduction

The Schengen Area, one of the most outstanding achievements of the European Union (EU), has faced a great danger 35 years after the signature of its founding agreement. The Covid-19 pandemic has forced the EU member states to close their borders under their obligation to protect the health of their citizens. With the epidemic turning into a pandemic, despite the lack of a Commission decision to suspend the Schengen Agreement, 26 Schengen member states have either closed their borders as a whole or reintroduced border controls in part or in full, relying on the power conferred by Article 28 of Regulation (EU) 2016/399

on the Schengen Borders Code.

Reintroduction of internal border controls among the member states amounts to failure to exercise the right to freedom of movement, which is one of the most significant rights afforded by EU law. One of the other consequences of

this is that border disputes among the EU member states will be likely to feature more on the agenda. The EU started off as a peace project after the Second World War and, accordingly, succeeded in settling disputes among its members. Nonetheless, the unresolved border disputes both among the member states themselves and between the member states and the candidate or third countries continue to occupy the EU agenda. In this manner, for the sake of an example, Slovenia and Croatia, both of which are EU members, have not been able to resolve the border dispute between them since 1992. As the parties' attempts to resolve the issue failed, the dispute between two member states was brought before the Court of Justice of the European Union (the CJEU), the judicial body of the EU, under Article 259 of the Treaty on the



me konusu yapılan davada Avrupa Birliğinin İşleyişi Hakkında Anlaşma'nın (ABİHA) 259. maddesi uyarınca AB'nin yargı organı olan Avrupa Birliği Adalet Divanı'nın (ABAD) önüne gelmiştir. ABAD, C-457/18 sayılı dava dosyasında 31 Ocak 2020 tarihinde verdiği kararda, söz konusu uyuşmazlık bakımından yargı yetkisinin bulunmadığına ve bu tür bir uyuşmazlığın uluslararası hukuk uyarınca çözümlenmesi gerektiğine hükmetmiştir. Bu karar, AB'nin Doğu Akdeniz'deki sondaj faaliyetlerimiz nedeniyle Ülkemize yönelik aldığı yaptırım kararı bakımından da incelenecektir.

II.Genel Olarak Slovenya-Hırvatistan Sınır Uyuşmazlığı

1992 yılında Yugoslavya Sosyalist Federal Cumhuriyeti'nden ayrılan iki devlet olan Slovenya ve Hırvatistan, aralarındaki deniz sınırını da kapsayan sınır uyuşmazlığını çözememişlerdir. Uluslararası hukukun öngördüğü barışçıl çözüm yolları kapsamında, iki ülke aralarındaki sorunu öncelikle diplomatik yolla çözmeyi seçmişlerdir.

Hukukî çözüm yollarının aksine bağlayıcı olmayan bu çözüm yolu, özellikle taraflar arasında yürütülecek müzakerelere ve arabuluculuğa dayanmaktadır. 2001 yılında imzalanan ve adını iki ülkenin başkanlarından alan Drnovšek-Racan Anlaşması, Hırvatistan Parlamentosu tarafından onaylanmadığından yürürlüğe girmemiştir.

Slovenya 1 Mayıs 2004 tarihinde AB'ye üye olmuş, 2005 yılında ise Hırvatistan'ın üyelik müzakereleri başlamıştır. Slovenya, Hırvatistan'ın üyelik müzakereleri sürecinde fasılların açılış ve kapanışlarını söz konusu sınır uyuşmazlığı nedeniyle bloke etmiştir. Slovenya'nın Hırvatistan'ın üyelik sürecinde uyguladığı engeller, Hırvatistan'ı sorunu uluslararası hu-

Functioning of the European Union (the TFEU), which is the case subject to the study below. By its judgment of 31 January 2020 in case C-457/18, the CJEU declared that it lacked jurisdiction to rule on the said dispute and that such a dispute must be resolved pursuant to the rules of international law. This judgment will also be studied from the aspect of the sanctions imposed by the EU on Turkey over its drilling activities in the Eastern Mediterranean.

II.Slovenia-Croatia Border Dispute in General Terms

As two countries which split from the Social Federal Republic of Yugoslavia in 1992, Slovenia and Croatia could not resolve their border dispute, also comprising



the maritime boundaries. Within the scope of the methods of peaceful settlement of disputes prescribed by international law, the two countries intended to resolve the issue through diplomatic channels in the first place. This method of settlement, which, unlike legal remedies, is not binding, relies in particular on negotiations and media-

tion to be held between parties. Signed in 2001 and named after the two countries' prime ministers, the Drnovšek-Racan Agreement did not enter into force as it was not ratified by the Croatian Parliament.

Slovenya became an EU member on 1 May 2004, while the accession negotiations with Croatia were opened in 2005. Due to the border dispute, Slovenia blocked the opening and closing of the negotiation chapters during the accession process of Croatia. Such blockade imposed by Slovenia during the membership process of Croatia prompted the latter to resolve the issue through the binding methods of international law, namely through legal remedies. Such methods ensure the settlement of a dispute through internation-

kukun bağlayıcı yöntemleriyle yani hukukî yollar-
dan çözmeye itmiştir. Bu yöntemler, devletlerarası
tahkim yolu ve Uluslararası Adalet Divanı tarafından
uyuşmazlığın yargı yoluyla çözümüdür.

2009 yılında taraflar, AB kurumlarının da yardımıyla,
aralarındaki uyuşmazlığı çözmek üzere bir tahkim
anlaşması yapmışlar ve tahkim kurulu tarafından
verilecek kararın taraflar üzerinde bağlayıcı olacağı
konusunda uzlaşmaya varmışlardır. Aynı anlaşma
uyarınca, Slovenya, Hırvatistan'ın üyelik süreci için
koyduğu blokeleri kaldırmıştır. Tahkim yargılaması
devam ederken Slovenya Hükümeti'nin, kendi seç-
tiği hakem ile gayriresmî ve tahkim anlaşmasına
aykırı görüşmelerinin ortaya çıkması üzerine, söz
konusu hakem görevden çekilmiştir. Hırvatistan,

al arbitration and by the International Court of Justice.
In 2009, with the assistance of the EU institutions as
well, the parties signed an arbitration agreement to
resolve their dispute and agreed that the decision to
be rendered by the arbitral tribunal would be bind-
ing over the parties. Pursuant to the same agreement,
Slovenia lifted the blockade it had imposed against
the membership process of Croatia. While the arbi-
tration proceedings were being conducted, as it came
out that the Slovenian Government and the arbitra-
tor it had appointed had unofficial talks against the
arbitration agreement, the arbitrator in question re-
signed. Soon afterwards, Croatia requested the sus-
pension of the arbitration proceedings in the light of
its fundamental loss of trust in the proceedings. Croa-



kısa süre sonra yargılamaya güveninin temelinden
sarsıldığını gerekçe göstererek tahkim kurulundan
yargılamayı durdurmasını talep etmiştir. Hırvatistan,
Slovenya'ya tahkim sözleşmesinin esaslı ihla-
li gerekçesiyle anlaşmayı feshettiğini bildirmiştir.
Aynı tarihte Hırvatistan tarafından atanan hakem
de görevden çekilmiştir.

Slovenya'nın, Hırvatistan tarafından yapılan bildiri-
me itiraz ettiğini hakem heyetine bildirmesi üzerine,
heyet başkanı iki yeni hakem atayarak yargılamaya
devam etmiştir. Hakem heyeti, Slovenya'nın kendi
atadığı hakem ile görüşmesi nedeniyle tahkim an-
laşması ihlal edilmiş ise de hemen sonrasında yeri-
ne yeni bir hakem atandığından heyetin bağımsız ve
tarafsız şekilde karar verme yetisinin etkilenmediğini

tia notified Slovenia that it terminated the arbitration
agreement on the grounds that it had been materi-
ally breached. On the same date, the member of the
arbitral tribunal appointed by Croatia resigned from
his appointment.

Subsequent to Slovenia's informing the arbitral tribu-
nal that it had raised an objection to the notification
by Croatia, the president of the arbitral tribunal ap-
pointed two new arbitrators and continued the pro-
ceedings. The arbitral tribunal took the view that, al-
though the arbitration agreement had been breached
on account of Slovenia's contact with the arbitrator it
had appointed, its ability to make a decision indepen-
dently and impartially had not been affected as the
said arbitrator had immediately been replaced with a

belirtmiş; 2017 yılında iki ülke arasındaki kara ve deniz sınırlarını belirleyen kararını vermiştir. Hırvatistan karara uymayı reddetmiştir.

III. Tahkim Kararına Uymamanın AB Hukukuna Aykırılık Teşkil Ettiği İddiası

Slovenya, tahkim kararıyla kendisine bırakılan deniz sularında meydana gelen hadiseler üzerine ABİHA'nın 259. maddesi uyarınca "Hırvatistan'ın, anlaşmalar uyarınca üzerine düşen yükümlülüğü yerine getirmedeği" iddiasıyla inceleme konusu olan bu davayı açmıştır.

Slovenya'ya göre, tahkim kararına uyulmaması Avrupa Birliği Anlaşması'nın 2. maddesinde AB'nin değerleri arasında sayılan hukukun üstünlüğü ve 4/3. maddesinde belirtilen üye devletler arasındaki dürüst işbirliği ilkelerini ihlal etmektedir. Slovenya, kendi toprakları ve denizleri üzerinde egemenlik hakkını kullanmadığını, bu nedenle "topraklarında AB hukukunu uygulama"ya yönelik yükümlülüğünü yerine getiremediğini iddia etmiştir. Ayrıca, sınırlarına riayet etmemesinin sonucu olarak Hırvatistan'ın ortak balıkçılık politikasını da ihlal ettiğini ileri sürmektedir. Zira Slovenya vatandaşlarının ülkelerinin karasularında balıkçılık yapma hakları kısıtlanmakta ve ülke sularında AB hukuku uyarınca balık rezervini korumak için gerekli tedbirleri alamamaktadır. Slovenya, tahkim kararına uyulamamasının sonucu olarak Schengen Anlaşması'ndan kaynaklanan bazı yükümlülüklerini de yerine getiremediğini iddia olarak ABAD'ın önüne getirmiştir.

Hırvatistan ise taraflar arasındaki uyuşmazlığın AB hukuku alanına girmediğini, uluslararası hukukun hükümlerine göre çözümlenmesi gerektiğini ve bu nedenle davanın kabul edilemez olduğunu savunmuştur.

IV. ABİHA'nın 259. Maddesi Prosedürü

ABİHA'nın 259. maddesi uyarınca "Bir üye devlet, diğer bir üye devletin Antlaşmalar gereğince üzerine düşen bir yükümlülüğü yerine getirmedeği kanısına varırsa, meseleyi Avrupa Birliği Adalet Divanı'na götürebilir."

new one and made its arbitration award in 2017, by which it delimited the sea and land borders between the two countries. Croatia refused to implement the award.

III. Alleged Contradiction to EU Law of the Refusal to Implement the Arbitration Award

Following a number of maritime incidents taking place in the waters allocated to it by the arbitration award, Slovenia initiated the present procedure in accordance with Article 259 of the TFEU, claiming that Croatia had failed to fulfil its obligations under the agreements.

As far as Slovenia concerned, refusal to comply with the arbitration award infringes the rule of law, principle enumerated among the EU values enshrined in Article 2 of the Treaty on the European Union, and the principle of sincere cooperation among the member states, enshrined in Article 4/3 of the same treaty. Slovenia argued that it could not exercise its sovereignty over its sea and land areas, and, that being so, it was impossible for it to comply with its obligation to implement EU law in its territory. Besides, Slovenia claimed that, by not respecting its borders, Croatia was also infringing the common fisheries policy. That is because the Slovenian nationals' right to fish in the territorial sea of their country is being restricted, and Slovenia is unable to adopt necessary measures for the conservation of fish stocks under EU law. Slovenia further contended before the CJEU that it failed to fulfil some of its obligations under the Schengen Agreement due to failure to comply with the arbitration award.

As for Croatia, it maintained that the dispute between the parties did not fall within the ambit of EU law, it must be resolved pursuant to the rules of international law, and the action was therefore inadmissible.

IV. Procedure Prescribed in Article 259 of the TFEU

Pursuant to Article 259 of the TFEU, "A Member State which considers that another Member State has failed to fulfil an obligation under the Treaties may



AB hukukunun gereği olarak, bir üye devletin diğer bir üye devlete dava açmadan önce konuyu Komisyonun önüne getirmesi gerekmektedir. Böyle bir durumda görüşünü üç ay içinde bildirmesi gereken Komisyon, üç şekilde tutum takınabilir; şikâyet-te bulunan ülkeyi destekleyerek davayı devralabilir veya davalıyı savunabilir ya da tarafsız kalabilir. Komisyonun bu süre içerisinde görüşünü açıklamamış olması, Komisyona başvuran üye devletin ABAD'a dava açmasına engel teşkil etmemektedir. Anılan maddede öngörülen yola şimdiye kadar nadiren başvurulmuş, üye devletler bunun yerine diğer üye devletler ile sorunlarını diplomatik yollarla çözmeyi tercih etmişlerdir.

AB Komisyonu, dava konusu sınır uyuşmazlığında tarafsız kalacağını ve Slovenya tarafından açılan davaya katılmayacağını duyurmuştur. Slovenya tarafından bu tutum siyasetin hukuka galip geldiği şeklinde yorumlanmıştır.

V.ABAD Kararı ve Gerekçesi

ABAD'ın yerleşik içtihadı uyarınca (bkz: Komisyon v. Belçika, C-132/09) AB uluslararası bir anlaşmaya taraf değil ise, ön karar prosedürüyle o anlaşmayı yorumlama yetkisini de haiz değildir. Sadece üye devletler tarafından imzalanan bu tür anlaşmalar AB ile ilgili olsa ve AB kurumlarının işleyişini etkilese bile, AB hukukunun konusu dışında kalmaya devam edecek ve ABAD da bu anlaşmaları yorumlayamayacaktır. Yukarıdaki içtihadını göz önünde bulunduran Mahkeme, mevcut davada Slovenya'nın iddialarının uluslararası hukuka göre yapılmış bir tahkim anlaşması uyarınca verilen bir tahkim kararına dayandığı sonucuna varmıştır. ABAD, AB hukukunun dışında

bring the matter before the Court of Justice of the European Union”.

By force of EU law, a member state is required to bring a matter before the Commission prior to initiating an action against another member state. In such case, the Commission, which is called for delivering an opinion within three months, may adopt a stance in three ways: It may support the country which has filed the complaint and take over the action or defend the defendant or remain impartial. The absence of an opinion by the Commission within the time specified does not prevent the member state which has filed an application with the Commission from bringing an action before the CJEU. So far the remedy prescribed in the aforesaid article has rarely been resorted to; instead the member states opted for settling their problems with the other member states through diplomatic channels.

The European Commission declared that it would keep a neutral position of the border dispute and that it would not intervene in the action filed by Slovenia. Slovenia interpreted this position as the politics having prevailed over the law.

V.Judgment of the CJEU and its Reasoning

According to the established case-law of the CJEU (see *Commission v. Belgium*, C-132/09), if the Community is not a Contracting Party to a convention, in principle the Court is not competent to interpret the provisions of that convention in the context of preliminary proceedings. Even if such agreements concluded by the Member States are linked to the Community and the functioning of its institutions, they will continue to remain out of the scope of EU law and the Court will lack jurisdiction to give a ruling on their interpretation.

Considering the aforesaid case-law, the Court concluded in the present case that the contentions of Slovenia were based on an arbitration award made pursuant to an arbitration agreement signed in accordance with the rules of international law. The CJEU further held that, in the context of an alleged violation



kalan böyle bir anlaşmadan doğan yükümlülüğün yerine getirilmemesinin AB hukukunu ihlal ettiği iddia edildiğinde bu iddiayı da dinleyemeyeceğine karar vermiştir. Mahkeme ayrıca, “antlaşmalarda üye devletlerin egemenliği altındaki toprakların daha kesin bir tanımının bulunmadığı durumlarda” her üye devletin, uluslararası kamu hukukunun hükümleri uyarınca topraklarının kapsamını ve sınırlarını kendisinin belirlemesi gerektiğine işaret etmiştir.

VI. Kararın Türkiye Bakımından Sonuçları

Slovenya'nın Hırvatistan aleyhine açtığı bu davada verilen karar, son dönemde AB Konseyi'nin Doğu Akdeniz'deki sondaj çalışmalarını nedeniyle Ülkemize uyguladığı yaptırımları ve bu bölgedeki deniz sınırından kaynaklanan uyuşmazlıkları akla getirmektedir. ABAD, mevcut kararı ile sınır uyuşmazlıklarının AB hukukunun değil, uluslararası hukukun konusunu oluşturduğunu vurgulamış olmaktadır.

Avrupa Birliği Konseyi 11 Kasım 2019 tarihli Zirvede, Ülkemizin Doğu Akdeniz'deki sondaj çalışmalarının, Kıbrıs Devleti karasularında gerçekleştirildiği iddiasıyla yaptırım uygulanmasına yönelik bir çerçeve kabul etmiştir. Bilindiği üzere, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti (KKTC) AB tarafından tanınmadığından, Ülkemizin uluslararası argümanlarına aykırı olarak, Güney Kıbrıs Rum Yönetimi (GKRY) adanın tamamını temsil eden meşru hükümet olarak kabul edilmektedir. Bu bakımdan AB'ye göre, KKTC toprakları da AB sınırlarının bir parçası teşkil etmektedir.

AB Zirvesi'nde alınan karar, AB Dış İlişkiler ve Güvenlik Politikası Yüksek Temsilcisi'nin hazırladığı 8

of EU law due to failure to fulfil an obligation under an agreement falling outside the areas of EU law, it lacked jurisdiction to rule on such an allegation. The Court also noted that “in the absence, in the Treaties, of a more precise definition of the territories falling within the sovereignty of the Member States”, each Member State is required to determine the extent and limits of its own territory, in line with the rules of public international law.

VI. Implications of the Judgment for Turkey

The judgment delivered in the action filed by Slovenia against Croatia is evocative of the sanctions that the Council of the EU has recently been imposing on Turkey over its drilling activities in the Eastern Mediterranean and the disputes stemming from the maritime boundary in this area. By the present judgment, the CJEU has underlined that border disputes do not fall within the ambit of EU law but international law.

During the summit of 11 November 2019, the Council of the European Union adopted a framework to implement restrictive measures on the alleged grounds that Turkey's drilling operations in the Eastern Mediterranean took place within Cypriot territorial waters. As is known, since the Turkish Republic of Northern Cyprus (the TRNC) is not recognized by the EU, despite the arguments of Turkey in the international area, the Greek Cypriot Administration of Southern Cyprus is regarded as the legitimate government representing the entire island. In this vein, from the viewpoint of the EU, the TRNC territories too form part of the EU borders.

The decision adopted in the EU Summit was delivered



Kasım 2019 tarihli ve 13262/19 sayılı taslak dikkate alınarak verilmiştir. Bu kararla, sondaj faaliyetlerine katılan gerçek ve tüzel kişilere yaptırım uygulanmasının yolu açılmıştır. Söz konusu kararda, seyahat yasağı, malvarlıklarının dondurulması gibi kısıtlayıcı tedbirlerin üye devletler tarafından alınması öngörülmektedir.

Kararda ayrıca, münhasır ekonomik bölgelerin ve kıta sahanlıklarının sınırlandırılmasının diyalog ve iyi niyetle yürütülecek müzakereler yoluyla, uluslararası hukuka tam saygı duyularak ve iyi komşuluk ilişkileri ilkesine uygun olarak ele alınması gerektiği ifade edilmiştir. Kararda, uluslararası hukuk uyarınca münhasır ekonomik

alan ve kıta sahanlığı sınırlaması yapılmayan yerlerde karşı deniz kıyısına sahip bir devlet tarafından bu tür faaliyetler gerçekleştirilmesinin bir sınırlama anlaşmasına varılmasını tehlikeye düşürdüğü vurgulanmıştır. Bu faaliyetlerin uyumsuzluk-

ların barışçıl yollarla çözülmesi dâhil Birleşmiş Milletler Şartı'ndaki ilkelere aykırı olduğuna ve Birliğin güvenliğine ve çıkarlarına karşı bir tehdit oluşturduğuna da işaret edilmiştir. Kararda açıkça yer alan bu ifadeler dikkate alındığında, AB Zirvesi'nde alınan bu karar ile Doğu Akdeniz'deki sorunun uluslararası hukuka ait bir sorun olduğu kabul edilmekle, uluslararası hukukun alanına giren bir konuya AB hukukuna aykırı bir şekilde müdahale edildiği düşünülmektedir.

Bu kapsamda, söz konusu kararının ABAD'ın önüne getirilmesi halinde, Divan nasıl bir tutum takılabilecektir? ABİHA'nın 263. maddesine göre, ABAD, Konsey tasarruflarının ve AB Zirvesi'nin üçüncü kişiler bakımından hukukî etki doğurması amaçlanan

with regard to the proposal dated 8 November 2019 and no. 13262/19 from the High Representative of the Union for Foreign Affairs and Security Policy. This decision paved the way for implementing sanctions on the natural and legal persons involved in the drilling activities. The decision in question provides that restrictive measures such as travel restrictions and asset freezing be taken by the member states.

The decision further noted that the delimitation of exclusive economic zones and of the continental shelf should be addressed through dialogue and negotiation in good faith, in full respect of international law and in accordance with the principle of good neighbourly relations. It emphasized that when such activities are carried out in areas where the exclusive economic zone and continental shelf had not been delimited under international law with a State having an opposite coast, they jeopardised the reaching of



a delimitation agreement. It pointed out that these actions were contrary to the principles of the United Nations Charter, including the peaceful resolution of disputes and posed threat to the interests and security of the Union.

In the light of these explicit statements employed in the decision, it is considered that, by this decision adopted in the EU Summit, the issue in the Eastern Mediterranean is regarded as a matter that is subject for international law, and that a matter falling within the ambit of international law has been intervened in a manner contrary to EU law.

In this context, should the said decision be brought before the CJEU, what position would the Court take? Pursuant to Article 263, the CJEU shall review the le-

tasarruflarının hukuka uygunluğunu denetler. Maddeye göre gerçek ve tüzel kişiler, muhatabı oldukları ve kendilerini doğrudan ilgilendiren düzenleyici tasarruflara karşı dava açma yetkisini haizdirler. Ancak, belirtilmelidir ki, ABİHA'nın 275. maddesi uyarınca, ABAD Ortak Dış ve Güvenlik Politikası (ODGP) temelinde kabul edilen tasarruflar konusunda yargılama yetkisine sahip değildir. Bununla birlikte Prof. Dr. Sanem Baykal'a göre, ABAD, ABİHA'nın 275. ve Avrupa Birliği Anlaşması'nın 40. maddeleri bir arada incelendiğinde, iki konuda ODGP alanında yargı yetkisi kullanabilmektedir. Bunlardan ilkinde göre, ABAD, ODGP ile AB'nin diğer yetkileri arasındaki sınırın kontrolünü yapabilir. İkincisine göre ise, ABAD ODGP ile ilgili özel hükümler temelinde gerçek veya tüzel kişilere karşı kabul edilen kısıtlayıcı tedbirler öngören kararların hukuka uygunluğunu denetleyebilmektedir.

VII.Sonuç ve Değerlendirme

İnceleme konusu ABAD kararı, üye devletler arasındaki sınır uyuşmazlıklarını çözmeye zorlayacak bir AB mekanizması olmadığını karar altına almış olmaktadır. Her ne kadar AB, Schengen alanının yardımı ile bu tür sorunları Birleşik Krallık ve İspanya arasındaki Cebelitarık krizinde olduğu gibi baskılamayı başarabilmiş ise de, yaşanan gelişmeler, beklenmedik bir salgın ya da bir üye devletin AB'den ayrılması gibi durumlar, bu anlaşmazlıkları yeniden gündeme getirebilmektedir. Bu nedenle, sınır uyuşmazlıklarının AB'ye katılım öncesi çözülmesinin, akılcı bir çözüm olacağı değerlendirilmektedir.

Kararın taraflarından Hırvatistan halen Schengen alanına dâhil değildir. AB Komisyonu geçen yılın Ekim ayında aldığı karar ile üye devletin bu alana katılım konusunda gerekli şartları taşıdığı yönünde karar almıştır. Ancak, söz konusu katılımın Slovenya da dâhil olmak üzere tüm üye devletler tarafından uygun görülmesi gerektiği dikkate alındığında, AB hukuku alanına girmeyen bu konunun AB için bir sorun teşkil etmeye devam edebileceği görülmektedir.

gality of acts of the Council and the EU Summit intended to produce legal effects vis-à-vis third parties. Under the same article, any natural or legal person may initiate proceedings against an act addressed to that person or which is of direct concern to them. Yet it should be noted that, as per Article 275 of the TFEU, the CJEU does not have jurisdiction in respect of the acts adopted based of the provisions related to the common foreign and security policy (the CFSP). Nevertheless, from the viewpoint of Prof. Sanem BAYKAL, Article 275 of the TFEU, read in conjunction with Article 40 of the Treaty on European Union, the CJEU may have jurisdiction on two matters relating to the CFSP. The first one of these, the CJEU may monitor the limit between the CFSP and the other powers of the EU. The second one, based on the special provisions relating to the CFSP, the CJEU may review the legality of decisions providing for restrictive measures against natural or legal persons.

VII.Conclusion and Evaluation

The judgment of the CJEU, subject to study, has determined the absence of an EU mechanism which would force the member states to resolve the border disputes among them. Although the EU could repress such issues through the Schengen Area as it did in the Gibraltar Crisis between the UK and Spain; emerging developments, circumstances such as an unexpected epidemic or withdrawal of a member state from the EU may put these disputes back on the agenda. Accordingly, it is considered that it would be wise to resolve border disputes prior to the EU accession process.

Croatia, from among the parties of the judgment, is still not part of the Schengen Area. By the decision it adopted in October last year, the EU Commission reported that the member state met the necessary conditions to join this area. However, given the fact that the accession in question must be approved by all member states including Slovenia, it is obvious that this matter which does not fall within the scope of EU law may continue to pose a problem for the EU.

YENİ ATANAN TETKİK HÂKİMLERİMİZE YÖNELİK “CEZAÎ KONULARDA ULUSLARARASI ADLÎ İŞ BİRLİĞİ” KONULU SUNUM YAPILDI PRESENTATION ON “INTERNATIONAL JUDICIAL COOPERATION IN CRIMINAL MATTERS” FOR OUR NEWLY APPOINTED RAPPOREUR JUDGES WAS PERFORMED



Genel Müdür Yardımcımız Sayın Ahmet ULUTAŞ başkanlığında, 17 Şubat 2020 tarihinde, Genel Müdürlüğümüzde görevli tetkik hâkimlerimize yönelik “Cezaî Konularda Uluslararası Adli İş Birliği” konulu sunum yapılarak uygulamaya dair fikir alışverişinde bulunulmuştur.

Öncelikle cezai konularda uluslararası iş birliğinin kaynakları ve temel esasları, uluslararası adli iş birliğinde merkezi makam olarak Genel Müdürlüğümüzün rolü, Türkiye'nin taraf olduğu ikili anlaşmalar ve çok taraflı sözleşmeler kapsamlı olarak aktarılmıştır. Bununla birlikte ceza istinabe konusunda örnek dosyalar üzerinden çalışmalar yapılmış; suçluların iadesi kapsamında ise özellikle terör suçlularının iadesi, kırmızı bülten, rızaya dayalı iade ve uluslararası adli işbirliği açısından devlet politikasında dikkat edilmesi gereken hususlara yer verilmiştir.

Under the presidency of Deputy General Director, Mr.Ahmet ULUTAŞ, on 17 February 2020, a presentation on “International Judicial Cooperation in Criminal Matters” for rapporteur judges in charge at our Directorate General was performed and views were exchanged regarding the practise

Firstly, resources and fundamentals of international cooperation in criminal matters, the role of our Directorate General as the central authority in international judicial cooperation, bilateral treaties and multilateral agreements to which Turkey is party to were comprehensively conveyed. Moreover, studies were carried out over the sample files about criminal rogatory; while within the scope of extradition of the criminals, it was given place in particular to extradition of the criminals of terrorism, red bulletin, simplified extradition and points to take into consideration in state policy in terms of international judicial cooperation.

STAJYER ÖĞRENCİLERE GENEL MÜDÜRLÜĞÜMÜZ GÖREVLERİ VE İŞLEYİŞİ HAKKINDA BİLGİ VERİLDİ TRAINEES ARE INFORMED ABOUT THE DUTIES AND FUNCTIONING OF OUR GENERAL DIRECTORATE

Genel Müdürlüğümüzde staja başlayan öğrencilere 6 Şubat 2020 tarihinde tetkik hâkimi Abdullah Ömeroğlu tarafından Genel Müdürlüğümüz faaliyetleri çerçevesinde bilgilendirici bir sunum yapılmıştır.

Sunum kapsamında, stajyerlere öncelikle Genel Müdürlüğümüzün kurumsal yapısı, misyon ve vizyonumuz çerçevesinde bilgiler verilmiştir. Diğer taraftan, Genel Müdürlüğümüzün görev alanı kapsamında uluslararası adli işbirliği, uluslararası sözleşmeler, uluslararası kuruluşlar, devletlerle ikili ilişkiler, Avrupa Konseyi sözleşmeleri ile Avrupa Birliği ve projeler konusunda bilgilendirme yapılmıştır. Bu kapsamda, staj yapan öğrencilerin çalışma yapmak istedikleri alanlarla ilgili detaylı bilgi verilmiş ve görüş alışverişinde bulunulmuştur.



An informative presentation was made to the students who started their internship at our Directorate General by the rapporteur judge Abdullah Ömeroğlu on February 6, 2020 within the framework of the activities of our Directorate General.

Within the scope of the presentation, firstly, information was given to the interns within the framework of our Directorate General's institutional structure, mission and vision. On the other hand, within the scope of the duties of our Directorate General, information was provided on international judicial cooperation, international conventions, international institutions, bilateral relations with the States, Council of Europe conventions as well as the European Union and projects. In this context, detailed information about the fields on which the internship students want to study was provided and exchange of opinions was made.

ÖZBEKİSTAN CUMHURİYETİ BAŞSAVCILIĞI HEYETİNİN GENEL MÜDÜRLÜĞÜMÜZÜ ZİYARETİ

THE VISIT PAID BY THE DELEGATION OF THE CHIEF PUBLIC PROSECUTOR'S OFFICE OF THE REPUBLIC OF UZBEKISTAN TO OUR DIRECTORATE GENERAL

Özbekistan Cumhuriyeti Başsavcılık Uluslararası Hukuk Departmanı Kıdemli Savcısı Sayın Egamberdiev Kudrat Madiyarovich ve beraberindeki heyet, 11-12 Şubat 2020 tarihlerinde Genel Müdürlüğümüze resmî bir ziyaret gerçekleştirmiştir.

Ziyaret süresince, Ülkemiz ile Özbekistan arasında imzalanması düşünülen Hükümlülerin Nakline Dair Andlaşma taslağı ile Ceza İşlerinde Karşılıklı Adli Yardımlaşma Andlaşma taslağı müzakere edilmiştir. Her iki andlaşma için çalışmaların sürdürülmesi kararlaştırılmıştır. Ayrıca, misafir heyete Genel Müdürlüğümüzün birimleri ve faaliyetleri tanıtılarak, çalışmalarımız hakkında bilgi verilmiştir.



Mr. Egamberdiev Kudrat Madiyarovich – Senior Prosecutor of the International Law Department of the Chief Public Prosecutor's Office of the Republic of Uzbekistan – and the accompanying delegation paid an official visit to our Directorate General on the dates 11-12 February 2020.

During the visit, the draft Treaty on the Transfer of the Sentenced Persons and the draft Treaty on Mutual Legal Assistance in Criminal Matters which are considered to be signed between our Country and Uzbekistan were negotiated. It was agreed that the work to be continued for both Treaties. Moreover, the units and activities of our Directorate General were introduced to the guest delegation and they were informed about our works.

6706 sayılı Cezaî Konularda Uluslararası Adli İş Birliği Kanununun 10 uncu maddesine göre iade, yabancı ülkede işlenen bir suç nedeniyle hakkında adli merciler tarafından ceza soruşturması veya kovuşturması başlatılan ya da bir mahkûmiyet kararı kapsamında, talep eden ülkenin istemi üzerine, soruşturma veya kovuşturmanın sonuçlandırılabilmesi ya da hükmedilen cezanın infazı amacıyla iadesi talep edilen kişinin talep eden devlete gönderilmesiyle ilgili hukuki süreci ifade etmektedir.

Transit bir yolcu olarak seyahat eden bir hava yolcusunun, pasaport kontrolünden geçip bir ülkeye giriş yapmadan hemen önce transit alanda yakalanması durumunda, bu şahsın bir başka ülkeye iade edilmesi sorunu, iade hukukunun zaman zaman gündeme gelen önemli ve tartışmalı konularından birini oluşturmaktadır. Özellikle, iadesi istenen kişinin uluslararası kamuoyuna mal olmuş veya en çok arananlar listesinde bulunan bir kişi olması durumunda, iade konusu büyük bir sorunsala neden olabilmekte, ülkeler arasında diplomatik kriz konusu olabilmektedir. Böyle bir durumda, transit bölgede yakalanan şahsın bir başka ülkeye iadesi lehine ya da aleyhine olabilecek birçok sav ileri sürülmektedir. Acaba havaalanlarının transit bölgeleri, hiçbir ülkenin yasalarının uygulanmadığı havacılık tampon bölgelerini mi (No Man's Land) oluşturmaktadır? Yoksa transit bölgelerin hiçbir ayırıcı özelliği bulunmadığından devletin ülkesine uygulanan hukuksal rejim burada da aynen geçerli midir? Ez cümle, bu bölge içinde yakalanan kişilerin iadesiyle ilgili nasıl bir yargısal süreç işlenmesi gerekmektedir? Transit bölge mutlaka havaalanlarının iç kısımları ile sınırlı olmayıp, her havaalanında mutlaka bulunması gereken bir alan da değildir. Bu nedenle, bu tür bir geçiş bölgesinin varlığı, büyüklüğü, şekli ve hukuksal

According to Article 10 of the Law of 6706 on International Judicial Cooperation in Criminal Matters, the extradition means the legal process related to referring a foreigner, against whom the judicial authorities have initiated criminal investigation or prosecution or rendered a conviction for an offence committed in a foreign country, to the requesting State, upon request, in order to conclude the investigation or prosecution or to serve the imposed sentence.

The problem of extraditing the air-passenger to another country in the event that this air-passenger travelling in transit is arrested in a transit area after the passport control but just before the entrance to a country has become one of the important and debated issues of law of extradition which comes up occasionally. Especially, if the sought person is an international public figure or is one of the persons in the most wanted list, the extradition turn into a big problem and becomes an issue of diplomatic crisis between the countries. For such a situation, many arguments are asserted which might be in favor or to the detriment of the extradition of the person,

who has been arrested in a transit area, to another country. Do the airport transit areas form airport buffer zones (No Man's Land) where the no-States laws are implemented? Or, as the transit areas do not have any distinctive features, is the legal regime implemented to the territory of the State also enforceable there? Briefly, what kind of judicial process should be followed in relation to extradition of the persons arrested in these areas?

Transit area is not necessarily limited with the internal parts of the airports, and it is not an area which is obligatory to be located at every airport. Therefore, the placement of a transit area, its size, form and legal status is an issue which is completely left to the



statüsü tamamen ulusal makamların takdirine bırakılmış bir konudur. Bu tür transit alanları olmayan Miami International gibi bazı havaalanları bulunmaktadır. Buna karşın, Paris'teki Charles de Gaulle Havaalanı çevresindeki transit bölge oldukça geniştir ve buraya çeşitli hastaneler ve 20 milden daha uzak bir mahkeme bile dâhildir. Bir düşünceye göre, havaalanından bu tesislere seyahat eden tutukluların, nihai akıbetleri belli oluncaya kadar, yasal olarak yüzer geçiş bölgesi içinde hareket ettiği farz edilmektedir. Ancak bu yorum, gerçeklikten uzak ve fiili uygulama ile çelişmektedir. Çünkü her ülke, bu bölgelerde kendi mevzuatı muvacehesinde kendi ulusal çıkarları ve değerlendirmeleri çerçevesinde işlem tesis etmektedir. Kaldı ki, bu konuya dair alınan kararlar sadece hukuki değil, aynı zamanda siyasi veçheleri de barındırmaktadır. En ünlü transit bölge sakinleri arasında, 17 yıl boyunca Charles de Gaulle Havalimanı'nın 1. Terminalinde kalan İranlı mülteci Mehran Karimi Nasseri'dir, ancak Nasseri, terminal içinde serbestçe hareket etmiştir.

Transit bölgeler oluşturulmadan önce, bir yolcunun, sadece bağlantılı bir uçuş için bile olsa ve gezgin havaalanından hiç ayrılmamış olsa bile, bir ülkeden geçmek için "transit vizesine" ihtiyacı vardı. Bu vizelerin alınması ve işlenmesi uygulamada sıkıntı vericiydi. Bu sorunu çözmek için ülkeler, ulusal vergi yasalarının uygulanmadığı bir alan olan geçiş bölgeleri oluşturmuştur. Bununla birlikte bu geçiş bölgelerinin, başta mülteci hukuku, insancıl hukuk ve iade hukuku olmak üzere, hukuki alana ve hukuki uygulamaya da şamil olup olmadığı konusunda her zaman bir tartışma süregelmiştir.

Bu anlamda olmak üzere, transit bir alanda yakalanan bir kişi, bir başka ülkeye iade edilmemek için çoğu kez iltica talebinde bulunmaktadır. Uluslararası hukuk ve birçok ülkede ulusal mevzuatlar, mültecileri kendilerine karşı insan hakkı ihlallerine maruz bırakabilecek ülkelere sınır dışı edilmeye karşı korumaktadır. Böyle bir durumda, transit alanda yakalanan şahsın iltica talebi, yakalandığı ülkenin mevzuatına ve bu ülkenin siyasi yaklaşımına bağlıdır. Bazı ülkeler şahsın lehine bir yorum ve uygulama benimsemektedir. Ancak, bazı ülkeler yalnızca transit bölgeye giren mültecilerin ül-

discretion of the national authorities. There are some airports such as Miami International where no such transit area is available. However, the transit area around the Charles de Gaulle Airport in Paris is quite wide and this area includes various hospitals and even a court which is more than 20 miles away. According to an opinion, it is presumed that the detainees travelling from the airport to these facilities act legally within these floating transit areas until the result is decided. However, this interpretation is away from the reality and contradicts with the de facto implementation. Because every country executes the procedures in these areas pursuant to its own legislation and in the framework of its own national interests and evaluations. Besides, the decisions taken concerning this issue does not only bear legal but political aspects. One of the most famous residents of these areas is Iranian refugee Mehran Karimi Nasseri who lived at the First Terminal of Charles de Gaulle Airport for 17 years; however, Nasseri moved freely within the terminal.

Before the transit regions were formed, a passenger would need a "transit visa" to cross to a country even if the flight was connected and the traveler would not leave the airport. It was tiresome in practice to get these visas and get stamped. In order to solve this problem, the countries have formed transit areas where national tax laws are not implemented. Moreover, it has always been debated whether the practice in these transit areas is also implemented to the legal area and the legal practice, especially refugee law, humanitarian law and law of extradition.

A person arrested in a transit area mostly requests for asylum so as not to be extradited to another country. International law and national legislations in many countries protect the refugees against the deportation to countries where they might be subjected to human rights violations. In such a case, the request for asylum of a person arrested in the transit area depends on the legislation of the country of arrest and the political attitude of this country. Some countries adopt an interpretation and implementation in favor of the person. However, some countries claim that the refugees who have only entered in the transit area



keye henüz gerçek anlamda (Fiilen ve Hukuken - De Jure-De Facto) giriş yapmadıklarından bahisle, göçmenlik yasalarının korunmasına da mazhar olamayacaklarını iddia etmektedir.

Türk Sivil Havacılık Kanununa göre, Arındırılmış/Steril Bölge, “Hava alanında, yolcu ve kabin bagajlarının son kontrol edildiği nokta ile uçak arasında kalan bölgeyi ifade etmektedir”. Ülkemizin de taraf olduğu ve uluslararası hava yolculuğunu düzenleyen birincil kaynak olan 1944 Şikago Sivil Havacılık Sözleşmesinin (Şikago Sözleşmesi) ilk maddesine göre; “Akit Devletler, kendi toprakları üzerindeki hava sahası üzerinde tam ve münhasır egemenliğe sahiptir”. Bu durum, uluslararası hukukun kadim ve malum ilkelerinden biri olan “hükümrancılık ilkesinin” ilanı niteliğindedir. Bu noktadan bakıldığında, transit bölgelerin, ilgili Devletin ülkesine dahil olması hasebiyle, ülkenin tam kontrolü ve yargı yetkisi dâhilinde olduğu söylenebilir.

Şikago Sözleşmesine göre, bir Akit Devletin, yolcu, mürettebat veya uçak kargolarının bulunduğu bölgeye kabulü veya ayrılması ile girişte bu tür yolcu mürettebatı veya yükü tarafından veya onların adına uyulacağını belirten ulusal düzenlemeler, söz konusu Devletin ülkesine ait bir yetkidir.

Genel kabul gören bu ilkeye göre, havaalanlarında hiçbir ülkeye ait olmayan uluslararası bir tampon bölge yoktur. Bu varsayım, özellikle suçluların yargılanmaktan kaçmak için kullanmış oldukları sanal bir savunmadır ve “transit bölge” olarak tabir edilen yerler de ilgili ülkenin topraklarının bir parçası olup, bulunduğu ülkenin hukukuna tabidir.

Uluslararası hukuktan doğan bu görüşün en büyük dayanağı, diplomatik bağışıklıklar konusundan kaynaklanmaktadır. Buna göre, her devlet kara, deniz ve hava sahasından oluşan diğer devletlerin ülkesine ait

may not avail of the protection of the immigration laws as they have not actually (De Jure-De Facto) entered in the country.

According to the Turkish Civil Aviation Law, Sterile Area means “the area in the airport between the last check point of the passengers and baggage and the plane”. According to Article 1 of the 1944 Chicago Convention on International Civil Aviation (Chicago Convention) to which Turkey is also a party and which is the primary source governing the international air travel, “The contracting States recognize that every State has complete and exclusive sovereignty over the airspace above its territory.” This article is in the nature to declare “the principle of sovereignty” which is one of the oldest and well-known principles of the international law. From this point of view, it is possible to state that the transit areas are under the exclusive control and jurisdiction of the country as they belong to the territory of the related State.

According to Chicago Convention, the laws and regulations of a contracting State as to the admission to or departure from its territory of passengers, crew or cargo of aircraft such as regulations to be complied with by or on behalf of such passengers, crew or cargo upon entrance into or departure from are competences belonging to this contracting State.

According to this accepted principle, it is not possible to claim an international buffer zone at an airport which does not belong to any country. Such assumption is an imaginary defense used by the offenders to escape from trial, and the places defined as “transit area” are also a part of the territory of the related country and are subjected to the law of the country of location.

The major basis for this opinion arising from the international law originates from the issue of diplomatic impunities. Accordingly, each State is obliged to comply with the norms of other States consisting of land, sea and air space. The only area where this principle might not be applicable is limited to the diplomatic missions of the countries established according to the international law and in the framework of the multilateral and bilateral agreements.

The advocates relying on the principles of sovereignty

normlara uymakla yükümlüdür. Bu ilkenin geçerli olmayabileceği tek alan, çok taraflı ve ikili anlaşmalar çerçevesinde uluslararası hukuka göre teşekkül etmiş olan ülkelerin diplomatik misyonları ile sınırlıdır.

Hükümlerlik ve mülkellik ilkesine dayanan bu savunular, 1933 tarihli Montevideo Sözleşmesine de atıf yapmaktadır. Bu Sözleşmeye göre, tüm ülkeler “egemenlik hakkına” sahip bulunmaktadır. Bu hakkın herhangi bir kısıtlamaya tabi olmamasının bir sonucu olarak, devletler iç ve dış egemenlik hakkına sahip olup, devletin ülkesinde tartışmalı bir rejime tabi olabilecek herhangi bir alan veya konu, dolayısıyla transit rejime konu olabilecek transit bir bölge (Limbo) de bulunmamaktadır. İç egemenlik, bir Devletin kendi kurumlarının karakterini belirlemek ve işlevlerini yerine getirmek için münhasır hak ve yetkisini kullanmasıdır. İç egemenlik, bir Devletin kendi iç yasalarını yürürlüğe koyma ve bu yasalara gereken saygıyı sağlama konusundaki münhasır gücünü de içerir. Dış egemenlik ise, bir Devletin, başka bir Devletin sınırlaması veya kontrolü olmaksızın diğer Devletlerle veya uluslararası kuruluşlarla ilişkilerini serbestçe belirlemesini ifade etmektedir.

Bu görüşün aksini savunanlara göre ise, transit alanlar, “sınırı henüz etkin bir şekilde geçmemiş” ve bekleyen yolcular için “kapalı bölgeler” dir. Bu görüşü savunanlar arasında, üçüncü bir ülkeye giden yolcular tarafından kullanılmasının yanı sıra, ülkeden sınır dışı edilen veya ülkeye girişi yasaklanan insanlar lehine savunulmaktadır. Özellikle, insan hakları savunucularına göre, iltica talebinde bulunan kişilere, hükümet yetkilileri ne yapacağına karar verinceye kadar bu alanlarda beklemeleri söylendiğinden, bu alan zaten kendi içinde bir belirsizlik barındırmaktadır. Kaldı ki, bu bölgede bulunan bu tür yolcuların hareketleri kısıtlandığından, bu durumun onlar için daha fazla belirsizlik ve dezavantaj yaratmaması gerektiği savunulmuştur. Bu görüşün bir başka gerekçesi de transit yolcuların bir başka ülkeye uçmak üzere geçiş yapması nedeniyle, ilgili ülkelerin göçmen yetkilileri ile uğraşmaktan kaçınma hakkına sahip bulunmasıdır. Kaldı ki, bu durum aynı zamanda polis ve gümrük yetkilileri için de zaman ve emek tasarrufu sağladığından, transit bir yerde bulunmak, hiçbir ülkede

and territoriality refer to 1933 Montevideo Convention. In accordance with this Convention, every country possesses right to “the sovereignty.” As this right is not subjected to any limitation, States are entitled to internal and external sovereignty, and no area or issue which might be subjected to a disputable regime within the territory of that State is possible, and thus, a transit area (Limbo) which might be subjected to a transit regime is not at stake. Internal sovereignty is to exercise exclusive rights and competences of a State for defining the characteristics and functions of its own institutions. Internal sovereignty also includes the exclusive power of enforcing the internal laws of the State and ensuring that these laws are adequately respected. External sovereignty means that a State may freely specify its relations with the other States or international institutions without any limitation or control of another State.

According to the advocates of the contrary, transit areas are “closed areas” for waiting passengers who have not “actively crossed the border yet.” Among the advocates of this opinion, it is supported that these areas are used not only by the passengers travelling to a third country, but in favor of the persons who have been deported or whose entrance to the country is prohibited. Especially, according to human rights activists, as the person requesting asylum are told to wait in these areas until the government representatives take a decision, this area already contains uncertainty within itself. Besides, it is claimed that, as the movements of such passengers in this area are limited, this situation should not cause more uncertainty and disadvantage for them. Another reasoning of this opinion is that, because the transit passengers enter in the country for the purpose of flying to another country, they have the right to refrain from dealing with the customs authorities of the related country. Moreover, this situation also enables saving on time and labor for the police officers and customs authorities, and thus, in the event that being present at a transit place is considered to be equal to be present at no country, many bureaucratic procedures would be eliminated.

Can asylum be requested in these transit areas? In

bulunmamakla eş değer sayılırsa, birçok bürokratik işlemin önüne geçilmiş olur.

Bu geçiş bölgeleri içerisinde sığınma talebinde bulunulabilir mi? Bu tür durumlarda, genellikle ilgili ülke bu talebi incelemekte ve eğer talep kabul edilirse, kişinin ülkeye girmesine izin verilmektedir. İltica talebi reddedilirse, kişinin girişine izin verilmez ve başka bir ülkeye gönderilir. Ancak, öncelikle kişinin nihai varış noktasında herhangi bir zulme maruz kalmayacağından emin olunması gerekir. Geri göndermeme (Non Refoulement) ilkesi, hükümetlerin zulüm görecekları ülkelere gelenleri göndermelerini yasaklamaktadır. Bununla birlikte, bir mülteci sadece bir transit bölgeye ayak basarsa, bazı ülkeler teknik olarak ülkeye gelmediğini ve yasal koruma olmadan geri gönderilebileceğini iddia etmektedir. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) ise bu duruma ihtiyatla yaklaşmakta ve ülkelerin sınırsız bir geri gönderme hakları bulunmadığını kaydetmektedir.

Transit bölgeden geçen yolcu, hakkında çıkarılmış olan kırmızı bülten nedeniyle yakalanabilir. Bazı durumlarda ise, hakkında yapılmış bir ihbar veya şüpheli durumu nedeniyle de şahıs tutulabilir. Kırmızı bültenler genellikle tamamen kamuya açıklanmaktadır. Ancak bir kişi, bir iade anlaşması kapsamında da üçüncü bir ülkedeki bir sınır kapısına veya havaalanına ulaşır ulaşmaz, hakkında düzenlenmiş olan kırmızı bülten ya da iade talebi temelinde tutuklanabilir.

Bununla birlikte, bir kişinin transit bir bölgede yakalanıp bir başka ülkeye iade edilmesine dair uygulama, tam bir yeknesaklıktan uzaktır. Hatta yukarıda değinildiği üzere, farklı görüşler çerçevesinde ele alınan çok tartışmalı bir konudur. Bu açıdan ülkeler, transit alanların nasıl ele alınması gerektiği konusunda farklı düzenlemelere sahiptir. Avrupa Birliği'nin bile transit alanlarla ilgili ortak bir politikası bulunmamaktadır. Ülkelerin bu konuda takdir hakları bulunduğuna dair, zımni bir kabul (Tacit Acceptance - Silence Procedure) olduğu düşünülmektedir. Çünkü her ülke hem hukuki hem siyasi boyutları olan iade konusunda transit bölge kavramını doğal olarak kendi menfaatlerine göre konjonktürel bir şekilde yorumlamaktadır. Özellikle, uluslararası kamuoyunun dikkatine mazhar olmuş

such cases, the related country generally examines the request, and if the request is accepted, the person is allowed to enter into the country. In the event that the request for asylum is rejected, the person is not allowed to enter into the country and sent to another country. However, it is required firstly to be sure and certain that the person will not be subjected to persecution at the final destination point. The principle of non-refoulement prohibits the governments from sending the arriving person to the countries where he/she will be subjected to persecution. In addition, if a refugee just steps in a transit area, some countries claim that the person has not technically arrived in the country and they may return him without any legal protection. However, the European Court of Human Rights considers this issue with caution and concludes that the countries do not have an unlimited right to return.

The passengers leaving the transit area may be arrested because of the red notice issued against them. In some other cases, the persons may be kept because of a denunciation or suspicion in relation to them. Red notices are not generally announced to the public completely. However, as soon as a person reaches to a border gate or an airport in a third country in the scope of extradition agreement, this person may be arrested because of the red notice or the request for extradition issued against his/her.

Moreover, the practice of arresting a person in the transit area and extraditing to another country is beyond full consistency. As mentioned above, it is even a quite debated issue. In this regard, countries have different regulations on how to consider the transit areas. Even the European Union does not have a common policy on transit areas. It is considered that a tacit acceptance/silence procedure that the countries have their own discretion on this issue. Because each country interprets, naturally, the transit area concept in conjunctural terms according to its own interests in relation to the extradition which has both legal and political aspects. Especially when it is related to a person who engages the attention of international public, an intergovernmental political struggle comes up and each country gets a position according to its

bir kişiyle ilgili bir durum söz konusu olduğu zaman, devletlerarası politik bir mücadele başlamakta, her ülke kendi ulusal çıkarlarına göre pozisyon almaktadır. Tam da bu durumu göre, iade talep eden ülke ile talep edilen (transit bölge sahibi) ülkenin ilişkileri ve iadesi talep edilen kişinin durumu başta olmak üzere birçok değişkenin etkili olması ile farklı ihtimaller gündeme gelebilir. Dolayısıyla böyle bir durumda, transit bölgeden geçen bir kişinin geçişi, ilgili ülke tarafından görülmeyebilir ve geçiş zımnen kabul edilerek engellenmeyebilir; şahıs geldiği ülkeye veya bir üçüncü ülkeye sınır dışı edilebilir; iltica talebi karşılanabilir; iade talep eden, talep edilen ve şahsın vatandaşlığı bulunan ülkeler arasında bir politik mücadele konusu olabilir ya da nihayet iade talep eden ülkeye iade edilebilir.

Lüksemburg merkezli Avrupa Birliği Adalet Divanı (ABAD), 2013 yılında Frankfurt Havalimanı'nda transit geçişi ve ardından ABD'ye iade edilmesinden sonra bir İtalyan satıcı (Pisciotti davası), tarafından yapılan eşit olmayan işlem iddiasını reddetmiştir. ABAD söz konusu kararında, Almanya'nın bir İtalyan'ı ABD'ye iade ederek



AB yasalarını ihlal etmediğine hükmetmiştir. Bir AB üyesi ülke olarak Almanya, ABD'nin iade talebini yerine getirmesi gerektiğini, aksi takdirde "suç işleyen kişilerin cezasızlığının" ortaya çıkabileceğini savunmuş ve iade hukukunda "iade Et ya da Yargıla (Aut Dedere Aut Judicare-Prosecute Or Extradite)" ilkesine göre, esasen ilgili şahsı iade etme hak ve yükümlülüğüne sahip olduğunu savunmuştur.

Bize göre de, transit alanda yakalanmış bir kişinin iadesine dair hukuksal süreç, tamamen şahsın yakalandığı ülke hukukuna tabi olarak ilgili ülke takdirinde bulunmaktadır. Aksi durumun kabulü, iade hukukuyla ilgili temel prensiplerin yanı sıra "iade Et ya da Yargıla" ilkesiyle de çatışacak, suçluların serbestçe dolaşımını kolaylaştırabilecektir.

own national interests. In this case, many possibilities may arise upon the influence of various variables, especially the relations between the requesting country and requested country (country of transit area) and the situation of the sought person. Therefore, in such a case, crossing of a person through the transit area may not be detected by the related country and the transit may not be prevented by accepting tacitly; the person may be deported to the country of departure or to a third country; the request for asylum may be accepted; extradition might be a matter of political struggle among the requesting and requested countries and the countries of nationality; or the person might be extradited finally to the requesting country. The Court of Justice of the European Union in Luxembourg (CJEU) rejected the claim of unequal treatment by an Italian seller (Pisciotti case) who was extradited

to the USA in 2013 after the transit passage at the Frankfurt Airport. The CJEU concluded in the given decision that Germany did not violate the laws of the EU by extraditing an Italian to the USA. Germany, as a Member State of the EU, defended that it had to execute the request for

extradition, otherwise "the impunity of offenders" might arise, and according to the principle of "Prosecute or Extradite (Aut Dedere Aut Judicare)", it had substantially right and obligation to extradite the related person.

From our point of view, the legal process concerning the extradition of a person arrested in a transit area is completely governed by the law of the country where the person is arrested, and it is in the discretion of this country. The acceptance of otherwise would contradict not only with the fundamental principles of the law of extradition but also with the principles of "Prosecute or Extradite" and might facilitate the movement of the offenders freely.

İLETİŞİM UZMANI FATİH AKBABA'DAN “İLETİŞİM BECERİLERİ” KONULU SÖYLEŞİ BULL SESSION BY THE COMMUNICATION SPECIALIST FATİH AKBABA WITH THE TOPIC “COMMUNICATION SKILLS” TOPIC “COMMUNICATION SKILLS”



Genel Müdürlüğümüzce 18 şubat 2020 tarihinde İletişim Uzmanı Sayın Fatih Akbaba'nın katılımıyla tüm personele yönelik “İletişim Becerileri” konulu bir söyleşi gerçekleştirilmiştir. Söyleşi kapsamında, aile içi ve iş ilişkisinde karşılaşılan iletişim sorunlarına temas edilmiş ve uygulamalı örnekler verilmiştir. İletişimin ailede başladığını belirten ve iş ortamında sağlıklı bir iletişim için de ailenin önemine temas eden Fatih Akbaba, iş yaşamında başarılı olmanın yolunun da sağlıklı iletişimden geçtiğini vurgulamıştır. Kişisel gelişim ve sosyal iletişim alanında Ülkemizin önde gelen isimlerinden olan ve çok sayıda yargı personeline bu yönde eğitimler veren Fatih Akbaba'ya Genel Müdür Yardımcımız Mustafa Tayyip ÇİÇEK tarafından Genel Müdürlüğümüz adına bir teşekkür plaketi takdim edilmiştir.

A bull session with the topic “Communication Skills” was held to the attention of all personnel by our Directorate General on 18 February 2020 with the participation of Communication Specialist Mr. Fatih Akbaba. Within the scope of the session, communication problems encountered within the family and business life, were mentioned and practical examples were given. Emphasizing that the communication starts in the family and underlining the significance of the family for a healthy communication in job environment, Fatih Akbaba stressed that the path to success in business life pass over healthy communication. Our Deputy Director General Mustafa Tayyip ÇİÇEK presented a thank you plate on behalf of our Directorate General to Fatih AKBABA who is one of the most prominent figures in our country in the field of personal development and social communication and who has given numerous trainings by this regard to the personnel of the judiciary.

GENEL MÜDÜRLÜĞÜMÜZ İLE FRANSIZ KÜLTÜR MERKEZİ ARASINDA PROTOKOL İMZALANDI

A PROTOCOL WAS SIGNED BETWEEN OUR DIRECTORATE GENERAL AND THE FRENCH CULTURAL CENTER

Fransız Kültür Merkezi tarafından düzenlenen Fransızca kurslarından Bakanlığımız personelinin yararlanmasını sağlamak amacıyla Genel Müdürlüğümüz ile Fransız Kültür Merkezi arasında 6 Şubat 2020 tarihinde Protokol imzalanmıştır. Bu Protokol 09 Mart 2020- 09 Mart 2021 tarihleri arasında geçerli olacaktır.

Protokol gereğince bir kurs dönemi 30 saat/5 hafta olarak düzenlenmiştir. Bir kurs dönemi için, belirlenmiş fiyat üzerinden %30 indirim imkânı sağlanması kararlaştırılmıştır.

A protocol was signed between our Directorate General and the French Cultural Center on 6 February 2020 in order for the staff of our Ministry to benefit from the French courses held by the French Cultural Center. This Protocol will be in force between 09 March 2020 and 09 March 2021.

In accordance with the Protocol, one course period was determined as 30 hours / 5 weeks. For one course period, a 30 % discount will be made from the regular fee.

ULUSLARARASI HUKUKTA VE TÜRK HUKUKUNDA ULUSLARARASI ANLAŞMALAR KONULU KONFERANS

CONFERENCE ON INTERNATIONAL TREATIES IN INTERNATIONAL LAW AND TURKISH LAW

Genel Müdürlüğümüzce 4.3.2020 tarihinde Uluslararası Hukukta ve Türk Hukukunda Uluslararası Anlaşmalar konulu konferans düzenlendi.

Genel Müdürlüğümüzce 4.3.2020 tarihinde Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Öğretim üyesi Sayın Doç. Doç Dr. Cavid ABDULLAHZADE'nin katılımıyla "Uluslararası Hukukta ve Türk Hukukunda Uluslararası Anlaşmalar" konulu konferans düzenlenmiştir. Konferans vesilesiyle Uluslararası Hukuk ve Türk Hukukunda Uluslararası Andlaşmalar konusunda bilgi ve deneyim paylaşımında bulunulmuştur. Bu kapsamda, uluslararası andlaşmaların akdi, geçerliliği, andlaşmaların yürürlüğe girmeleri, geçersizlik ve fesih nedenleri ile önceki andlaşma-sonraki andlaşma, genel andlaşma-özel andlaşma ilişkileri gibi uluslararası andlaşmalar hukukunun temel meseleleri hakkında uygulamadan örnekler verilerek ve anayasa değişikliği çerçevesinde iç hukukumuzda da işaret edilerek mesele kapsamlı bir şekilde ele alınmış ve geniş açıklamalarda bulunulmuştur.



Our Directorate General organizes the Conference on International Treaties in International Law and Turkish Law on 4 March 2020.

Our Directorate General organized the conference on "International Treaties in International Law and Turkish Law" with the participation of Assoc. Prof. Dr. Cavid ABDULLAHZADE, Faculty Member at Ankara University Faculty of Law, on 4 March 2020. On the occasion of conference, information and experience were shared concerning the International Treaties in International Law and Turkish Law. In this regard, practical examples were given on the fundamental issues of international law of treaties such as the conclusion, validity, entry into force of international treaties, grounds for invalidity and termination, and relations between the preceding treaty and subsequent treaty and multilateral treaty and bilateral treaty. Furthermore, by referring to our domestic law within the frame of the constitutional amendment, the issue was addressed in a comprehensive manner and detailed explanations were delivered.

Muhammed Taha BÜYÜKTAVŞAN
Tetkik Hâkimi
Rapporteur Judge

HELP İNSAN TİCARETİ İLE MÜCADELE VE İNSAN TİCARETİ MAĞDURLARININ KORUNMASI KURSUNA BİR BAKIŞ

AN OVERVIEW OF THE HELP COURSE ON COMBATTING HUMAN TRAFFICKING AND PROTECTING ITS VICTIMS

Giriş

Avrupa Konseyi (AK) Bakanlar Komitesi, 12 Mayıs 2004 tarihinde “Üniversite Eğitiminde ve Mesleki Eğitimde Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi” başlıklı CM/Rec 2004(4) sayılı tavsiye kararını kabul etmiştir. Bu tavsiye kararı ile kurulması öngörülen ve aynı zamanda bir “doğum belgesi (birth certificate of HELP)” niteliğine de sahip olan Avrupa Konseyi Hukuk Profesyonelleri için İnsan Hakları Eğitimi Programı (HELP), öz olarak hukuk uzmanlarının günlük çalışmalarında Avrupa insan hakları standartlarını uygulamalarını hedeflemektedir. Bu anlamda HELP, hukukçuların insan hakları reflekslerini geliştirerek günlük çalışmalarında insan hakları ile ilgili sorunları derhal fark etmelerini ve bu sorunları çözebilecek donanıma sahip olmalarını sağlamayı esas hedef olarak benimsemektedir. Söz konusu hedefi gerçekleştirmek için ise HELP Birimi, yüksek kalitede ve pratik bir yaklaşımla, başta AK uzmanları olmak üzere, belirli konulara ilişkin alanında uzman akademisyen, hukuk danışmanı gibi diğer kişilerin bir araya gelerek uzun ve titiz bir çalışmanın sonucunda hazırladıkları çevrimiçi (online) kursları HELP E-egitim Platformu’na yüklemek suretiyle hukuk profesyonellerinin kullanımına sunmaktadır. Çevrimiçi kurslar, temelde İngilizce olarak hazırlanmaktadır ve tercümesi yapılabildiği ölçüde diğer dillere de tercüme edilmektedir. Hâlihazırda HELP E-egitim Platformu’nda 35 çevrimiçi kurs ve bu kursların 170 dilde tercümesi yapılmış ulusal sürümleri yer almaktadır.

Bu genel açıklamalar sonrasında, çalışmamızın bundan sonraki bölümlerinde ise sırasıyla, 1 Ocak 2020 tarihi itibarıyla Ülkemizde uygulanmaya başlanan “Türkiye’de Sığınmacılar, Göçmenler ve İnsan Tica-

Introduction

The Committee of Ministers of the Council of Europe (CoE) adopted the recommendation numbered CM/Rec 2004(4) entitled “the European Convention on Human Rights in University Education and Professional Training”. Council of Europe Human Rights Education for Legal Professionals (HELP), which is envisaged to be established with this Recommendation that is also the “birth certificate of HELP”, essentially pursues the goal that legal professionals apply the European human rights standards in their daily work. Within this scope, the main objective of HELP is to enable legal professionals to quickly realise the problems with regard to the human rights in their daily work and to ensure that they have the capacity to solve these problems by improving their human rights reflexes. In order to achieve this goal, the HELP Unit, with a high level of quality and a practical approach, upload online courses on HELP E-learning Platform for the use of legal professionals, which are prepared as a result of the lengthy, meticulous and joint work particularly by the CoE professionals, academicians who are specialists in their respective fields, and legal advisors. Online courses are mainly prepared in English and translated into other languages to the extent possible. Currently, there are 35 online courses on HELP E-learning Platform and national versions thereof which are translated into 170 languages.

After these general explanations this study will first address, in general, the project entitled “Strengthening the human rights protection of asylum seekers, migrants and victims of human trafficking in Turkey” which was started to be implemented in our country

reti Mağdurları Bağlamında İnsan Hakları Korumasını Güçlendirme (Strengthening the human rights protection of asylum seekers, migrants and victims of human trafficking in Turkey)” projesine ana hatlarıyla temas edilecektir. Sonrasında ise, hâlihazırda HELP E-egitim Platformu’nda yer alan 35 çevrimiçi kurstan, Türkçe tercümesi ve ulusal adaptasyonu yapılan ve özellikle bu proje kapsamında Ülkemizde eğiticiler (tutor) eşliğinde çevrimiçi eğitimine başlanması planlanan İnsan Ticareti ile Mücadele ve İnsan Ticareti Mağdurlarının Korunması kursuna ana hatlarıyla değinilecektir.

I. “Türkiye’de Sığınmacılar, Göçmenler ve İnsan Ticareti Mağdurları Bağlamında İnsan Hakları Korumasını Güçlendirme” Projesi

A. Genel Olarak, Amaç ve Proje Faydalanıcıları

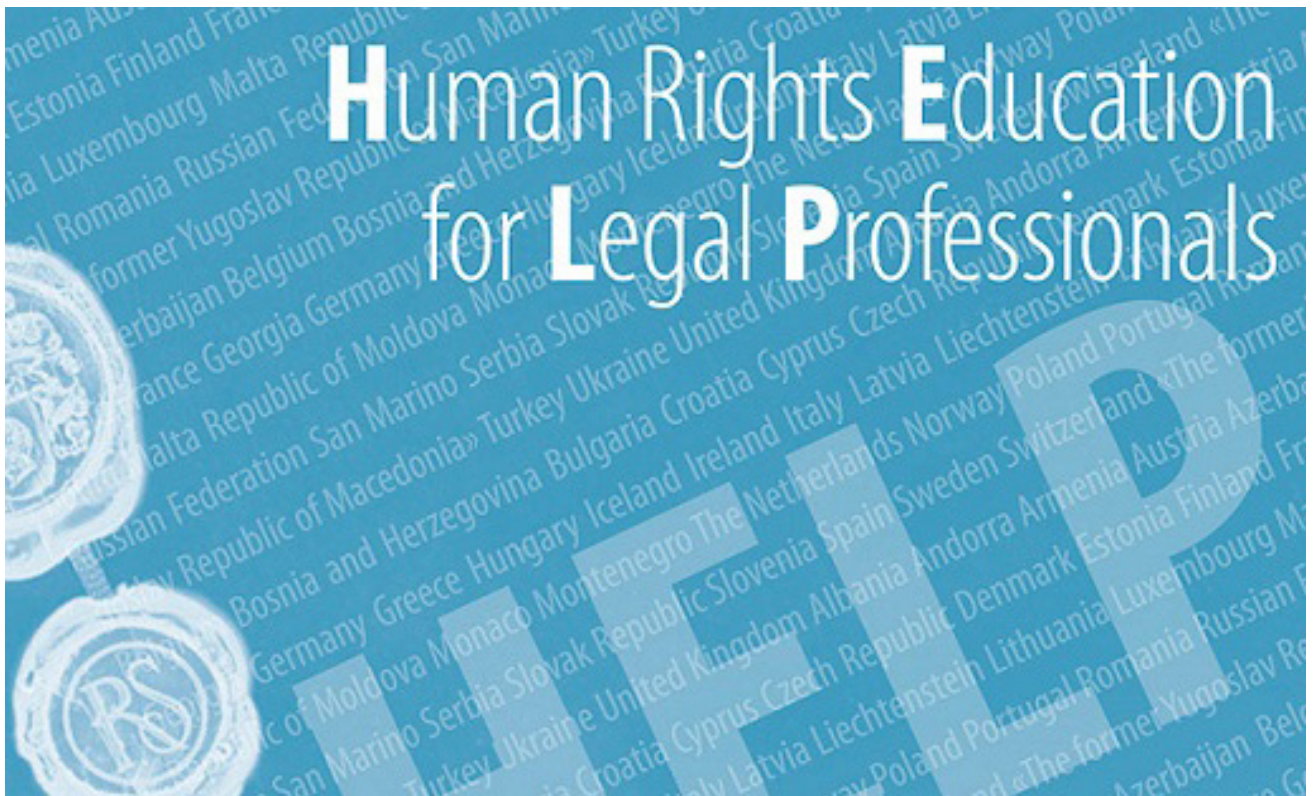
Avrupa Birliği (EU) ile Avrupa Konseyi’nin (CoE) ortak inisiyatifi ve fon sağlayıcısı olduğu “Batı Balkanlar ve Türkiye İçin Yatay Destek II 2019-2022 (Horizontal Facility II for the Western Balkans and Turkey 2019-2022)” kapsamında Ülkemiz için “Türkiye’de Sığınmacılar, Göçmenler ve İnsan Ticareti Mağdurları Bağlamında İnsan Hakları Korumasını Güçlen-

on 1 January 2020. Then, it will address, in general, among the 35 online courses found in the Help E-learning Platform and the course of Combatting Trafficking in Human Beings and Protecting its Victims, whose Turkish translation and national adaptation is completed and which is planned to be launched for online training by tutors in Turkey within the scope of the aforementioned project.

I. The Project entitled “Strengthening the human rights protection of asylum seekers, migrants and victims of human trafficking in Turkey”

A. In General, Purpose and Project Beneficiaries

Within the scope of “Horizontal Facility II for the Western Balkans and Turkey 2019-2022” which is a cooperation initiative of and co-funded by the European Union (EU) and the Council of Europe (CoE), the project entitled “Strengthening the human rights protection of asylum seekers, migrants and victims of human trafficking in Turkey” was developed for Turkey. The project, with a budget of 2.5 Million Euros, was launched for implementation on 1 January 2020. The project, whose implementation period is 2.5 years in total, is estimated to be finalised on 23 May 2022.





dirme (Strengthening the human rights protection of asylum seekers, migrants and victims of human trafficking in Turkey)” projesi geliştirilmiştir. 2,5 Milyon Avro bütçesi bulunan proje, 1 Ocak 2020 tarihi itibarıyla uygulanmaya başlanmıştır. Toplamda 2,5 yıl uygulanma süresi olan projenin, 23 Mayıs 2022 tarihinde tamamlanması öngörülmektedir. Mezkûr proje esas olarak, göç bağlamında insan hakları korumasını ve bu alanda Avrupa standartlarına başvurulmasını güçlendirmeyi hedeflemektedir. Proje ayrıca, Avrupa Konseyi İnsan Ticaretine Karşı Eylem Sözleşmesi yoluyla Türkiye’de insan ticaretiyle mücadelenin ve insan ticaretinin engellenmesinin geliştirilmesini de amaçlamaktadır. İçişleri Bakanlığı Göç İdaresi Genel Müdürlüğü, Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı, Adalet Bakanlığı, Türkiye Adalet Akademisi, Türkiye Barolar Birliği, Türkiye İnsan Hakları ve Eşitlik Kurumu, hâkimler, cumhuriyet savcıları ve avukatlar, kolluk kuvvetleri/güvenlik birimleri, sivil toplum örgütleri, göçmenler, sığınmacılar, insan ticareti-kaçakçılığı mağdurları, özellikle kadınlar ve çocuklar olarak savunmasız durumda olan kişiler proje yararlanıcıları olarak karşımıza çıkmaktadırlar.

B. Proje Uygulama Adımları ve Proje Başarı Beklentileri Mezkûr projenin uygulanması sürecinde esas olarak, çok paydaşlı bir işbirliği yaklaşımı yoluyla farklı paydaş kurumlar arasında diyalogun sağlanmasına aza mi özen gösterilecektir. Kapasitenin güçlendirilmesi etkinlikleri ise, disiplinler arası çalışma grupları, vakıf çalışmaları, yuvarlak masa toplantıları, düzenli aralıklarla yapılacak seminerler/çalıştaylar ve ilgili pay-

The main objective of the aforementioned project is to protect human rights in the context of migration and to strengthen referral to European standards in this area. The project further pursues the goal of improving the fight against human trafficking and prevention of human trafficking in Turkey with the Council of Europe Convention on Action against Trafficking in Human Beings. Directorate-General of Migration Management of the Ministry of Interior, the Ministry of Family, Labour and Social Services, the Ministry of Justice, Justice Academy of Turkey, The Union of Turkish Bars Association, Human Rights and Equality Institution of Turkey, judges, public prosecutors and lawyers, law enforcement units/security forces, non-governmental organisations, migrants, asylum-seekers, victims of human trafficking-smuggling, vulnerable persons, particularly women and children, are the beneficiaries of the project.

B. Project Implementation Steps and Project’s Success Expectations

Essentially, ensuring dialogue among various stakeholder institutions with the approach of multi-stakeholder cooperation will be of utmost importance during the implementation period of the project in question. Capacity-building activities, on the other hand, will consist of interdisciplinary working groups, case studies, roundtable meetings, seminars/workshops which will be held periodically and HELP training sessions which will be developed by relevant stakeholders and experts, one-to-one exchange programs, and mini scholarships. With regard to the project’s success expectations, first of all, the comprehensive and reintegrative institutional approach will be able to contribute to the fight against human trafficking in Turkey particularly in line with the recommendations of the Group of Experts on Action against Trafficking in Human Beings (GRETA). Particularly in the context of migration, it will be ensured that there is an improvement in the implementations in relation to the prevention of human trafficking with the victim protection strategies. In the context of migration, human rights standards of different stakeholders, particular-

daşlar ve uzmanlarla gerçekleştirilecek HELP eğitimleri, birebir değişim programları ve mini burslardan oluşacaktır. Proje başarı beklentilerine baktığımızda ise; herşeyden önce kapsamlı ve bütünlendirici kurumsal yaklaşım özellikle İnsan Ticaretiyle Mücadele Uzmanlar Grubu'nun (GRETA) tavsiye kararları doğrultusunda, Türkiye'de insan ticareti ile mücadeleye katkı sağlayabilecektir. Özellikle de göç bağlamında, mağdur koruma stratejileri ile insan ticaretini önlemeye dönük uygulamalarda gelişme sağlanması mümkün olacaktır. Göç bağlamında, farklı paydaşların özellikle de kadınlar ve savunmasız gruplarla ilgili insan hakları standartları yükseltilecek; ilave olarak da göçmen kaçakçılığına yönelik olarak insan hakları ile güçlendirilmiş bir yaklaşım geliştirilecektir.

II. HELP Çevrimiçi Kursu İnsan Ticareti ile Mücadele ve İnsan Ticareti Mağdurlarının Korunması (HELP online course on Combating Trafficking in Human Beings and Protecting its Victims)

A. Arka Plan ve Amaç

İnsan haklarının ağır bir ihlali olarak insan ticareti, ciddi bir suç tipidir. Binlerce mağduru etkileyen bu suç tipi, aynı zamanda insan haklarını ve demokratik toplumların temel değerlerini tehdit etmektedir. Özü itibarıyla insanlığa yönelik bu sürekli saldırıya karşı mücadele, Avrupa Konseyi (AK) insan hakları ve insan onuru adına mücadele ettiği bir dizi alandan birini teşkil etmektedir. İnsan ticareti, mağdurlarının tuzağa düşürülmesi ile adeta dünya çapında eski köle ticaretinin modern bir görünümü olarak karşımıza çıkmaktadır. 1980'lerin sonlarından bu yana AK, insan ti-

ly women and vulnerable groups, will be raised and in addition, an approach that is strengthened with the human rights will be developed with regard to migrant smuggling.

II. HELP online course on Combating Trafficking in Human Beings and Protecting its Victims

A. Background and Purpose

Human trafficking, as a serious violation of human rights, is a serious type of offence. This type of offence, which influences thousands of victims, also threatens the human rights and fundamental values of democratic societies. Combatting this constant aggression, which, in essence, is directed to human beings, is one of the areas where the Council of Europe (CoE) fights in the name of human rights and human dignity. Human trafficking stands as the modern appearance of the former slave trading as its victims fall into a trap worldwide. Since the late 1980s, the CoE has taken a series of initiatives to combat human trafficking. These efforts resulted in the adoption of "Council of Europe Convention on Action against Trafficking in Human Beings" (the CoE Convention) in May 2005, which entered into force on 1 February 2008. This Convention, beyond criminalising human trafficking and prosecuting human traffickers, puts forth positive liabilities for the CoE Member States to take effective measures in order to prevent human trafficking, safeguard the rights of victims of human trafficking, and to cooperate internationally and with the civil society for these purposes. This Convention is still in effect in 46 of the 47 CoE member states and in Belarus. Tur-



caretiyle mücadelede bir dizi girişimde bulunmuştur. Bu çabalar, 1 Şubat 2008'de yürürlüğe giren "Avrupa Konseyi İnsan Ticaretine Karşı Eylem Sözleşmesi"nin (CoE Sözleşmesi) Mayıs 2005'te kabul edilmesiyle sonuçlanmıştır. Bu Sözleşme insan ticaretinin kriminalize edilmesinin ve insan tacirlerinin yargılanmasının ötesinde, insan ticaretini önlemek, insan ticareti mağdurlarının haklarını korumak ve bu amaçlarla uluslararası ve sivil toplumla işbirliğine gitmek için etkili önlemler almak konusunda AK üyesi Devletler bakımından pozitif yükümlülükler yer vermektedir. Bu Sözleşme hâlen 47 AK üye ülkesinin 46'sında ve Belarus'ta da yürürlüktedir. Ülkemiz de Sözleşme'yi 19 Mart 2009 tarihinde imzalamış ve 1 Eylül 2016 tarihinden itibaren yürürlüğe koymuştur. 2017 yılında geliştirilen kurs, CoE Sözleşmesi'nin yanı sıra, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi içtihadını ve her zaman insan ticareti mağdurlarının korunmasına odaklanan diğer uluslararası yasal belgeleri ve ulusal iyi uygulamaları; sunumlar, interaktif ekranlar, bilgi testleri ve yansıtıcı alıştırmalar kullanarak pratik bir şekilde ele almaktadır.

B. Hedef Kitle ve Kurs İçeriği

Bu ücretsiz çevrimiçi kurs öncelikle tüm hukuk profesyonellerine (hâkimler, savcılar, avukatlar, mahkeme personeli, il-göç uzmanları), kolluk kuvvetlerine, diğer devlet otoritelerine ve insan ticaretinden mağdur olan kişilerle ilgilenen sivil toplum kuruluşlarına (STK-NGO) yöneliktir. Kurs, CoE Sözleşmesi kapsamında geliştirilen standartları, hukuk profesyonellerini günlük çalışmalarında etkili bir şekilde uygulayacak şekilde donatmak üzere tasarlanmıştır. Bu ücretsiz çevrimiçi kursta sırasıyla aşağıda yer alan kavramlar ve konular ayrıntılı bir şekilde ele alınmaktadır: 1. Giriş ve yasal çerçeve: insan ticareti sorunu, Avrupa Konseyi'nin yaklaşımı, CoE Sözleşmesi ve uygulanmasının takibi. 2. Tanımlar ve yasal kavramlar: CoE Sözleşmesi'nde ve ilgili diğer uluslararası belgelerde yer alan tanımlar ve yasal kavramlar. 3. İnsan ticareti mağdurlarının belirlenmesi: mağdurların kimliğinin belirlenmesinin önemi, Devletlerin mağdurların kimliklerini belirleme görevi, mağdurların kimliklerinin



key also signed the Convention on 19 March 2009 and put it into force on 1 September 2016. The course, developed in 2017, practically addresses the case-law of the European Court of Human Rights and other international legal documents and national good-practices which focus on the constant protection of victims of human trafficking, as well as the CoE Convention, with use of presentations, interactive displays, quizzes and reflective exercises.

B. Target Audience and Content of the Course

This free online course is primarily for the legal professionals (judges, prosecutors, lawyers, court staff, provincial migration experts), law enforcement units, other state authorities and non-governmental organisations (NGOs) working for victims of human trafficking. The course is designed to enable legal professionals to effectively apply the standards developed under the CoE Convention in their daily work. This free online course addresses the following concepts and topics in detail in the following order: 1. Introduction and legal framework: the issue of human trafficking, the approach of the Council of Europe, the CoE Convention and the follow-up of its implementation. 2. Definitions and legal concepts: definitions and legal concepts found in the CoE Convention and other relevant international documents. 3. Identification of victims of human trafficking: the importance of the identification of the victims, States' duty to identify the victims, cooperation with the NGOs in the identification of the victims. 4. Aid to victims of human trafficking: aid and support rights of victims and liabilities of the relevant States, the impacts of trauma

belirlenmesi konusunda STK'lar ile işbirliği. 4. İnsan ticareti mağdurlarına yardım: mağdurların yardım ve destek hakları ve ilgili Devletlerin yükümlülükleri, travma ve mağduriyetin mağdurların fiziksel ve zihinsel sağlığı üzerindeki etkileri, Devletlerin mağdurlara vermesi gereken asgari bakım standartları, toparlanma hakkı/düşünme süreci ve uygulama kuralları, insan ticareti mağdurlarına geçici oturma izni verilmesi için asgari şartlar. 5. Cezalandırmama ilkesi: Cezalandırmama ilkesinin yasal niteliği ve kapsamı, çocuk davalarına ve yetişkin davalarına bu ilkenin uygulanmasının farkı, zorlamanın/manevi cebrin anlamı, Devletlerin bu ilkeyi uygulama yükümlülükleri. 6. Soruşturma, Kovuşturma ve mağdurların hakları: insan ticareti davalarında soruşturma ve kovuşturma özellikleri, mağdurların ve tanıkların korunmasının ve hukuki yardımlarının önemi, başlangıçtan beri varlıkların ele geçirilmesinin ve güvence altına alınmasının önemi. 7. Cezalandırma: yaptırımların ağırlığına karar verirken göz önünde bulundurulması gereken kriterler: ceza, genel önleme, özel önleme ve tazminat. 8. İnsan ticareti mağdurları için tazminat: İnsan ticareti davalarında tazminatın önemi, tazminatın kapsamındaki maddi ve maddi olmayan/manevi zararlar, tazminat kaynağı (fail veya Devlet). 9. İade ve geri gönderme: Uluslararası standartlar, geri gönderilen çocuk mağdurlar için güvenli, onurlu ve tercihen gönüllü iade şartları, geri göndermeme ilkesi.

C. Kursun Geliştirilmesi ve Ücretsiz Çevrimiçi Kursa Erişim

Kurs, HELP metodolojisi kullanılarak HELP kapsamında geliştirilmiştir. Kurs hâlihazırda, İngilizce, Arapça, Türkçe, Sırpça ve Rusça dillerinde kullanıcıların istifadesine sunulmaktadır. Yukarıda anılan proje kapsamında kursun, eğiticiler eşliğinde Ülkemizde özellikle hâkimlere, savcılara, avukatlara, mahkeme personeline ve il-göç uzmanlarına yönelik olarak yakın zamanda eğitimini verilmesi planlanmaktadır. Bu ücretsiz çevrimiçi kursa doğrudan erişmek için <http://help.elearning.ext.coe.int/course/view.php?id=1936> bağlantısını takip edebilirsiniz.

and victimisation on the physical and mental health of the victims, minimum care standards that States should provide to victims, right to recovery/reflection period and implementation rules, minimum requirements to grant residential permit to victims of human trafficking. 5. Principle of non-penalisation: the legal status and scope of the principle of non-penalisation, the difference in the implementation of this principle in minors' cases and adults' cases, the meaning of force/compulsion, liabilities of States to implement this principle. 6. Investigation, Prosecution and rights of victims: characteristics of investigation and prosecution in cases of human trafficking, the importance of the protection of and legal aid to the victims and witnesses, the importance of seizing and guaranteeing assets from the outset. 7. Penalisation: criteria that need to be taken into consideration when deciding on the severity of the sanctions: penalty, general prevention, special prevention and compensation. 8. Compensation for the victims of human trafficking: the importance of compensation in the cases of human trafficking, pecuniary and non-pecuniary damages under the scope of the compensation, source of compensation (the perpetrator or the State). 9. Return and refoulement: international standards, safe, dignified and preferably voluntary return conditions for the refouled minor victims, the principle of non-refoulement.

C. Development of the Course and Access to Free Online Course

The course was developed within the scope of HELP with use of the HELP methodology . The course is available in English, Arabic, Turkish, Serbian and Russian . Within the scope of the aforementioned project, the course is planned to be delivered as a training in the near future to particularly judges, prosecutors, lawyers, court staff and provincial migration professionals by tutors in Turkey.

You can follow the link below to directly access this free online course: <http://help.elearning.ext.coe.int/course/view.php?id=1936>.

HUKUKÎ VE TİCARÎ KONULARDA YURTDIŞI TEBLİGATA İLİŞKİN TÜRKİYE VE AVRUPA BİRLİĞİ DÜZENLEMELERİ

Zeliha İNCE
Tetkik Hâkimi
Rapporteur Judge

THE LEGISLATIONS OF TURKEY AND THE EUROPEAN UNION TOWARDS SERVICE ABROAD IN CIVIL OR COMMERCIAL MATTERS

Tebliğat, yargılama sürecinin en önemli unsurlarındandır. Zira muhatap, hakkında dava açıldığından ya da başka bir hukukî işlem başlatıldığından tebliğat yoluyla haberdar olur. Bu nedenle tebliğatın usulüne uygun olarak yerine getirilmesi ve bunun belgelenmesi, yargılama sürecinin devamı ve verilecek kararın geçerliliği açısından son derece önemli bir husustur.

Mevzuatımızda 7201 sayılı Tebliğat Kanunu ve Tebliğat Kanununun Uygulamasına Dair Yönetmelik'te yurtdışı tebliğata ilişkin düzenlemeler bulunmaktadır. 7201 sayılı Tebliğat Kanunu'nun 25, 25/a, 26 ve 27. maddeleri ile Tebliğat Kanununun Uygulamasına Dair Yönetmelik'in 38 ilâ 47. maddeleri Türkiye'den yabancı ülkelere ve yabancı ülkelerden Türkiye'ye yapılacak tebliğata ilişkin hükümler içermektedir.

Tebliğat, devletlerin yargı yetkisine ilişkin bir konu olduğundan yurtdışı tebliğat işleminin talep edilen ülkenin kanunlarına göre yapılması zorunludur ve mevzuat düzenlemeleri ülkeden ülkeye değişiklik göstermektedir. Devletlerin mevzuat ve uygulamalarındaki farklılıklar, tebliğat konusunda sorunlara yol açabilmektedir. Farklılık arz eden mevzuatlar ve uygulamadan kaynaklı sorunları çözmek için devletler arasında tebliğata ilişkin ikili ya da çok taraflı uluslararası sözleşmeler akdedilmiştir.

Ülkemiz açısından tebliğata ilişkin mevzuatımızın ilgili maddelerinin yanı sıra, taraf olduğumuz "1954 tarihli Hukuk Usullerine Dair Lahey Sözleşmesi" (bundan böyle 1954 tarihli Sözleşme olarak anılacaktır) ve "1965 tarihli Hukukî ve Ticarî Konularda Adlî ve Gayri Adlî Belgelerin Yabancı Memleketlerde Tebliğine Dair Lahey Sözleşmesi" (bundan böyle 1965 tarihli Sözleşme olarak anılacaktır) ile Türkiye'nin tebliğat konusunda yabancı ülkelerle imzalamış olduğu ikili

Service is one of the most important elements of the legal proceedings, since the addressee is informed via service process about opening a case or initiation of another legal transaction. For this reason, it is very important to execute the service in due form and to certify this process in terms of the continuation of the legal proceedings and the necessity of the decision to be given.

In our legislation, there are legal arrangements towards service abroad in the Law on Notifications numbered 7201 and the Regulation on the Application of the Law on Notifications. The Articles 25, 25/a, 26 and 27 of the Law on Notifications numbered 7201 and the Articles 38 to 47 of the Regulation on the Application of the Law on Notifications include provisions related with service from Turkey to foreign countries

and service from foreign countries to Turkey.

As the service process is related with the jurisdiction of the states, the procedure of service abroad must be carried out in accordance with the laws of the requested state, and the legislations on this issue differ from country to country. The differences

in the legislations and applications of the states create problems in service process. In order to solve problems originated from the different legislations and applications, bilateral or multilateral agreements on service were concluded among the states.

Besides of the relevant articles of our legislation towards service in terms of our country, with "the Hague Convention on Civil Procedure dated 1954" (hereinafter referred to as the Convention dated 1954) and "the Hague Convention on the Service Abroad of Judicial and Extrajudicial Documents in Civil or Commercial Matters dated 1965" (hereinafter referred to as the Convention dated 1965) of which Turkey is a party, the bilateral agreements on service concluded





sözleşmeler, yabancılık unsuru bulunan tebligat işlemlerinin kaynakları arasındadır. İkili veya çok taraflı anlaşma ve sözleşme bulunmuyor ise uluslararası tebligat işlemleri karşılıklılık ilkesi çerçevesinde gerçekleştirilmektedir.

Türkiye ile tebligatın yapılacağı ülke arasında hem ikili hem de çok taraflı sözleşme varsa kural olarak çok taraflı sözleşmenin uygulanması, ancak ikili anlaşmada çok taraflı sözleşmelere nazaran tebligatı kolaylaştıran ayrı ve özel bir hüküm bulunması halinde, ikili anlaşma hükümlerinin uygulanması, tereddüt hâlinde ise yine ikili anlaşmaya göre işlem yapılmasının daha uygun olacağı değerlendirilmektedir.

1954 tarihli Sözleşmenin 1 ilâ 7. maddeleri arasında tebligat hususu düzenlenmiştir. Ancak 1965 tarihli Sözleşme her iki sözleşmeye taraf olan devletler arasında özel nitelikte hükümler taşıması nedeniyle, bahsi geçen sözleşmelere taraf olan devletler bakımından tebligat hükümleri 1965 tarihli Sözleşmeye göre yapılır. 1965 tarihli Sözleşmenin 2.maddesi uyarınca tebligatın daha çabuk ve kolay yapılmasını sağlamak amacıyla taraf devletlerin tebliğ taleplerini kabul etmek ve Sözleşmenin 3 ilâ 6. maddeleri uyarınca yapılması gereken işlemleri yapmak üzere taraf devletlerde Merkezî Makamlar ihdas edilmiştir. Adalet Bakanlığı Dış İlişkiler ve Avrupa Birliği Genel Müdürlüğü 1965 tarihli Sözleşmenin uygulanmasında “Merkezî Makam” olarak görev yapmaktadır. Diğer taraf ülkelerin Merkezî Makamları ve yazışma dilleri “Hukuki Alanda Uluslararası Adli Tebligat İşleri” konulu ve 63/3 sayılı Genelgemiz Ek (2)’de yer almaktadır.

7201 sayılı Kanun’un 25/a maddesi uyarınca, sadece Türk vatandaşlarına yapılacak tebligat ve kazaî mercilerce çıkartılacak tebligatın tebliğ evrakının Adalet

between Turkey and foreign countries are among the sources of service abroad procedures. In case that there are not any bilateral or multilateral treaties and agreements, the international service procedures are carried out within the framework of the principle of reciprocity.

If there are both bilateral and multilateral agreements between Turkey and the country to be served, the multilateral agreement is applied as a rule. However, if there is a unique and special provision - facilitating the service procedure - in the bilateral agreement when compared with multilateral agreements, the provisions of the bilateral agreement are applied. In case of hesitation, it is possible to carry out the procedure in accordance with the bilateral agreement.

The service procedure is enacted in Convention dated 1954 in articles 1 to 7. However, as the Convention dated 1965 includes special provisions, the provisions on service process are applied based on the Convention dated 1965 in terms of the states which are parties of both conventions. In accordance with the Article 2 of the Convention dated 1965, each Contracting State shall designate a Central Authority which will undertake to receive requests for service coming from other Contracting States and to proceed in conformity with the provisions of Articles 3 to 6. The Directorate General for Foreign Relations and European Union Affairs of the Ministry of Justice performs its duty as “the Central Authority” related with the application of the Convention dated 1965. The Central Authorities of other Contracting States and the official languages for correspondence are included in the Annex (2) of our Circular on “International Service Procedures in Civil Matters” numbered 63/3.

In accordance with the Article 25/a of the Law numbered 7201, it is possible for the documents, to be served only to the Turkish citizens and to be prepared by the judicial authorities, to be sent directly to Turkish Embassies or Consulates in the foreign countries without the mediation of the Ministry of Justice. Except for this; necessary procedures related with the requests for service to be made for foreigners resident in foreign countries in accordance with the Articles 25 and 25/a of the Law numbered 7201; requests for service to be made in accordance with the Convention dated 1954, the Convention dated 1965 and bi-

Bakanlığı aracı kılınmaksızın o yerdeki Türk Büyükelçiliği veya Konsoloslughuna doğrudan gönderilmesi mümkündür. Bunun dışında; 7201 sayılı Kanun'un 25 ve 25/a maddeleri uyarınca yabancı ülkelerde bulunan yabancı kişilere yapılacak tebligat talepleri, 1954 tarihli Sözleşme ve 1965 tarihli Sözleşme ile ikili sözleşmeler uyarınca yapılması istenen tebligat talepleri, Konsolosluk ilişkileri çerçevesinde diplomatik ayrıcalık ve bağışıklıktan yararlanmaları kabul edilen ve Türkiye'de yabancı bir devletin temsilcisi sıfatıyla görevli bulunan büyükelçiler, elçiler, maslahatgüzarlar, yabancı elçilik müsteşar ve katipleri, elçilik ataşeleri ile bu görevde bulunanların eşleri, yanlarında bulunan çocukları ve diğer aile fertlerine Tebligat Kanununun Uygulamasına Dair Yönetmelik'in 45. maddesinin 4. fıkrası uyarınca yapılması istenen tebligat talepleri, 7201 sayılı Kanun'un 27. maddesi uyarınca yabancı memleketlerde resmî bir vazife ile bulunan Türk memurlarına ve yabancı memleketlerde bulunan askerî şahıslara yapılacak tebligat talepleri, Türkiye'de bulunan yabancı bir devlet temsilciliğinde memur, sözleşmeli eleman veya tercüman gibi sıfatlarda çalışan Türk vatandaşlarına veya diplomatik ayrıcalığı olmayan diğer kişilere yapılacak tebligat talepleri için gerekli işlemler, Merkezî Makam sıfatıyla Adalet Bakanlığı Dış İlişkiler ve Avrupa Birliği Genel Müdürlüğü aracılığıyla yürütülmektedir.

1965 tarihli Sözleşme kapsamındaki tebligat evrakı, anılan Sözleşme'nin ekini teşkil eden örneğe uygun olarak hazırlanan talepname ile bu talepnameye eklenen tebliğ belgelerinden oluşur. Dört sayfadan oluşan bu talepnamenin 63/3 sayılı Genelge Ek (3)'te yer alan örneğe uygun olması gerekmektedir.

1965 tarihli Sözleşmenin tanıdığı tebligat yollarından biri de doğrudan posta yolu ile tebligattır. Bu yöntem 10. maddeye çekince koymayan devletler yönünden başvurulabilir. Türkiye, 10. maddedeki tebligat

lateral agreements; requests for service to be made for ambassadors, envoys, chargé d'affaires, minister counsellors and clerks in the embassies, attaché - assigned in Turkey in the capacity of the representative of a foreign state and regarded to be benefited from diplomatic privileges and immunities within the framework of consular relations - and their spouses, children and other members of families in accordance with the paragraph 4 of the Article 45 of the Regulation on the Application of the Law on Notifications; requests for service to be made for Turkish public servants, officially assigned in foreign countries, and military officers in foreign countries in accordance with the Article 27 of the Law numbered 7201; requests for service to be made for Turkish citizens, working in the foreign representative offices in Turkey in the capacity of officer, contracted employee or interpreter, etc.,

and other persons without being subjected to diplomatic privileges; are carried out by means of the Directorate General for Foreign Relations and European Union Affairs of the Ministry of Justice, acting in the capacity of the



Central Authority.

The documents to be served within the scope of the Convention dated 1965 consists of a request for service, prepared in conformity with the sample in the Annex to the Convention, and certificates of service, attached to this request. This request, which consists of four pages, is required to be prepared in conformity with the sample in the Annex (3) of the Circular numbered 63/3.

One of the means for service, provided for in the Convention dated 1965, is the service through direct postal channels. This method can be applied in terms of the states, which do not make a reservation to the Article 10. Turkey made a reservation to the Article 10 and stated that our country did not accept the method for service in this article. In accordance with the Article 10/a of the Convention dated 1965, states (listed in Annex (5) of the Circular numbered 63/3) acknowl-



yöntemini kabul etmeyeceğini bu maddeye koyduğu çekince ile belirtmiş durumdadır. 1965 tarihli Sözleşmenin 10/a maddesi uyarınca (63/3 sayılı Genelge Ek (5)'te yer alan devletler), ülkelerinde muhataplara doğrudan posta vasıtasıyla tebligat yapılmasını kabul etmişlerdir. Buna göre tebliği çıkaracak yetkili mercii tarafından, tebliği istenen belgelerin Türkçe tercümesi ile muhatabın dilinde yapılmış çevirisi talepname ekine iliştirilerek, Adalet Bakanlığı aracı kılınmaksızın iadeli taahhütlü posta yolu ile doğrudan muhatabın adresine gönderilmesi mümkündür.

Ülkemizin, 1965 tarihli Sözleşmenin 15. maddesi uyarınca yaptığı beyana göre, yurtdışında tebligatın yapıldığı anlaşılır ve gönderme tarihinden itibaren 6 aydan fazla zaman geçmiş bulunursa, tebligatın yapıldığını bildiren tebliğ tasdiknamesi elde edilemese bile mahkeme, Türkiye'deki dava ile ilgili kararını verebilecektir.

1965 tarihli Sözleşmenin 16. maddesine göre, adli bir belge tebliğ edilmek üzere yabancı devlet makamlarına gönderilmiş ve mahkemeye gelmeyen davalı aleyhine karar verilmiş ise davalının belgeden veya kanun yollarına müracaat etmek için mahkeme kararından zamanında haberdar olmaması ve davalı tarafından ileri sürülen def'ilerin dayanaktan yoksun bulunmaması halinde hâkim, kanun yollarına müracaatını sağlamak üzere, süre aşımının davalı hakkındaki sonuçlarını kaldırabilir. Türkiye, 16. maddenin 2. fıkrası uyarınca yaptığı beyan ile bu maddede belirtilen taleplerin kararın verildiği tarihten itibaren bir sene içinde ileri sürülmemesi halinde kabul edilmeyeceğini açıklamıştır.

Konunun Avrupa Birliği açısından yürürlükte olan

edged the judicial documents to be served directly to the addressees in their own countries by postal channels. Accordingly, it is possible for the competent authorities to send the documents, requested to be served, by means of attaching Turkish translations of the documents and translations into the language of the addressee to the request, to the address of the related person directly through registered postal channels without the channels of the Ministry of Justice.

According to the declaration made by our country in accordance with the Article 15 of the Convention dated 1965; if the document was transmitted and served abroad and if a period of time of not less than six months has elapsed since the date of the transmission and service of the document, even if no certificate of service has been received, the court may give judgment related with the particular case in Turkey.

According to the Article 16 of the Convention dated 1965; when a judicial document has been transmitted abroad for the purpose of service and a judgment has been given against a defendant who has not appeared, the judge shall have the power to relieve the defendant from the effects of the expiration of the time for appeal from the judgment, if the defendant did not have knowledge of the document in sufficient time to defend or knowledge of the judgment in sufficient time to appeal, and if the defendant has disclosed a prima facie defense to the action on the merits. With its declaration made in accordance with the paragraph 2 of the Article 16,

Turkey declared that the application related with the requests in this article will not be accepted if it is filed after the expiration of one-year time following the date of the judgment.

The legal arrangement on this issue, which is in force in terms of the European Union, is "the Council Regulation No. 1393/2007 of 13 November 2007 on the Service in the Member States of Judicial and Extrajudicial Documents in Civil or Commercial Matters". The Regulation entered into force for the first time with the Council Regulation No. 1348/2000 of 29 May 2000 in European Union law; but it was repealed with the Regulation No. 1393/2007 of the European Parliament and of the Council of 13 November 2007, and various amendments were made.

The Regulation is applied in civil and commercial

düzenlemesi ise “Üye Devletlerde Hukukî ve Ticarî Konularda Adlî ve Gayri Adlî Belgelerin Tebliğine İlişkin 13 Kasım 2007 tarih ve 1393/2007 sayılı Konsey Tüzüğü”dür. Tüzük ilk olarak 29 Mayıs 2000 tarih ve 1348/2000 sayılı Konsey Tüzüğü ile Avrupa Birliği hukukunda yürürlüğe girmiş olup, daha sonra 13 Kasım 2007 tarihli ve 1393/2007 sayılı Avrupa Parlamentosu ve Konsey Tüzüğü ile değiştirilmiş, çeşitli iyileştirmeler yapılmıştır.

Tüzük, adlî veya gayri adlî belgelerin tebliği için belgenin bir Üye Devletten diğerine gönderilmesi gereken hukukî ve ticarî konularda uygulanır. Tüzük; gelir, gümrük veya idarî konularda veya devlet otoritesinin kullanılmasındaki eylem veya ihmallerinden doğan sorumluluk konularında uygulanmaz. Tebligat belgesindeki muhatabın adresinin bilinmemesi durumunda da Tüzük uygulanmaz.

Tüzük, Üye Devletler tarafından yapılan ikili veya çok taraflı anlaşmalarda veya düzenlemelerde ve özellikle 1968 Brüksel Sözleşmesi Protokolü IV. madde ile 15 Kasım 1965 Lahey Sözleşmesi’nde yer alan hükümlerin üzerinde geçerlidir. Tüzük, Üye Devletlerin belgelerin hızlandırılması veya iletilmesini basitleştirmek için anlaşma veya düzenlemeler yapmasını veya sonuçlandırmasını engellemez. Ancak bu düzenlemelerin Tüzüğe uygun olması gerekmektedir.

Tüzük, Üye Devletler arasında hukukî ve ticarî konularda adlî ve gayri adlî belgelerin tebliğini iyileştirmeyi ve hızlandırmayı amaçlamakta olup, Üye Devletlerin belirlediği “gönderici kurumlar” ve “alıcı kurumlar” aracılığıyla belgelerin tebliğine ilişkin genel düzenlemeler içermektedir. Gönderici kurumlar, başka bir Üye Devlette tebliğ edilecek olan adlî veya gayri adlî belgelerin iletilmesinde yetkilidir. Alıcı kurumlar, başka bir Üye Devletten adlî veya gayri adlî belgelerin alınması konusunda yetkilidir. Tüzük uyarınca, Üye Devletlerde Merkezî Makamın da ihdası gerekmekte olup, bu makamlar gönderici kurumlara bilgi sağlamaktan ve tebliğ için belgelerin iletimi sırasında ortaya çıkabilecek sorunlara çözüm aramaktan sorumludur.

Tüzükte, çerçeve kurallar ve usuller belirlenmiş olup, Üye Devletler Tüzüğü iç hukukları bakımından yöntem olarak takip etmekte serbesttir. Avrupa Birliği üyesi birçok devletin adlî belgeleri tebliğine ilişkin

matters where a judicial or an extrajudicial document needs to be submitted from one Member State to another for its service. The Regulation is not applied to revenue, customs or administrative matters or liability matters arising from actions or omissions in the exercise of state authority. The Regulation also is not applied in circumstances where the address of the person to be served with the document is not known. The Regulation prevails over provisions contained in the bilateral or multilateral agreements or arrangements concluded by the Member States, and in particular Article IV of the Protocol to the Brussels Convention of 1968 and the Hague Convention of 15 November 1965. The regulation does not preclude individual Member States from maintaining or concluding agreements or arrangements to expedite further or simplify the transmission of documents. However, such arrangements need to be compatible with the Regulation.

The purpose of the Regulation is to improve and expedite the service of judicial and extrajudicial documents between the Member States in civil and commercial matters and provides for general provisions on service of documents via “transmitting agencies” and “receiving agencies” designated by the Member States. Transmitting agencies are competent for the transmission of judicial or extrajudicial documents to be served in another Member State. Receiving agencies are competent for the receipt of judicial or extrajudicial documents from another Member State. In accordance with the regulation, a Central Body needs to be designated by the Member States which shall be responsible for supplying information to the transmitting agencies and seeking solutions to any difficulties which may arise during transmission of documents for service.

The Regulation governs framework rules and procedures and the Member States are free to follow up this Regulation with any method in accordance with their domestic law. Most of the Member States of the European Union have different implementations as regards the service of judicial documents.

The Regulation is applicable in all Member States of the European Union, including Denmark, which confirmed its will to implement the content of the Regulation by way of a declaration based on a parallel agreement signed with the European Communi-

uygulamaları birbirinden farklılık arz etmektedir.

Tüzük, Avrupa Topluluğu ile imzalanan paralel bir anlaşmaya dayanan bir bildirgeyle, Tüzüğün içeriğini uygulama niyetini doğrulayan Danimarka da dâhil olmak üzere, tüm Avrupa Birliği Üye Devletleri arasında uygulanır. Tüzük, muhatabın Avrupa Birliği üyesi başka bir devlette ikamet ettiği her durumda geçerlidir.

Tüzük, mahkeme celbi veya temyiz talebi gibi belgelerin, savunma beyanlarının, ihtiyati tedbirlerin veya başvuru sahibinin ikâmet etmediği Avrupa Birliği ülkesinde sunulması gereken noter senedi gibi belgelerin tebliği taleplerinde uygulanır. Tüzüğe göre bir belgenin tebliğ tarihi, muhatap Üye Devletin kanunlarına göre tebliğ edildiği tarihtir.

Üye Devletler, gönderici ve alıcı kurumları ile coğrafi yetki alanlarını, Merkezî Makamı, iletim belgelerini, tebligat belgelerini, tebliğ masraflarını, diplomatik veya konsolosluk makamlarını ve dava dilekçesi veya eşdeğer bir belge gönderildiğinde davalının bulunmaması durumunda ne olacağını, başka bir Üye Devlete bildirilmek üzere Avrupa Birliği Komisyonu'na iletirler. Ayrıca, bir belgenin kendi iç hukuklarına göre belirli bir süre içinde tebliğinin zorunlu olduğu hâlleri de Komisyon'a bildirirler. Komisyon, bilgileri Avrupa Birliği Resmî Gazetesi'nde yayınlar ve bu bilgileri düzenli olarak günceller.

Alıcı kurum, Tüzük ekinde yer alan (Ek: 1) standart formu kullanarak, gönderici kuruma belgenin alındığı tarihten itibaren yedi gün içinde bir makbuz gönderir. Bilgi ve belge eksikliği nedeniyle tebligat talebi yerine getirilemezse, alıcı kurum eksik bilgi veya belgeleri belirtmek için en kısa sürede gönderen kurumla iletişime geçecektir. Talep, Tüzük'teki gerekli resmî koşullara uygun değilse ya da Tüzük kapsamında değilse, Tüzük ekinde (Ek 1) yer alan geri bildirim formu ile gönderici kuruma iade edilir.

Alıcı kurum, belgenin tebliğini mümkün olan en kısa sürede gerçekleştirmek ve her hâlükarda belgenin

ty. The Regulation is applicable in all circumstances where the addressee resides in another Member State of the European Union.

The Regulation applies to requests of service of documents such as a writ of summons or requests for appeal, statements of defense, precautionary measures or notarial deeds that need to be submitted in the Member State of the European Union where the applicant does not reside. According to the Regulation, the date of service of a document is the date when the document is served in accordance with the law of the Member State addressed.

Member States shall provide the Commission of the European Union, to be notified to another Member State, with the transmitting and receiving agencies and their geographical areas in which they have jurisdiction, the Central Body, transmission documents, documents for service, costs of service, diplomatic or consular agents and the procedure when a defendant does not appear when a writ of summons or an equivalent document is transmitted. In addition, they shall further provide the Commission with the circumstances where a document must be served within a limited period of

time in accordance with their domestic law. The Commission shall publish the information in the Official Journal of the European Union and update such information regularly.

A receiving agency shall, within seven days of receipt, send a receipt to the transmitting agency using the standard form set out in the annexes of the Regulation (Annex: 1). Where the request for service cannot be fulfilled on the basis of missing information or documents, the receiving agency shall contact the transmitting agency by the swiftest possible means in order to secure the missing information or documents. If the request is not compatible with the formal conditions required by the Regulation or is outside the scope of the Regulation, the request shall be returned to the transmitting agency together with the notice of return found in the annexes of the Regulation (Annex 1).



alındığı tarihten itibaren bir ay içinde tebliğ etmek için gerekli tüm adımları atmaya yetkilidir. Belgenin alınmasından itibaren bir ay içinde tebliğ edilememesi durumunda, alıcı kurum durumla ilgili olarak gönderen kurumu derhal bilgilendirecektir.

Bir Üye Devletten gelen adli belgelerin tebliği, diğer Üye Devlette herhangi bir vergi veya masrafa tabii değildir. Bununla birlikte, başvuru sahibinin bazı masraf ve ödemelerden sorumlu tutulacağı durumlar da bulunmaktadır. Bunlar; adli bir memura veya gönderilen Üye Devletin kanunları uyarınca yetkili bir kişiye başvurmak ve belirli bir tebligat yönteminin kullanılması durumlarıdır. Dolayısıyla, adli belgelerin tebliği Üye Devletler arasında ücretsiz olup, ancak hukukî nedenlerden dolayı (tebliğ edilecek Üye Devletin kanunları uyarınca) bir maliyet varsa veya özel bir tebliğ yöntemi uygulanacaksa, başvuru sahibi masrafları ödemek zorundadır.

Tebliğat amacıyla başka bir Üye Devlete bir dava dilekçesi veya eşdeğer bir belgenin iletilmesi ve davalının adresinin tespit edilememesi halinde ne yapılacağı Tüzük'te düzenlenmiştir. Buna göre; belge, Üye Devletin iç hukukunda öngörülen ve kendi ülkesinde bulunan kişiler için geçerli olan yöntemle tebliğ edilir veya belge aslında Tüzük'ün öngördüğü başka bir yöntemle davalıya veya ikametgâhına teslim edilip, tebligat veya teslimat davalının savunmasını yapacak uygun bir zaman bırakılarak yapılır. Belirtilen hususların tespiti yapılmadan karar verilemez.

Söz konusu durumların tespiti savunma hakkının ihlali bakımından çok önemlidir. Avrupa Birliği Adalet Divanı C-325/11 Davasında, 1393/2007 sayılı Tüzük'ün amacının Üye Devletler arasında adli belgelerin iletilmesi yöntemini daha iyi hâle getirmek ve süreci hızlandırmak olduğunu belirtmiş; ancak bu durumun muhataba tebligat yapma yetkisine sahip olanın savunma hakkını ihlal edeceği anlamına gelmeyeceğinin altını çizmiştir. Kararda, muhatapların savunma haklarına hâle getirmeksizin, belgelerin etkili ve verimli bir şekilde tebliğ edilmesinin garanti edilmesi gerektiği belirtilmiştir.

Tebliğat amacıyla başka bir Üye Devlete bir dava dilekçesi veya eşdeğer bir belgenin iletilip, davalıya ulaşılamaması ve mahkemece bir karar verilmesi durumunda; davalı savunma yapmak için yeterli sü-

The receiving agency is competent for taking all necessary steps to make the service of the document as soon as possible, and in any event within one month of receipt. If the document is not served within one month of receipt, the receiving state shall immediately inform the transmitting agency of the situation. The service of judicial documents coming from a Member State shall not give rise to any taxes or payments in another Member State. However, there are also occasions where the applicant shall be responsible for payments or reimbursements. These are recourse to a judicial officer or to a person competent under the law of the Member State addressed and the use of a particular method of service. Therefore, service of judicial documents between the Member States is free but if there is a cost based on legal matters (in accordance with the law of the Member State addressed) or a particular method of service is to be used, the applicant has to pay for the costs.

The Regulation governs the circumstances where a writ of summons or an equivalent document is transmitted to another Member State for the purpose of service and the address of the defendant is not determined. Accordingly, the documents shall be served by a method prescribed by the internal law of the Member State addressed for the service of documents in domestic actions upon persons who are within its territory, or the document was actually delivered to the defendant or to his residence by another method provided for by this Regulation and the service or the delivery is effected in sufficient time to enable the defendant to defend. The judgement shall not be rendered until the specified issues are established.

The establishment of these issues is vital for the violation of the right of defense. The European Court of Justice stated, in Case no C-325/11, that the purpose of the Regulation numbered 1393/2007 is to improve the method of transmission of judicial documents between the Member States and to expedite the process; however, it underlined that this does not mean that the body competent for serving documents on the addressee can violate his/her right of defense. In the judgment, it is stated that it should be guaranteed that the documents shall be served effectively and efficiently and without prejudice to the rights of defense of the addressees.

When a writ of summons or an equivalent document

rede belgeden haberdar olmamışsa veya kendinden kaynaklı bir kusur olmaksızın kararı temyiz etmesi için yeterli süre bulunmuyorsa ya da davalı esasa ilişkin hususlar hakkında önemli bir savunma sebebi belirtmişse hâkim, temyiz süresinin sona ermesinin etkisinden davalıyı kurtarabilir. Başvurunun her durumda, davalının karardan haberdar olduğu makul bir süre içinde yapılması gerekmektedir. Görüldüğü üzere, davalının temyiz süresinin etkilerinden mahkemece kurtarılabilmesi durumu 1965 tarihli Sözleşmede de benzer şekilde düzenlenmiştir. Yukarıda açıklandığı gibi, davalı kanun yollarına müracaat etmek için mahkeme kararından zamanında haberdar olmaz ve davalı tarafından ileri sürülen def'iler dayandıktan yoksun bulunmaz ise kanun yollarına müracaat için süre aşımının davalı açısından sonuçları hâkim tarafından kaldırılabilir.

Ülkemizin iç mevzuatı ve taraf olduğu uluslararası sözleşmeler uyarınca belirlenen kurallar ve uygulamalar ile Avrupa Birliği düzenlemesi olan ve yukarıda açıklanan Tüzük hükümleri benzer düzenlemeler içerdiği gibi, Merkezi Makamın görev tanımı ve “alıcı kurum” ile “gönderici kurum” gibi farklı düzenlemeler içeren durumlar da mevcuttur. Tüzük, Avrupa Birliği Üye Devletlerinde 1965 tarihli Sözleşme ve ikili sözleşmelerin de üzerinde geçerlidir. Ülkemiz açısından ise yukarıda açıklandığı gibi, çok taraflı sözleşme olan 1965 tarihli Sözleşme hükümleri ikili sözleşmelerin üzerinde geçerlidir. Fakat ikili anlaşmada tebligatı kolaylaştıran ayrı ve özel hüküm varsa ikili sözleşme hükümleri uygulanır. Görüldüğü üzere, çok taraflı ve ikili sözleşmelerin uygulanma durumu bakımından da Ülkemiz ve Avrupa Birliği uygulamaları farklılık arz etmektedir. Söz konusu farklılıklar ve hukukî ve ticarî konularda tebligata ilişkin diğer hususlar, Ülkemizin Avrupa Birliği'ne tam üyeliği durumunda Tüzük hükümleri uyarınca düzenlenecektir.



has had to be transmitted to another Member State for the purpose of service and a judgment has been rendered against a defendant

who has not appeared, the judge shall have the power to relieve the defendant from the effects of the expiry of the time for appeal from the judgment if the defendant, without any fault on his part, did not have knowledge of the document in sufficient time to defend, or knowledge of the judgment in sufficient time to appeal or the defendant has disclosed a prima facie defense to the action on the merits. An application for relief may be filed only within a reasonable time after the defendant has knowledge of the judgment. As is seen, the condition where the defendant can be relieved from the effects of the expiry of the time for appeal by the court is also governed similarly in the Convention of 1965. As is explained above, if the defendant did not have knowledge of the judgement in sufficient time to apply for a remedy and if the plea of the defendant was not found manifestly ill-founded, the results of the expiry of the application time for a legal remedy as regards the defendant could be eliminated by the judge.

Rules and procedures governed by the domestic legislation of our country and international conventions to which our country is a party and the provisions of the abovementioned Regulation which is a European Union regulation have similar provisions but there are also different concepts such as “receiving agency” and “transmitting agency” and the definition of the duties of the Central Body. The Regulation prevails over the Convention of 1965 and bilateral conventions. For our country, as is explained above, the provisions of the Convention of 1965, which is a multilateral convention, prevails over the bilateral conventions. Nonetheless, if there is a separate and special provision in the bilateral agreement which simplifies the service of documents, the provisions of the bilateral agreement shall be applied. As is seen, there are also differences in terms of the application of multilateral and bilateral conventions between the implementations of our Country and the implementations of the European Union. These differences and other issues in relation to service of documents in civil and commercial matters will be governed by the provisions of the Regulation if our Country becomes a full member of the European Union.

GENEL MÜDÜRLÜĞÜMÜZDE “RESMÎ YAZIŞMA USULLERİ” HAKKINDA YÖNETMELİK HÜKÜMLERİNE DAİR EĞİTİM ÇALIŞMASI YAPILDI

THE TRAINING WAS HELD ON THE PROVISIONS OF THE
REGULATION ON OFFICIAL CORRESPONDENCE PROCEDURES IN
OUR DIRECTORATE GENERAL



Genel Müdürlüğümüz Tetkik Hâkimi Abdullah ÖMEROĞLU tarafından, diğer bakanlık ve kuruluşlarla yapılan yazışmaların kalitesinin artırılması ve Genel Müdürlüğümüzde göreve yeni başlayanların bu konuda bilgilendirilmeleri amacıyla tetkik hâkimlerimize ve personelimize yönelik olarak “Resmî Yazışma Kuralları” konusunda bir sunum yapılmış ve uygulamaya dair bilgiler verilmiştir.

Sunumda öncelikle “Resmî Yazışma Kuralları” kapsamında kullanılan kavramlar üzerinde durularak gerekli açıklamalar yapılmış ve örnek yazışmalar üzerinden resmî belgenin hazırlanması, imza süreci ve buna cevap verilmesi ile ilgili bilgiler aktarılmıştır. Bu çerçevede, Genel Müdürlüğümüzün görev alanı kapsamında takip edilen uluslararası sözleşmeler konusunda ilgili kuruluşlarla yapılan yazışma, bilgi ve belge paylaşımı konularında bilgilendirmede bulunulmuştur.

Abdullah ÖMEROĞLU - Rapporteur Judge of our Directorate General - made a presentation to our rapporteur judges and personnel on “Formal Correspondence Rules” in order to increase the quality of correspondences made with other ministries and institutions and to inform the personnel who have recently begun working in our Directorate General, further information was given on this practice.

Firstly, concepts used within the scope of “formal correspondence rules” were elaborated and necessary explanations were made in the presentation. The information on preparation of an official document, its signing process and submission of a reply to it was given over sample correspondences. Within this framework, information was given on the correspondences, information and document sharing with related institutions on international conventions which are followed by our Directorate General within scope of its field of activity.

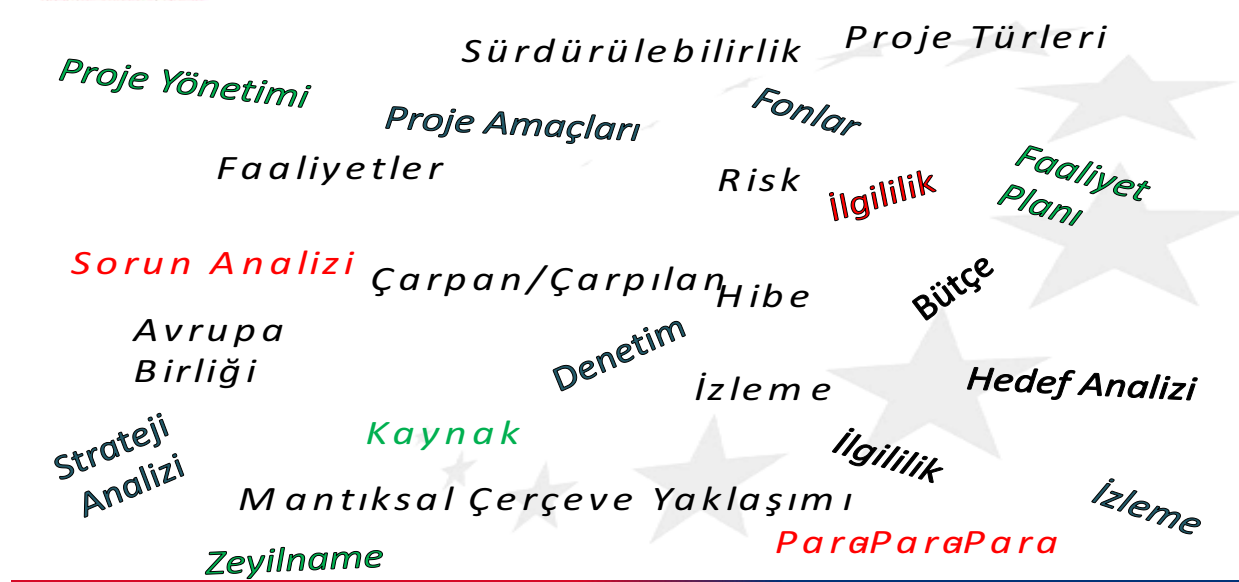
IPA PROJE DÖNGÜSÜ IPA PROJECT CYCLE

Proje Nedir?

Proje; belirli bir yerde, belirli bir süre içinde, belirli bir bütçe ile programlama aşamasında net olarak tanımlanan hedeflere ulaşmaya yönelik olarak planlanan faaliyetler bütünüdür. Başarılı bir proje için, tüm faktörlerin göz önüne alınarak ihtiyaçların analiz edilmesi, bu ihtiyaçların giderilmesi için uygun çözüm önerilerinin belirlenmesi ve iyi bir planlamanın yapılması gerekmektedir. Her proje, bir ihtiyaçtan doğmalı ve bu ihtiyacı karşılamayı hedeflemelidir. Problemler hedeflere, hedefler faaliyetlere dönüştürülür.

What is Project?

Project is the overall activities planned for reaching the objectives, which are defined clearly during the programming phase, at a specific place, in a determined period and with an allocated budget. For a successful project, it is required to analyse the needs considering all factors, to offer appropriate solutions to fulfil these needs and to develop a good planning. Each project should be arisen from a need and should aim to fulfil this need. The problems are transformed to objectives and objectives to activities.



Proje ile ilgili tarafların açık ve kesin şekilde belirlenmiş olması gerekir. Bu kapsamda projenin içinde bulunduğu çevre, projede görev alanlar, finansman kuruluşları, projenin sunulduğu kitle ve sorumlu kamu otoriteleri belirlenmelidir. Projelerin en önemli unsurlardan birisi “katılımcılık”tır. Katılımcılık; projeye çözülmesi hedeflenen sorunla ilgili tüm tarafların proje hazırlığından itibaren sürece aktif olarak katılmasını içerir.

The related parties of the project need to be specified clearly and certainly. In this regard, the environment in which the project is included, persons assigned in the project, financing institutions, the intended mass of the project and the public authorities should be defined. One of the most important elements of the projects is “participation”. The participation involves the active participation of all parties, who are related with the issue aimed to be solved with the project, in the process starting from the project preparation and objectives to activities.



Proje Fikrinin Oluşumu:

Projelerde öncelikle ulusal kalkınma planı, sektöre ilişkin stratejik belgelerle de ilişkilendirilerek proje uygulayacak birimin ihtiyaç ve öncelikleri kapsamında ve yine projeyi fonlayacak olan Avrupa Birliği ya da Avrupa Konseyi gibi fon sağlayıcı kuruluşun proje konusunun ilişkili olduğu alana yönelik öncelikleri ve standartları ekseninde sorunlu alan tespit edilmekte; bu sorunlu alandan etkilenen taraflar (paydaşlar) belirlenmekte, paydaşlar arasında koordinasyon sağlanmakta, sorunun giderilmesi için uygun faaliyetler ve bu faaliyetlerin bütçesi ile çözüme sağlayacakları katma değerler belirlenmekte, net olarak belirlenen hedefler paydaşlara aktarılmakta ve proje hedeflerinin gerçekleştirilmesi için aktif katkıları istenilmektedir.

Başarılı bir proje uygulaması için projenin fikir olarak doğru planlanması kadar projeyi yürütecek kurum/kuruluşun yeterli düzeyde kurumsal kapasiteye ve insan kaynağına sahip olması da gerekmektedir. Bu nedenle projelerde görevlendirilen personelin dil ve proje

Generation of Project Idea:

Firstly in the projects, by associating the national development plan with the strategical document concerning the sector, the problematic area is detected in line with the needs and priorities of the implementing unit, as well as the priorities and standards of the funding institution such as European Union or Council of Europe which are intended for the area related with the subject of project. The parties (stake-holders) who are affected from this problematic area are defined, and the coordination among the stake-holders is ensured. The appropriate activities for the solution of the issue and the budget of these activities as well as the added value which they would contribute to the solution are specified. The objectives which have been clearly determined are notified to the stake-holders and their active participation for reaching the project objectives are requested.

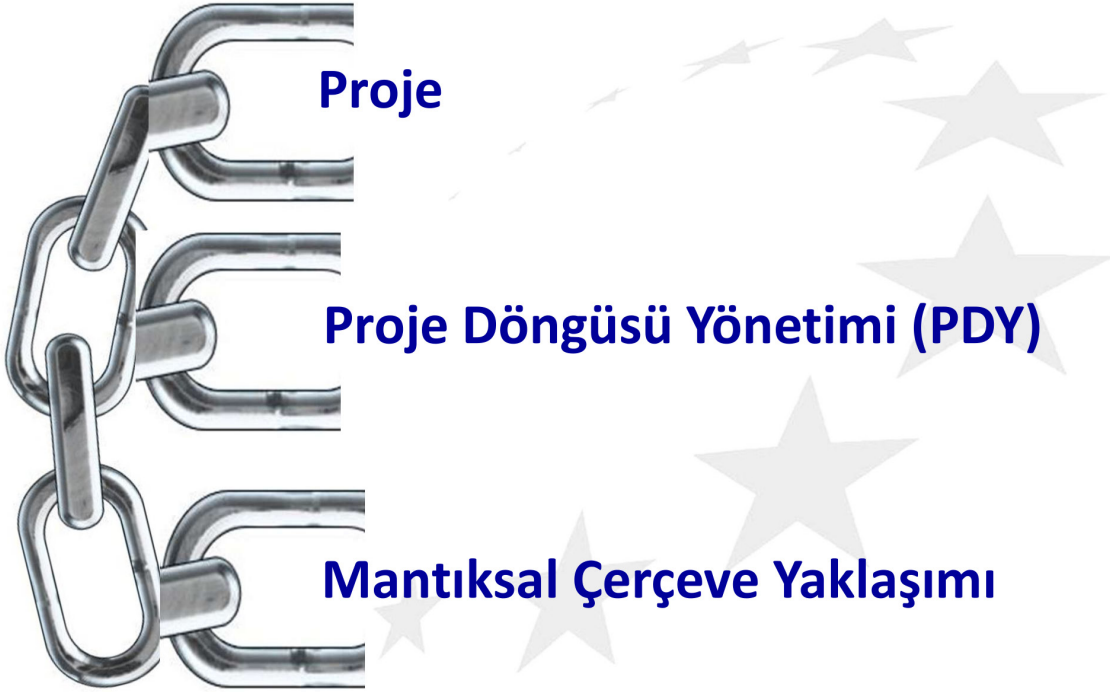
For the successful implementation of the project, it is not only required to plan the project correctly in theory, but also for the implementing institution/organization to possess sufficient institutional capacity and human resources. Therefore, it is of importance for

teknîği açısından gerekli niteliklere sahip olması ve devamlılıklarının sağlanması önem taşımaktadır. Bunun için proje döngüsü yönetimi yaklaşımı ortaya konulmuştur.

Proje Hazırlama Metodolojisi:

the personnel assigned in the projects to have the required qualifications in terms of language and project technique and to ensure their continuity. Therefore, the approach of project cycle management has been put forward.

Methodology of Project Preparation:



Proje Döngüsü; bir projenin fikir olarak doğuşundan hazırlanması, analizi, onaylanması, uygulanması, izlenmesi ve değerlendirilmesine kadar geçen süreçtir.

Proje Döngüsü Yönetimi/Project Cycle Management (PCM); projenin fikir olarak tasarlandığı aşamadan uygulamaya geçilerek tamamlanmasına kadar geçen sürede, proje ile amaçlanan hedeflere ulaşmada ve çıktıları elde etmede gerekli kaliteyi, verimliliği ve etkinliği en iyi şekilde temin etmeyi amaçlayan bir proje yönetim yaklaşımıdır. Temel mantık aynı olsa da Proje Döngüsü Yönetiminde kullanılan şablonlar kuruluştan kuruluşa farklılık gösterebilir.

AB Komisyonu proje tasarımı ve yönetiminde “Proje Döngüsü Yönetimi”ni benimsemiştir.

Project cycle is the period lapsing from the emergence of a project as an idea to its preparation, analysis, approval, implementation, monitoring and evaluation.

Project Cycle Management (PCM) is a project management approach which aims to ensure the quality, efficiency and effectiveness necessary for obtaining the objectives of the project and the outputs within the duration from phase of designing the project as an idea to its implementation and thus conclusion. Even though the basic logic is the same, the schemes used in in the Project Cycle Management may differ from one institution to another.

EU Commission adopts “the Project Cycle Management” in the design and management of the projects.

AB'de Proje Döngüsü Yönetimi ve Aşamaları

1. Programlama/Proje Fikrini Belirleme (Tanımlama)/ Programming/: Finansman sağlayan kurum ve kuruluşun öncelikleri ve amaçları ile uyumlu olan sorun analizi sonucunda proje fikrinin yöneleceği öncelik alanının belirlenmesi sürecidir. (Sektörel ya da ulusal strateji dokümanları, planlar, program rehberleri baz alınır.)

2. Proje Fikrinin Analizi (Tasarlama)/ Identification: Proje fikirlerinin/önerilerinin ön fizibilitelerinin yapıldığı ve uygun görülen fikirler için detaylı projelendirme kararının verildiği süreçtir. (Bu aşamada proje detaylı olarak tasarlanır.) Bu aşama; tasarımı tamamlanmış olan projenin teknik, mali, ekonomik, kadın-erkek eşitliği, sosyal, kurumsal ve çevresel perspektifler açısından tutarlılığının, bütünselliğinin ve işlevselliğinin değerlendirildiği ve proje dokümanlarıyla belirlenmiş formatlara dönüştürülerek, detaylı projelendirme çalışmalarının yapıldığı süreçtir.

3. Projenin Planlanması (Ön Değerlendirme): Tasarımı tamamlanmış projenin, tutarlılık, bütünsellik ve işlevsellik değerlendirilmesinin yapılması, tekliflerin yazılması ve bütçenin planlanması sürecidir.

4. Finansman/Financing:Ulusal veya dış finansör kuruluşun proje önerisine finans sağlama kararı verdiği, bu çerçevede faydalanıcı ile finansman sağlayan kuruluş arasında gerekli anlaşmanın/sözleşmenin imzalandığı süreçtir.

5. Uygulama/Implementation: Finansman kaynaklarının tahsis edilip, projede öngörülen faaliyetlerin hayata geçirilmesi, denetlenmesi ve değerlendirilmesi aşamasıdır.

6. İzleme-Değerlendirme/Evaluation: Proje uygulamaları devam ederken (ara değerlendirme), proje tamamlandığında (nihai değerlendirme) ve projenin tamamlanmasından sonra hedeflere ne ölçüde ulaşı-

EU Project Cycle Management and Phases

1. Programming/ the Project Idea Generation (Definition): This is when the priority area to which the project idea will be directed is defined as a result of the problem analysis in compliance with the priorities and goals of the financing institution and organization. (It is based on the sectorial or national strategy documents, plans, and program guidelines.)

2. Analysis of Project Idea (Designing)/ Identification: This is the process when the pre-feasibility of the project ideas/proposals is carried out and the decision for detailed project designing is taken for the approved ideas. (In this phase, the project is designed in detail.) This phase involves the process of evaluating

the consistency, totality and functionality of the designed project with respect to the technical, financial, economic, social, institutional and environmental perspectives and equality of women and men perspective, and of converting the project documents into the specified formats and conducting the detailed designing

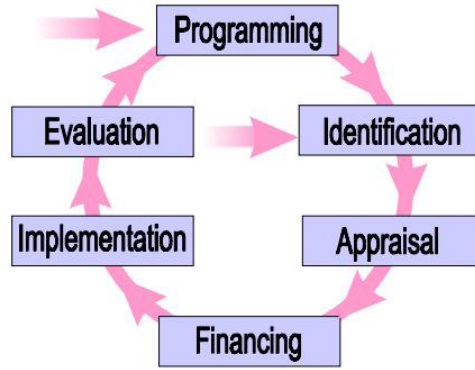
activities.

3. Planning the Project (Pre-assessment): This process is when the designed project is subjected to consistency, totality and functionality evaluation, and the proposals are written down and the budget is planned.

4. Financing: This process involves the decision of the national or foreign financier institution to finance the project proposal, and in this framework, the necessary agreement/contract is concluded between the beneficiary and the financing institution.

5. Implementation: This is the process of allocating the financial resources, carrying out, controlling and evaluating the envisaged activities within the project.

6. Monitoring - Evaluation: This is the process when the evaluation is conducted to determine to what extent the objectives have been attained while the project implementation is ongoing (interval evaluation), when the project is concluded (final evaluation) and



dığının değerlendirildiği süreçtir. Finansmanı sağlayan kuruluşa geri bildirim sağlanır.

Mantıksal Çerçeve Yaklaşımı:

Mantıksal çerçeve yaklaşımı, farklı seviyelerdeki hedefler arasındaki nedensel ilişkiyi kuran, hedeflere ulaşıp ulaşılmadığının kontrol edildiği proje analiz, planlama ve uygulama aracıdır. Bu yaklaşım çerçevesinde hazırlanan mantıksal çerçeve matrisi, projenin neden yapıldığına, ulaşılmak istenen hedefe, ne tür kazanımlar elde edilmek istenildiğine, bu hedeflere ulaşmak için kullanılacak araçlara, olası risklere, hedeflerin gerçekleştirilip gerçekleştirilmediğinin ölçülmesine yönelik araçlara, kullanılacak bütçe ve kaynağa ilişkin sorulara cevap verir. Bir projenin kurgulandığı mantık akışı, matris üzerinde görülmelidir.

Mantıksal Çerçeve Matrisi

following the conclusion of the project. The feedback is provided to the financing institution.

Logical Framework Approach:

Logical framework approach is a project analysis, planning and implementation tool which provides the causal link between the objectives in different levels and controls whether these objectives have been attained. The logical framework matrix formed within the frame of this approach provides answers to the questions related to the reason of project, aimed objectives, types of the aimed achievements, tools to be used for reaching these objectives, possible risks, the tools to measure whether these objectives will be reached, the budget and the resource to be used. The logical flow in which the project is built should be indicated on the matrix.

Logical Framework Matrix

	Projenin yapısı	Başarı Göstergeleri	Doğrulama Kaynakları	Varsayımlar/Riskler
Genel hedef	Neden Yapıyoruz?	Genel Hedefe ulaşıp ulaşılmadığının ölçüleceği göstergeler?	Göstergeyi nerede bulacağız?	
Proje amacı	Nereye Ulaşacağız?	Göstergeler neler?	Göstergeyi nerede bulacağız	Ne gibi risklerle karşılaşabiliriz ve öngörüler neler?
Sonuçlar	Ne tür kazanımlar elde edeceğiz?	Göstergeler neler?	Göstergeyi nerede bulacağız	Ne gibi risklerle karşılaşabiliriz?
Faaliyetler	Nasıl Ulaşacağız?	Ne kadar kaynak gerek?	Ne kadar bütçe gerek?	Ne gibi risklerle karşılaşabiliriz?

Sonuç olarak, iyi planlanan ve idare edilen bir proje döngüsü, proje tasarımı yapan ve proje uygulayanlara; proje hazırlama süreci içinde mevcut durumun analiz edilmesinde; hedeflere ulaşmanın önündeki potansiyel risklerin tanımlanması ve sürdürülebilir sonuçların tanımlanmasında; çıktıların ve sonuçların izlenmesi ve değerlendirilmesinde; uygulama sırasında projenin izlenmesi ve gözden geçirilmesinde önemli katkılar sunacaktır.

Consequently, a well-planned and managed project cycle will contribute significantly to the persons designing and implementing the project for analysing the current situation during the project planning phase, identification of the potential risks for reaching the objectives and of the sustainable results, monitoring and evaluating the outcomes and results, and steering and reviewing the project during the implementation.

Suçluların iadesi, bir kişinin bir devlet tarafından diğer bir devletin yetkililerine soruşturma, kovuşturma veya şahıs hakkında verilen bir hükmün uygulanması amacıyla teslim edilmesi sürecidir. Bu müessese, devletlerin özellikle ağır bir suç işlemiş kişiler hakkında yürütülen soruşturma veya kovuşturmanın tamamlamasını ya da bir suçun işlenmesi sonucu verilen hürriyeti bağlayıcı cezalardan suçluların mesul tutabilmesini sağlayan önemli bir araçtır. Suçluların iadesi, işlenmiş olan bir suçun cezasız kalmamasını sağlamakta, devletlerin özellikle terörizm ve diğer sınır aşan suç biçimleriyle mücadelede önemli rol oynamaktadır.

Uluslararası mültecilik statüsünün belirlenmesi bakımından başvurulabilecek temel belge, Birleşmiş Milletler (BM) “1951 tarihli Mültecilerin Hukuki Statülerine İlişkin Cenevre Sözleşmesi” ve buna ek 1967 tarihli Protokol’dür. Ülkemizin de taraf olduğu bu sözleşme, ırkı, dini, tabiiyeti, belli bir toplumsal gruba mensubiyeti veya siyasi düşünceleri yüzünden, zulme uğrayacağından haklı sebeplerle korktuğu için vatandaşı olduğu ülkenin dışında bulunan ve bu ülkenin korumasından yararlanamayan ya da söz konusu korku nedeniyle yararlanmak istemeyen yahut tabiiyeti yoksa ve bu tür olaylar sonucu önceden yaşadığı ikamet ülkesinin dışında bulunan, oraya dönemeyen veya söz konusu korku nedeniyle dönmek istemeyen her şahsa uygulanacaktır. Mülteci statüsünün tanınmasına ilişkin ölçütleri sağlayan kişiler, mülteci statüsünü kazanmış olacak ve bu bağlamda mültecilik statüsünün sağladığı korumadan faydalanacaktır. Bununla birlikte, bazı bölgesel olayların yaşanması mülteci kavramının kapsamının da zamanla genişlemesine yol açmıştır. 1969 tarihli “Afrika’daki Mülteci Sorunlarının Özel Yönelimlerini Düzenleyen Afrika Birliği Örgütü (ABÖ) Sözleş-

Extradition is the process of surrender of a person from one state to the authorities of another state for the purposes of investigation, prosecution or the implementation of a sentence rendered against that person. This practice is an important means whereby states ensure that an investigation or prosecution carried out against a person, especially who committed a serious offence, is completed and hold offenders responsible for the custodial sentences rendered as a result of the commission of an offence. Extradition ensures that an offence that is committed does not remain unpunished and plays a pivotal role in states’ fight against terrorism, in particular, and other types of transnational offences.

The main document that can be referred within the scope of international refugee status is the United Nations (UN) “Geneva Convention Relating to the Status of Refugees of 1951” and its 1967 Protocol. This Convention, to which Turkey is also a party, shall apply to any person who, owing to well-founded fear of being persecuted for reasons of race, religion, nationality, membership of a particular social group or political opinion, is outside the country of his nationality and is unable or, owing to such fear, is unwilling to avail himself of the protection of that country; or who, not having a nationality and being outside the country of his former habitual residence as a result of such events, is unable or, owing to such fear, is unwilling to return to it. People who meet the criteria for the acquisition of the status of refugee shall acquire the refugee status and, within this context, shall avail himself of the protection granted by the refugee status.

Nonetheless, some regional events led to the expansion of the scope of the concept of refugee in the course of time. The definition of refugee specified in 1951 Convention was made in a more objective

mesi”nde, 1951 tarihli Sözleşme’de yer alan mülteci tanımı daha objektif şekilde belirlenmiş ve kapsamı genişletilmiştir. Buna göre mülteci, aynı zamanda kendi menşe ülkesinin ya da vatandaşı olduğu ülkenin bir bölümünde ya da tümünde, dış saldırı, işgal, yabancı egemenliği ya da kamu düzenini ciddi biçimde bozan olaylar nedeniyle, menşe ülkesi ya da vatandaşı olduğu ülke dışında bir başka yerde sığınma aramak için daimi ikamet ettiği yeri terk etmeye zorlanan kimse olarak tanımlanmıştır. Bundan başka, 1984 yılında Latin Amerika ülkeleri tarafından Cartagena Mülteciler Bildirisi kabul edilmiş, 1969 tarihli ABÖ Sözleşmesindeki gibi, Cartagena Mülteciler Bildirisi de mülteci tanımına genişletici yönde ilavelerde bulunmuştur. Bildiriye göre “Yaygın şiddet, dış saldırı, iç çatışmalar, yaygın insan hakkı ihlalleri ya da kamu düzenini ciddi olarak bozan diğer durumlardan dolayı hayatları, güvenlikleri veya özgürlükleri tehdit altında olduğu için ülkesinden kaçan kişiler” mülteci kabul edilmiştir.



İadesi talep edilen şahsın bir mülteci olması halinde iade süreci bakımından bazı sorunlar ortaya çıkmaktadır. Hemen belirtmek gerekir ki, uluslararası mülteci koruması ve ceza hukukunun uygulanması karşılıklı olarak birbirini engellemez. Sözleşme, suç sayılacak bir fiilde bulunmuş olan mültecileri bu davranışları nedeniyle soruşturulmaktan veya kovuşturulmaktan korumadığı gibi, uluslararası mülteci hukuku da mültecilerin iade edilmelerini her koşulda engellemez. Kaldı ki suçluların İadesine Dair Avrupa Sözleşmesi’ne göre, iadesi talep edilen şahsın mülteci olup olmaması önem taşımamakta, sözleşmede bu kişilerin iade edilmesine dair bir engel de bulunmamaktadır. 1951 tarihli Sözleşme’nin 33.maddesinde ise, “Hiçbir

manner and its scope was expanded with “Organisation of African Unity (OAU) Convention Governing the Specific Aspects of Refugee Problems in Africa of 1969”. Accordingly, the term refugee is also defined as every person who, owing to external aggression, occupation, foreign domination or events seriously disturbing public order in either part or the whole of his country of origin or nationality, is compelled to leave his place of habitual residence in order to seek refuge in another place outside his country of origin or nationality. Moreover, the Cartagena Declaration on Refugees was adopted by the Latin American countries in 1984, which included additions to the definition of the term refugee that also expanded its scope as with the OAU Convention of 1969. According to this Declaration, “persons who have fled their country because their lives, safety or freedom have been threatened by generalized violence, foreign aggression, internal conflicts, massive violation of human rights or other circumstances which have seriously disturbed public order”

are accepted as refugees.

are accepted as refugees.

In the event that the person whose extradition is requested is a refugee, some issues arise in relation to the process of extradition. It should be noted at this point that the international refugee protection and the implementation of the criminal law do not hamper one another. The Convention does not protect refugees who committed an act that can be considered offence from investigation or prosecution due to such acts and the international refugee law does not prevent the extradition of refugees under all circumstances. Besides, according to the European Convention on Extradition, the fact that the person whose extradition is requested is a refugee does not have

Taraf Devlet, bir mülteciyi, ırkı, dini, tâbiyeti, belli bir sosyal gruba mensubiyeti veya siyasi fikirleri dolayısıyla hayatı ya da özgürlüğü tehdit altında olacak ülkelerin sınırlarına, her ne şekilde olursa olsun geri göndermeyecek veya iade etmeyecektir” hükmü getirilmiştir. “Geri göndermeme ilkesi (Non-Refoulement)” olarak da bilinen bu kural ayrıca uluslararası teamül hukukunun da bir parçası haline gelmiştir. Ancak geri göndermeme ilkesi her durumda uygulanacak mutlak bir ilke değildir. Nitekim 1951 tarihli Sözleşme’nin 33. maddesinin ikinci fıkrasında bu kurala ilişkin bir istisna getirilmiş ve mültecilik statüsünün sağladığı korumanın kötüye kullanılması, mülteci sıfatı olan kişinin bu yolla hakkında yürütülmekte olan soruşturmadan veya kovuşturmadan ya da hakkındaki mahkûmiyet hükmünün infazından kaçması engellenmek istenmiştir.

1951 tarihli Sözleşme’nin 33.maddesinin ikinci fıkrası şu şekildedir:“...bulunduğu ülkenin güvenliği için tehlikeli sayılması yolunda ciddi sebepler bulunan veya özellikle ağır bir adi suçtan dolayı kesinleşmiş bir hükümlerle mahkûm olduğu için söz konusu ülkenin halkı açısından bir tehlike oluşturmaya de-

significance and further, the Convention does not prevent such persons from being extradited.

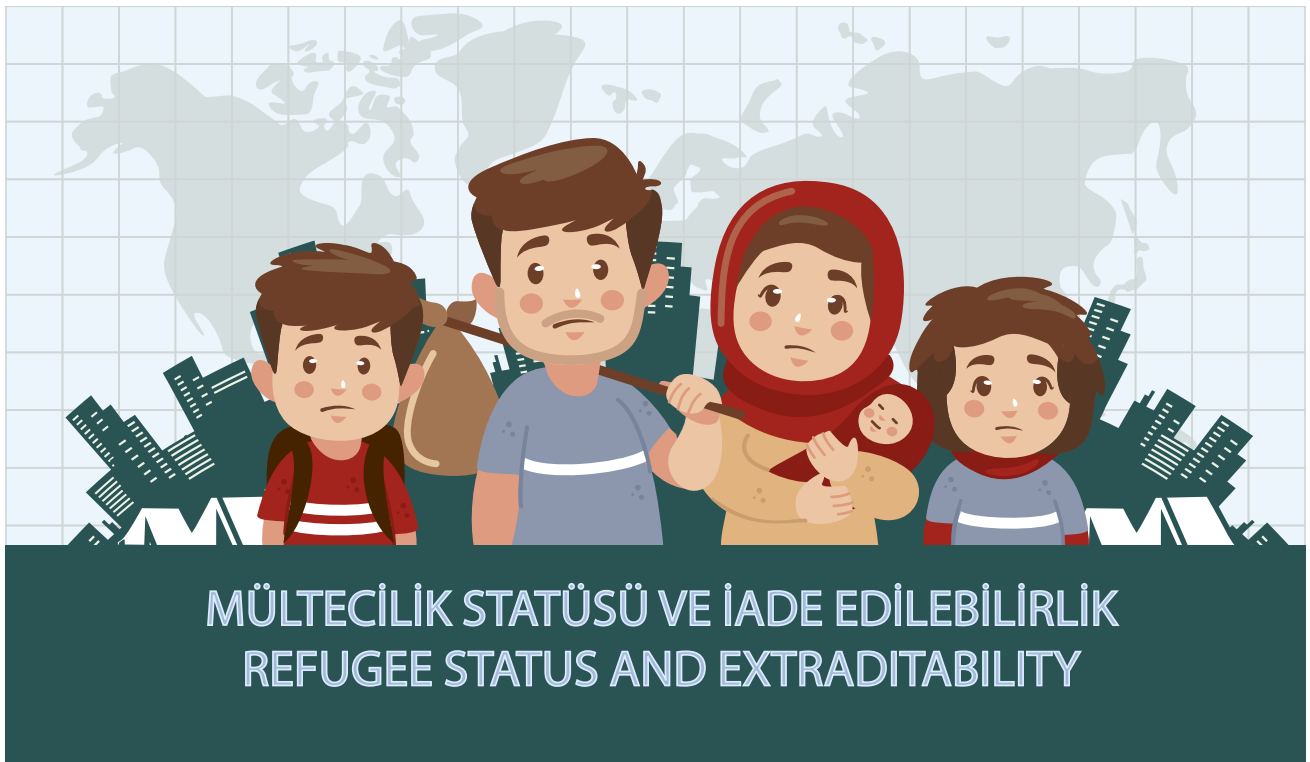
Article 33 of the Convention of 1951 provides that “No Contracting State shall expel or return a refugee in any manner whatsoever to the frontiers of territories where his life or freedom would be threatened on account of his race, religion, nationality, membership of a particular social group or political opinion.” This norm, also known as the “Principle of Non-Refoulement”, has become a part of the international customary law. However, the principle of non-refoulement is not an unconditional principle that shall be implemented under all circumstances. Therefore, an exception is put forth in the second paragraph of Article 33 of the Convention of 1951 and the purpose of this provision is to prevent the abuse of the protection granted by the refugee status and to prevent a person who has the status of refugee from escaping an investigation or prosecution carried out against him or the execution of a judgment of conviction rendered against him.

The second paragraph of Article 33 of the Convention of 1951 is as follows: “The benefit of the present



vam eden bir mülteci, işbu hükümden yararlanmayı talep edemez". Yani ulusal güvenlik veya kamu düzeni bakımından tehlikeli sayılan veya ağır bir adi suçtan dolayı hükümlü olup, bulunduğu ülkenin halkı bakımından tehlike oluşturan mülteciler geri göndermeme ilkesinden yararlanamazlar. Ağır bir adi suç kavramı, bu Sözleşme kapsamında tanımlanmamış olsa da, Sınırışan Örgütlü Suçlara Karşı Birleşmiş Milletler Sözleşmesi'nde ağır suç, "üst sınırı dört yıl veya daha fazla hürriyetten mahrumiyeti veya daha ağır bir cezayı gerektiren bir suç" şeklinde tanımlanmıştır. O halde ağır bir adi suç kavramından, üst sınırı dört yıl veya daha fazla hürriyetten mahrumiyeti veya daha ağır bir cezayı gerektiren ve siyasi olmayan bir suçu anlamak gerektiği yorumu yapılabilir. Böyle bir suçtan hakkında mahkûmiyet hükmü bulunup, bulunduğu ülkenin halkı için tehlike oluşturduğu kanaati olan veyahut ulusal güvenlik ya da kamu düzeni için tehlikeli sayılan bir mülteci geri göndermeme ilkesinden yararlanamayacak ve talep eden ülkeye iade edilebilecektir. İadesi talep edilen mültecinin tehlikeli olup olmadığı hususunu belirleyecek olan ülke, kendisinden mültecinin iade-

provision may not, however, be claimed by a refugee whom there are reasonable grounds for regarding as a danger to the security of the country in which he is, or who, having been convicted by a final judgment of a particularly serious crime, constitutes a danger to the community of that country". In other words, refugees who are considered to be dangerous for the national security or public order, or who is convicted of a serious crime and pose a danger for the public of the country in which he is cannot avail themselves of the principle of non-refoulement. Even if the term serious crime is not defined under this Convention, a serious crime is defined as "conduct constituting an offence punishable by a maximum deprivation of liberty of at least four years or a more serious penalty" in the United Nations Convention against Transnational Organised Crime. Hence, it can be inferred that the term serious crime shall mean an offence which is punishable by a maximum deprivation of liberty of at least four years or a more serious penalty and which is not of a political nature. A refugee who is convicted for such an offence and who is considered to pose a danger for the people of the country in which he is,

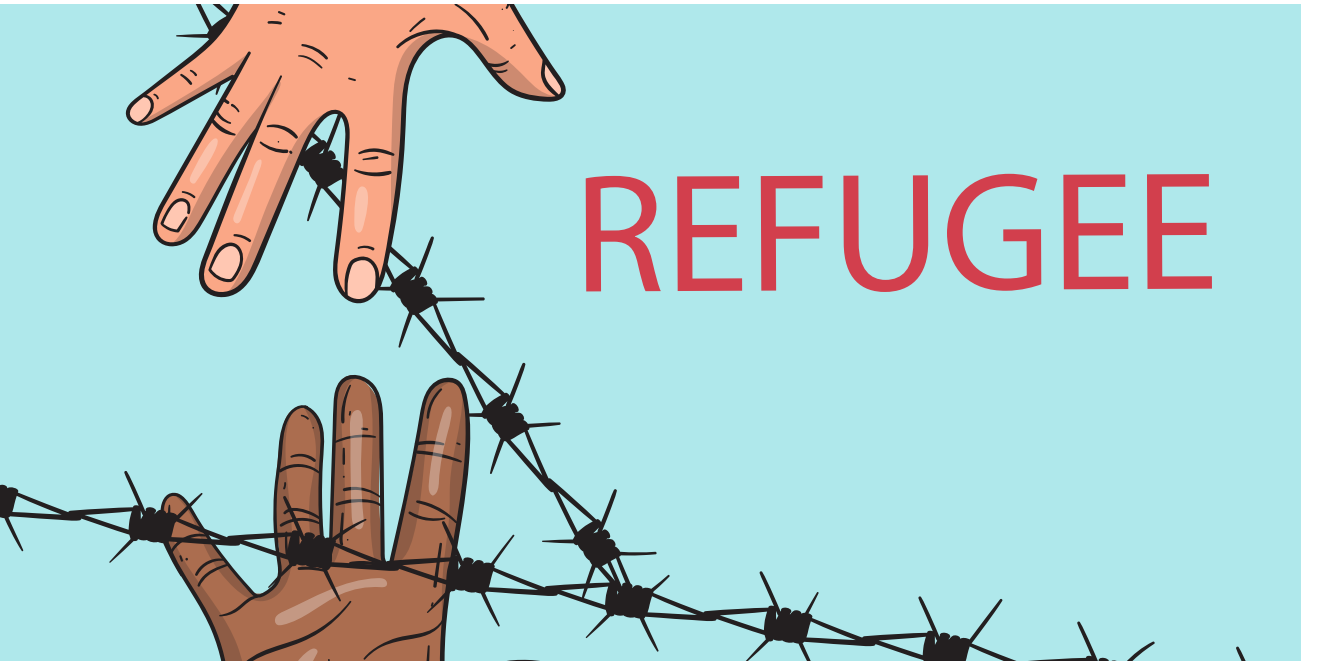




si talep edilen ülkedir. Özellikle terör örgütüne üye olmak (5237 sayılı Türk Ceza Kanunu (TCK) m. 314), kasten öldürmek (TCK m. 82) gibi suçlar toplumun düzeninin bozan ve toplum için tehlike arz eden suçlara örnek olarak verilebilir.

İadesi talep edilen şahıs bundan önce mülteci statüsü kazanmış olsa dahi, daha sonra mülteci statüsünü kazanmasını engelleyen bir sebebin varlığının tespiti veya bu sebebin iade talep eden devlet tarafından bildirilmesi halinde şahsın mülteci statüsü tekrar gözden geçirilmelidir. İadesi talep edilen kişi-

or who is considered to be dangerous of the national security or public order shall not avail himself of the principle of non-refoulement and be extradited to the requesting country. The country that will determine if the refugee whose extradition is requested is dangerous or not is the country from whom the extradition of the refugee is requested. Particularly, offences such as membership to a terrorist organisation (Article 314 of the Turkish Criminal Code No. 5237) and intentional killing (Article 82 of the Turkish Criminal Code) can be the examples of offences which disturb the public or-



nin mülteci statüsüne uygunluğu ile ilgili kuşkunun ortaya çıkması, bu kişinin mülteci statüsünün iptali veya geri alınması sonucunu doğuracak prosedürlerin başlatılmasına neden olabilir. Mültecilik statüsünün iptali, ilk karar verildiği zaman ilgili bireyin statüye uygunluk kriterlerine uygun olmadığı için, aslında o zaman verilmemesi gereken mülteci statüsü tanıma kararının geçersiz ilan edilmesidir. Mülteci statüsünün kazanılmasını engelleyen sebepler ise 1951 tarihli Sözleşme'nin 1/D,E,F maddelerinde belirlenmiştir. Konumuz açısından önem arz eden 1/F maddesinde,

“Bu Sözleşme hükümleri:

(a) barışa karşı suç, savaş suçu veya insanlığa karşı suç gibi suçlar için hükümler koyan uluslararası belgelerde tanımlanan bir suç işlediğine;

(b) mülteci sıfatıyla kabul edildiği ülkeye sığınmadan önce, sığındığı ülkenin dışında ağır bir siyasi olmayan suç işlediğine;

(c) Birleşmiş Milletlerin amaç ve ilkelerine aykırı fiillerden suçlu olduğuna dair hakkında ciddi kanaat mevcut olan bir kişi hakkında uygulanmayacaktır.” hükümü ile bu Sözleşme'nin, ağır bir suç işleyen ve bu suçu ilticadan evvel iltica talep edilen devlet dışında işlemiş olan kişilere uygulanmayacağı açıkça belirtilmiştir.

Bir kimse mülteci sıfatıyla kabul edildiği ülkeye sığınmadan önce, sığındığı ülkenin dışında ağır bir siyasi olmayan suç işlediğine dair ciddi kanaat varsa 1951 tarihli Sözleşme hükümleri bu şahsa uygulanmaz ve şahıs mülteci sıfatını kazanamaz. Bu hükmün amacı, mülteci kabul eden bir ülkenin halkını, ağır bir adi suç işlemiş mültecinin bu ülkeye giriş tehlikesine karşı korumaktır. Burada eylemin siyasi ya da siyasi olmayan suç oluşturup oluşturmadığının belirlenmesi gerekmektedir. Özellikle terör bağlantılı suçlarda bazı ülkelerin iadeye konu suçun siyasi bir suç olduğu gerekçesiyle şahıslara mülteci sıfatı verdiği ve mülteci olan şahsı da iade etmediği

der and pose a danger for the public.

Even if the person whose extradition is requested acquired the status of refugee previously, the refugee status of that person should be reviewed in the event that a reason which prevents him from acquiring the status of refugee is identified afterwards or this reason is presented by the requesting state. The suspicion whether the person whose extradition is requested is suitable for the refugee status or not might lead to the commencement of procedures which will result in the cancellation or withdrawal of the refugee status. The cancellation of refugee status is declaring void the decision to grant the refugee status which should not have been granted at the first place since the person in question did not meet the suitability criteria of the refugee status at the time of the initial decision. Reasons preventing the acquisition of refugee status are specified under Article 1/D, E, F of the 1951 Convention. Article 1/F, which has importance for the subject matter of this paper, reads:

“The provisions of this Convention shall not apply to any person with respect to whom there are serious reasons for considering that:

(a) he has committed a crime against peace, a war crime, or a crime against humanity, as defined in the international instruments drawn up to make provision in respect of such crimes;

(b) he has committed a serious non-political crime outside the country of refuge prior to his admission to that country as a refugee;

(c) he has been guilty of acts contrary to the purposes and principles of the United Nations.” It is clearly stated in this provision that this Convention shall not be applied to persons who committed a serious crime and who committed this crime outside the country from which he requested refuge and prior to his refuge.

Before a person takes refuge in a country where he acquired the status of refugee, if there is a strong belief

görülmektedir. Ancak belirtmek gerekir ki, terörist şiddet eylemlerin herhangi bir siyasal amaçla yapıldığı iddia edilemez ve bu nedenle de siyasal olmayan ağır suç niteliğindedir. Bu durum BM Terörizmin Finansmanının Önlenmesine Dair Uluslararası Sözleşme'nin 14 üncü maddesinde de açıkça belirtilmiştir. Düzenlemeye göre; Sözleşmenin 2 nci maddesinde belirtilen suçların hiçbiri, suçluların iadesi bakımından, siyasal bir suç veya siyasal suçla bağlantılı bir suç ya da siyasal saiklerle işlenmiş bir suç olarak değerlendirilmez. Sözleşmenin 2 nci maddesinde belirtilen suçlar "Niteliği veya kapsamı itibariyle, bir halkı korkutmak, ya da bir hükümeti veya uluslararası örgütü herhangi bir eylemi gerçekleştirmeye veya gerçekleştirmekten kaçınmaya zorlamak amacıyla gütmesi halinde, bir sivilin ya da bir silahlı çatışma durumunda muhasamata doğrudan katılmayan herhangi başka bir kişiyi öldürmeye veya ağır şekilde yaralamaya yönelik diğer tüm eylemler" şeklinde düzenlenmiştir. O halde, bu kabil bir suç dolayısıyla yapılan iade talebinin, sadece siyasal bir suç veya siyasal suçla bağlantılı bir suç ya da siyasal gerekçelerle işlenmiş bir suçla ilgili olduğu gerekçesiyle geri çevrilemeyeceği gibi, bu kişilere mülteci statüsü de tanınmaz.

BM Terörist Bombalamaların Önlenmesine İlişkin Uluslararası Sözleşme'nin 11 inci maddesinde de suçluların iadesi bakımından, bu tür eylemlerin siyasal bir suç veya siyasal suçla bağlantılı bir suç veya siyasal saiklerle işlenmiş bir suç olarak değerlendirilemeyeceği belirtilmiştir. Böylece bu kişilerin terörist şiddet eylemlerin herhangi bir siyasal amaçla

that he committed a serious and non-political crime outside the country that he takes refuge, provisions of the Convention of 1951 shall not be applied to this person and this person shall not be granted the status of refugee. The purpose of this provision is to enable a country that accepts refugees to protect its people from the danger of a refugee's entering the country who committed a serious crime. At this point, it needs to be determined whether the act constitutes a political or a non-political crime. It is seen, particularly with the terror-linked crimes, that some of the countries consider the crime in relation to the extradition

as a political crime and grant such persons the refugee status on such grounds, and do not extradite the persons who are refugees. However, it should be noted that it is not possible to claim that the terrorist violence acts are carried out with political purposes and thus, such acts are serious non-political crimes.

This situation is clearly specified in Article 14 of the UN International

Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism. According to this provision, none of the offences specified under Article 2 of the Convention shall be regarded as, for the purposes of extradition, a political offence or as an offence connected with a political offence or as an offence inspired by political motives. The offences under Article 2 of the Convention reads: "Any other act intended to cause death or serious bodily injury to a civilian, or to any other person not taking an active part in the hostilities in a situation of armed conflict, when the purpose of such act, by its nature or context, is to intimidate a popula-



yapıldığı iddia edilemeyeceğinden bu kişiler mülteci statüsü elde etmemelidir. Bunlar daha önce mülteci statüsü elde etmiş olsa dahi, bu statüleri iptal edilmeli ya da geri alınmalıdır.

Diğer yandan, Birleşmiş Milletler (BM) Güvenlik Konseyi 11/09/2001 tarihinde Amerika Birleşik Devletlerinde meydana gelen terör eylemlerinden sonra uluslararası terörle mücadelede üye ülkeleri bağlayıcı nitelikteki 1373 sayılı Kararı almıştır. Kararda yer alan hususlardan birisi de, devletlerin, terörizm konusundaki uluslararası sözleşmelerden doğan yükümlülüklerini tam olarak yerine getirmeleri gerektiğidir. Bu çerçevede, mülteci statüsü vermeden önce, talepte bulunanın terörist eylemlere katıldığına kesin olarak kanaat getirilmelidir. Mülteci-lik başvurularının ulusal ve uluslararası kurallara uygun olup olmadığının denetlenmesi zorunludur. Bu bağlamda teröristlerin mülteci statüsünü kendi çıkarları doğrultusunda kötüye kullanmalarının engellenmesine ve teröristlerin iadesi taleplerinin siyasî saikle reddedilmemesine özellikle dikkat edilmesi gerekir. Aksi halde sınır ötesi bir tehdit olan terörizmle karşı uluslararası mücadelenin tam anlamıyla yerine getirilmesi mümkün olmayacaktır.



tion, or to compel a government or an international organization to do or to abstain from doing any act.” Within this framework, an extradition request made in relation to such an offence cannot solely be refused on the grounds that it is a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives, and refugee status cannot be granted to such persons.

It is also put forth in Article 11 of the UN International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings that such acts shall not be regarded as, for the purposes of extradition, a political offence or as an offence connected with a political offence or as an offence inspired by political motives. Hence, these people should not acquire the refugee status since it is not possible to claim that terrorist violence acts are carried out with political purposes. Even if these people acquired the refugee status previously, their refugee status should be cancelled or withdrawn.

On the other hand, the United Nations (UN) Security Council adopted the Resolution numbered 1373 after the terrorist acts took place in the United States of America on 11/09/2001, which is binding for the member states in the area of international fight against terrorism. One of the issues covered by the Resolution is the requirement that the states shall fully fulfil their liabilities arising from the international conventions adopted in the area of terrorism. Within this framework, before granting the refugee status, it should be ascertained that the requesting person did not involve in terrorist acts. The applications for refuge must be examined to see if they are in line with the national and international rules. Within this context, special attention should be paid in order to prevent the abuse of the refugee status by terrorists for their own interests and to ensure that the extradition requests for terrorist are not refused on political grounds. Otherwise, it will not be possible to fully carry out an international fight against terrorism which is a cross-border threat.

AB PROJE UYGULAMALARI BÜROSU BUREAU OF EU PROJECT IMPLEMENTATION



1999 yılında Helsinki Zirvesi ile aday ülke konumuna gelen Türkiye, 2001 yılından itibaren Avrupa Birliği'nin (AB) hibe nitelikli fonlarından tek bir çerçeve altında yararlanmaktadır. AB'nin 2007 - 2013 yıllarına ait bütçe dönemiyle birlikte aday ülkelere sağladığı mali yardım mekanizmasında değişikliğe gidilerek yapılan mali yardımlar, Katılım Öncesi Mali Yardım Aracı (Instrument for Pre-accession Assistance - IPA) adı altında birleştirilmiştir.

Yedi yıllık dönemler halinde programlanan IPA fonlarında sektörel bir yaklaşım benimsenmiştir. Finanse edilecek belli sektörler (yargı, içişleri, temel haklar, çevre, tarım ve kırsal kalkınma gibi) ile bu sektörler kapsamındaki çalışmaları yürütecek sektör sorumlusu kuruluşlar (lider kurumlar) öngörülmüştür. 2019/20 sayılı ve "AB'den Sağlanacak Katılım Öncesi Fonların ve AB Birlik Programlarına Katılımın Yönetimi" konulu Cumhurbaşkanlığı Genelgesi ile "yargı"

Turkey which became a candidate country in the Helsinki Summit in 1999 has been benefitting from the funds of the European Union under a single framework since 2001. The mechanism of the EU for providing financial support to the candidate countries was changed in 2007 - 2013 budget period and the financial supports were consolidated into Instrument for Pre-accession Assistance - IPA.

For the IPA funds which are programmed for the periods of seven years, a sectorial approach has been adopted. Certain sectors (judiciary, fundamental rights, environment, agriculture and rural development) and the responsible institutions for sectors (leader institutions) which will carry out the coordination of activities within these sectors have been set forth. Under the Presidential Circular of 2019/20 on "The Management of the EU Pre-Accession Funds and the Participation in the Union Programmes", the Ministry of Justice is

alt-sektöründe “Lider Kurum” olarak Adalet Bakanlığı belirlenmiştir. Bu görev, mevcut durumda Dış İlişkiler ve AB Genel Müdürlüğümüz tarafından yerine getirilmektedir. Bu kapsamda, Genel Müdürlüğümüz bünyesinde bulunan AB Proje Uygulamaları Daire Başkanlığı da yeniden yapılandırılmıştır.

Lider kurum rolü çerçevesinde, yargı sektöründe yer alan tüm kurumların (Bakanlık Birimleri, bağlı ve ilişkili kuruluşlar, Anayasa Mahkemesi dahil Yüksek Mahkemeler, Hâkimler ve Savcılar Kurulu, Türkiye Barolar Birliği, Türkiye Noterler Birliği ve hukuk alanındaki sivil toplum örgütleri) AB projelerinin hazırlanması, uygulanması ve izlenmesi görevleri Genel Müdürlüğümüzce yerine getirilmektedir.

Halihazırda sorumlu 1 Genel Müdür Yardımcısı, 1 Daire Başkanı, 1 Daire Başkan Yardımcısı, 5 Tetkik Hekimi, 2 proje uzmanı (sosyal çalışmacı) ve 3 memurdan oluşan kadrosu ile görev yapan AB Proje Uygulamaları Büromuzdan takip ve koordinasyonunu sağladığı ve uygulama süreci devam eden 10 proje; kapanışları yapılmış olup final raporu hazırlık sürecinde olan 2 proje ve proje dokümanlarının hazırlık çalışmaları devam etmekte olan 7 proje bulunmaktadır.

determined as “the Lead Institution” for “judiciary” sub-sector. This duty is currently carried out by the Directorate General for International Relations and European Union Affairs. In this regard, the Department of EU Project Implementation has been restructured under the body of the Directorate General.

Within the framework of the lead institution role, the Directorate General of Foreign Relations and European Union Affairs conducts the duties of programming, implementing and monitoring EU projects of all institutions in the judiciary sector (the units of the Ministry of Justice, linked and affiliated institutions, the Higher Courts including the Constitutional Court, Council of Judges and Prosecutors, the Union of Turkish Bar Associations, Union of Turkish Public Notaries and non-governmental organizations in the field of judiciary).

The Bureau of EU Project Implementation serves with the staff consisting of one responsible Deputy Director General, one Head of Department, five rapporteur judges, 2 project experts (social workers) and three civil servants, and currently 10 projects is monitored, coordinated and implemented by the Bureau; 2 projects have been concluded and their final reports are in the preparation process, and the preparation of project documents of 7 projects is ongoing.



GENEL MÜDÜRLÜĞÜMÜZ'DEN

DIŞ İLİŞKİLER VE AVRUPA BİRLİĞİ GENEL MÜDÜRLÜĞÜ
DIRECTORATE GENERAL FOR FOREIGN RELATIONS & EU AFFAIRS

YENİ GÖREVE BAŞLAYANLAR

Şef Seçkin ÜNLÜ,
V.H.K.İ Kamile BAL,
Zabıt Kâtibi Tuba TIRABZON,
Zabıt Kâtibi Ela ÇAĞLAYAN,
Memur Recep TURHAN,
V.H.K.İ. Hilal YAŞAR,
Zabıt Kâtibi Adil AKDEMİR,
Zabıt Kâtibi Yağmur Leyla AYDIN,
Memur Osman KOÇMAN,
Memur Mustafa TAŞKIN,
Cezaevi Kâtibi Onur ÇELEBİ,

Genel Müdürlüğümüzde göreve başlamışlardır.

Arkadaşlarımıza hoş geldiniz der, yeni görevlerinde başarılar dileriz.

NEWLY APPOINTED PERSONNEL TO THE MINISTRY

Bureau Chief Seçkin ÜNLÜ,
Data Entry Operator Kamile BAL,
Clerk Tuba TIRABZON,
Clerk Ela ÇAĞLAYAN,
Public Officer Recep TURHAN,
Data Entry Operator Hilal YAŞAR,
Clerk Adil AKDEMİR,
Clerk Yağmur Leyla AYDIN,
Public Officer Osman KOÇMAN,
Public Officer Mustafa TAŞKIN,
Prison Clerk Onur ÇELEBİ,

have been appointed to the General Directorate.

We take this opportunity to welcome them and wish them success in their new posts.

FROM THE DIRECTORATE GENERAL

DIŞ İLİŞKİLER VE AVRUPA BİRLİĞİ GENEL MÜDÜRLÜĞÜ
DIRECTORATE GENERAL FOR FOREIGN RELATIONS & EU AFFAIRS

BAŞKA GÖREVE ATANANLAR

Daire Başkanı Emrullah ÜN
Samsun Hâkimliğine,
Tetkik Hâkimi Ferhat EKER
Adalet Akademisi Başkanlığına,
Tetkik Hâkimi Osman Ümit EKER
Ceza İşleri Genel Müdürlüğüne,
Bilgisayar İşletmeni Eda SARITAŞ
Yargıtaya,
Zabıt Kâtibi Jale Herkesecan SAID AHMED
Strateji Geliştirme Başkanlığına,
Zabıt Kâtibi Şeyda KAYA
Antalya Adliyesine,
İ.K.M. Merve ÖZER
Destek Hizmetleri Dairesi Başkanlığına
görevlendirilmişlerdir.

***Arkadaşlarımıza yeni görevlerinde
başarılar diliyoruz.***

GÖREVİNDEN AYRILANLAR

Mütercim ATGV Şükran İlkay AKARÇAY,
V.H.K.İ. Zeynep Gül TAŞKIN,

Görevlerinden ayrılmışlardır.
**Kendilerine yeni hayatlarında
mutluluklar dileriz.**

PERSONNEL ASSIGNED TO OTHER POSITIONS

Head of Department Emrullah ÜN
appointed to Samsun Judgeship,
Rapporteur Judge Ferhat EKER
appointed to the Presidency of Justice
Academy,
Rapporteur Judge Osman Ümit EKER
appointed to the Directorate General
for Criminal Affairs,
Computer Operator Eda SARITAŞ
appointed to the Court of Cassation,
Clerk Jale Herkesecan SAID AHMED
appointed to the Department of
Strategic Development,
Clerk Şeyda KAYA appointed to Antalya
Court House,
Correction officer Merve ÖZER
appointed to the Department of
Support Services.

***We wish them success in their new
posts.***

RETIRING PERSONNEL

Translator (ATGV) Şükran İlkay
AKARÇAY,
Data Entry Operator Zeynep Gül
TAŞKIN,

have retired.
***We congratulate them and wish them
happiness in their future endeavours.***




DIŞ İLİŞKİLER VE AVRUPA BİRLİĞİ GENEL MÜDÜRLÜĞÜ

DIRECTORATE GENERAL FOR FOREIGN RELATIONS & EU AFFAIRS

Adalet Bakanlığı Ek Binası
Namık Kemal Mah. Milli Müdafı Caddesi No:22
Kızılay - Çankaya / ANKARA

www.diabgm.adalet.gov.tr

Twitter  @diabgm_tr @diabgm_en



Baskı: Ankara Açık Ceza İnfaz Kurumu Matbaası
Adres: İstanbul Yolu 13.km Şaşmaz Hava Müzesi Karşısı Şaşmaz / ANKARA
Tel: 0.312 278 76 10 - Fax: 0.312 278 25 68 Mail: ancematbaa@gmail.com